

๒๕๓๙ ป.ศ. 2539

ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
ในเขตกรุงเทพมหานคร

THE PRODUCTION ABILITY OF VERBS IN THAI CHILDREN
AGED 3 YEARS TO 4 YEARS 11 MONTHS
IN BANGKOK

อภินันท์นาการ

จาก

สันติพิทยาลัย อ. สนิท

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2539

๗๗

๑๒๒๑๓

๒๕๓๙

Copyright by Mahidol University

38045 ๑๒

วิทยานิพนธ์
เรื่อง
ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
ในเขตกรุงเทพมหานคร

กัทธกรม์ วิไลนาม.

วราภรณ์ วิไลนาม

ผู้วิจัย

เจียมใจ จีระอัมพร   จิตต์กมล วัฒนศิริ

เจียมใจ จีระอัมพร ศศ.บ., ศศ.ม.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

รจนา ทรรทรานนท์

รจนา ทรรทรานนท์ ศ.บ., M.A.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

เจษฎา กิตติกุล

เจษฎา กิตติกุล วท.บ., วท.ม. (ชีวสถิติ)

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อดุลย์ วิริยเวชกุล (หัวหน้าศูนย์)

อดุลย์ วิริยเวชกุล ราชบัณฑิต., พ.บ.,

น.บ., F.R.C.P.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

เจียมจิต ฤวิธ

เจียมจิต ฤวิธ วท.บ., ศศ.ม.

ประธานคณะกรรมการประจำหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน

ในเขตกรุงเทพมหานคร

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย

วันที่ 30 เมษายน 2539

กททท วังลม

วราภรณ์ วิไลนาม

ผู้วิจัย

เจียมใจ จิระอัมพร

เจียมใจ จิระอัมพร ศศ.บ., ศศ.ม.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รจนา ทรรทรานนท์

รจนา ทรรทรานนท์ ศ.บ., M.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

นิสสัย บุญญชิตติสุข

นิสสัย บุญญชิตติสุข วท.บ., ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อตุลย์ วิริยเวชกุล

อตุลย์ วิริยเวชกุล ราชบัณฑิต.พ.บ.,

น.บ., F.R.C.P.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

เจษฎา กิตติกุล

เจษฎา กิตติกุล วท.บ., วท.ม. (ชีวสถิติ)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

บุญชอบ พงษ์พาณิชย์

บุญชอบ พงษ์พาณิชย์ พ.บ., D.C.H., F.A.C.C.

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาววรรณ วิไลนาม

วัน เดือน ปี เกิด 11 ตุลาคม พ.ศ. 2509

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

ประวัติการศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล. พ.ศ. 2529-2533:
วิทยาศาสตร์บัณฑิต (พยาบาลศาสตร์)

มหาวิทยาลัยมหิดล. พ.ศ. 2535-2539:
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาความผิดปกติของการสื่อความหมาย
คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถและความอนุเคราะห์ จากบุคคลหลายท่านด้วยกัน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เจียมใจ จิระอัมพร ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และรองศาสตราจารย์รจนา ทรรทรานนท์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆด้วยความเอาใจใส่และสนับสนุนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาตลอดจนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัยทุกขั้นตอน

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เจษฎา กิตติกุล ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำเกี่ยวกับกระบวนการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่และอาจารย์ประจำชั้นโรงเรียน คณะเกษตรศึกษา สุรวิทยา อนุบาลคันลีย์ อนุบาลแสงศึกษา อนุบาลสุนันทา อนุบาลสุนรา อนุบาลสิริอักษร อนุบาลบ้านนาตรา อนุบาลศรีสปีดาศรี อนุบาลจงจันต์ อนุบาลรุ่งวิทยา และอนุบาลมงคลวรรณ ที่ได้อนุญาตและอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลจากเด็กนักเรียนในโรงเรียนของท่านเป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณ น.ต. สมลีนธ์ อ่อนศรี ประจำแผนกเวชניתศน์ โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในด้านการออกแบบและวาดภาพแบบทดสอบทั้งหมดที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้เพราะกำลังใจและความช่วยเหลือจากคุณพ่อและคุณแม่ ตลอดจนพี่ๆ และเพื่อนนักศึกษาปริญญาโทสาขาความผิดปกติของการสื่อความหมายซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

วรารมณ์ วิไลนาม

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย รรภรณ์ วิไลนาม

ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ความผิดปกติของการสื่อความหมาย)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

เจียมใจ จิระอัมพร ศศ.บ., ศศ.ม.

รจนา วรรณทรานนท์ ศ.บ., M.A.

เจษฎา กิตติกุล วท.บ., วท.ม. (ชีวสถิติ)

วันที่สำเร็จการศึกษา 30 เมษายน พ.ศ. 2539

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ ศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 320 คน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ แต่ละช่วงอายุห่างกัน 6 เดือน คือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 5 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 5 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน เป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่าๆกันช่วงอายุละ 40 คน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนอนุบาล 10 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบซึ่งเป็นรูปภาพจำนวน 80 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ทดสอบคำกริยาจำนวน 80 คำ ผลการศึกษานี้พบว่า คำกริยาที่เด็กทุกกลุ่มอายุตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้มีทั้งสิ้น 44 คำ ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน และคำกริยาที่แสดงผลการกระทำบางคำที่ง่ายต่อการเรียนรู้ สำหรับความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่าง ๆ นั้นพบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 5 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน มีความสามารถใน

การพูดคำกริยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ส่วนเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 เมื่อพิจารณาองค์ประกอบทางด้านเพศ พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุเดียวกัน มีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

Thesis Title   The Production Ability of Verbs in Thai Children
Aged 3 Years to 4 Years 11 Months in Bangkok

Name   Waraporn Wileinam

Degree   Master of Arts (Communication Disorders)

Thesis Supervisory Committee

Jeemjai Jeeraumporn, M.A.

Rochana Dardarananda, M.A.

Jeshda Kittikool, M.S.

Date of Graduation   30 April B.E. 2539 (1996)

ABSTRACT

The purpose of this study was to investigate the production ability of verbs among Thai children aged 3 years to 4 years 11 months. The subjects were 320 children randomly selected from 10 Kindergarten schools in Bangkok. They were divided by six-month intervals into 4 groups consisting of 40 males and 40 females in each group. The subjects' production ability was evaluated by 80 picture tests developed by the researcher. The results of this study indicated that more than 75 percents of children in each group was able to produce 44 verbs from 80 verbs. These verbs were everyday action verbs, movement verbs, semantically simple verbs, and simple result verbs. In addition, The Analysis of Variance indicated the significant differences among children aged 3 years to 3 years 5 months, 3 years 6 months to 3 years 11 months, and 4 years to

4 years 5 months. These findings suggested that the older children were able to produce more verbs than the younger children were. However, there were no significant differences between the children aged 4 years to 4 years-5 months and 4 years 6 months to 4 years 11 months. Furthermore, the results indicated that there were no significant differences between males and females in each age group in the production of the tested verbs

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
3. วิธีการดำเนินการศึกษา	61
4. ผลการศึกษ	67
5. อภิปราย สรุป และข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ก. แบบบันทึกผลการทดสอบ	111
ข. การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ	115
ค. ตัวอย่างภาพที่ใช้ในการทดสอบ	117
ง. จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน	126
จ. ชื่อและสถานที่ตั้งโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่าง	128
ฉ. แบบสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง	130
ช. รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง	133

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. คำกริยาที่เด็กอายุ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน เข้าใจตามการศึกษาของ Goldin-Meadow et al(1976)	21
2. คำกริยาที่เด็กอายุ 9 เดือน ถึง 1 ปี 8 เดือน จำนวน 8 คนเข้าใจ จากคำศัพท์ 50 คำแรก ตามการศึกษาของ Benedict(1979)	23
3. ร้อยละของจำนวนนักเรียน 195 คนที่ให้ความหมายของคำกริยาแต่ละคำได้ ถูกต้องของแบบทดสอบทั้ง 4 ชุด เรียงลำดับจากมากไปน้อยตามการศึกษา ของดาวณี อภัยรัตนกิจ(2522)	26
4. คำกริยาที่เด็กอายุ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน จำนวน 12 คน พูดได้ตามการศึกษาของ Goldin-Meadow(1976)	31
5. คำกริยาที่เด็กอายุ 9 เดือน ถึง 1 ปี 8 เดือนจำนวน 8 คนพูดได้จากคำ ศัพท์ 50 คำแรกตามการศึกษาของ Benedict(1979)	32
6. คำกริยาที่มีความถี่สูงซึ่งเด็กแต่ละกลุ่มใช้พูดตามการศึกษาของ Watkins(1993)	37
7. คำกริยาที่เด็กจำนวน 21 คนใช้ในการเล่าเรื่อง ตามการศึกษาของกรม วิชาการ(2509)	38
8. คำกริยาที่เด็กอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือนจำนวน 119 คนใช้ในการ การเล่าเรื่องจากหนังสือ 3 ชุด ตามการศึกษาของกรมวิชาการ(2509)	41
9. คำกริยาที่เด็กอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี จำนวน 100 คนรับรู้อุ้ได้ ตามการศึกษาของ โถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา(2520)	45
10. คำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี จำนวน 171 คนสามารถใช้ได้ถูกต้องตาม การศึกษาของจุฑามาศ โพษะปัญญาธรรม(2534)	49
11. คำกริยาที่เด็กอายุ 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูดตามการศึกษาของ สิริมา ณ นคร(2537)	53
12. การทดสอบพัฒนาการของเด็กในการวาดรูปเรขาคณิต	63

13. คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปในช่วงอายุต่างๆสามารถพูดได้	68
14. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ	73
15. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง	74

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนไปสู่ผู้อื่น การพัฒนาภาษาจะเป็นไปตามลำดับขั้นคือมีการพัฒนา ด้านการรับรู้ภาษาก่อนการพูด (1, 2, 3, 4, 5, 6) คำศัพท์เป็นส่วนสำคัญของภาษา (7) การที่คนเราจะพูดสื่อความหมายได้ต้องมีการเรียนรู้คำศัพท์มาก่อน เพราะการพัฒนาคำศัพท์ เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาภาษาและการพูด ซึ่งการพัฒนาด้านความเข้าใจคำศัพท์จะเกิด ก่อนการพูดคำศัพท์ (8, 9, 10) คำศัพท์ประเภทต่างๆที่เด็กเข้าใจและพูดได้เรียงตาม ลำดับมีดังนี้คือ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสรรพนาม และคำสันธาน (1, 8, 11, 12) และพบว่า คำนามและคำกริยาเป็นคำศัพท์ที่เด็กเข้าใจมากในช่วง 4 ปี แรกของชีวิต (12, 13) ซึ่งเมื่อเด็กสามารถพูดคำนามและคำกริยาได้ก็จะสามารถพูดคำ หลายคำที่ประกอบกันได้เพิ่มมากขึ้น (10) จำนวนคำศัพท์ที่เด็กพูดได้จะเพิ่มมากขึ้นเมื่อ เด็กมีอายุมากขึ้น และมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงที่เด็กมีอายุ 2-3 ปี เพราะ เป็นช่วงที่เด็กต้องใช้คำศัพท์เพื่อการพูดเป็นวลีและประโยคต่อไป (8, 14) นอกจากนี้ จำนวนคำศัพท์ที่เด็กพูดได้มีผลต่อการเพิ่มความยาวของถ้อยความที่เด็กพูดด้วย (10, 15) จากลำดับการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็ก เราจะเห็นว่าคำกริยาเป็นคำที่เด็กเรียนรู้ได้ เป็นอันดับที่สองรองจากคำนาม โดยในช่วง 2 ปีแรกเด็กจะใช้คำนามในการพูดได้มากกว่า คำศัพท์ประเภทอื่นๆ เมื่อพัฒนาคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นสัดส่วนคำนามต่อคำศัพท์ทั้งหมดจะ ลดลง ในขณะที่คำกริยาจะเพิ่มมากขึ้น (13) และเมื่ออายุ 3 ปีเด็กจะใช้คำกริยาใน การพูดมากกว่าคำนาม (15, 17) การที่เด็กเรียนรู้คำกริยาช้ากว่าคำนาม (9, 10, 18, 19, 20) เป็นเพราะคำกริยาเป็นคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนาม นอกจากนี้คำ กริยายังใช้ได้กว้างกว่าคำนาม และการเรียนรู้ความหมายของคำกริยาจะมีรูปแบบของ องค์ประกอบทางความหมายที่ปรากฏชัดเจนมากกว่าความหมายของคำนาม (18) การใช้ คำกริยาต้องอาศัยการเชื่อมโยงโดยตรงกับคำนาม ในขณะที่คำนามไม่ขึ้นกับองค์ประกอบ อื่นในคำศัพท์และคำกริยายังเปลี่ยนแปลงไปได้ตามขอบข่ายของความหมาย เช่น เจตนา ของความหมายที่ต้องการจะสื่อหรือกริยาอาการต่างๆ ซึ่งจะมีผลให้ความหมายของคำ กริยานั้นๆแตกต่างกันออกไปได้ (21) ดังตัวอย่าง เจตนาของความหมายที่ต้องการจะสื่อ

ของคำกริยาคำว่า "เดิน" อาจหมายถึงเดินร่ำหรือเดินเพราะกำลังโกรธ ซึ่งจะมีความหมายที่แตกต่างกันออกไป หรือตัวอย่างคำกริยาคำว่า "เดิน" "เตะ" มีท่าทางการแสดงออกของคำกริยาที่แตกต่างกันก็จะทำให้ความหมายของคำกริยาเหล่านี้แตกต่างกัน

การศึกษาที่เกี่ยวกับคำกริยานั้นมีผู้ทำการศึกษาไม่มากนักเมื่อเทียบกับคำประเภทอื่นทางการศึกษาเป็นการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจและการพูดระหว่างคำกริยาและคำนาม (10) บางการศึกษาเป็นการศึกษาคำกริยาตามลำดับความซับซ้อน (22, 23, 24, 25) บางการศึกษาเป็นการศึกษาตามรูปแบบคำกริยา โดยเปรียบเทียบระหว่างคำกริยาที่แสดงอาการ เช่น คำว่า เดิน เตะ และคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เช่น คำว่า เปิด แหก (18, 20, 26, 27) ส่วนในประเทศไทย ลินดา ปิ่นทอง (28) ได้ทำการศึกษาเรื่องการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน วรณภา ทารชุนผล (29) ศึกษาเรื่องการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยที่มีอายุ 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน และดารณี อุทัยรัตนกิจ (30) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตเกษตรศาสตร์ ซึ่งทั้งหมดนี้มีการศึกษาด้านความเข้าใจคำศัพท์ที่รวมคำกริยาอยู่ด้วย สำหรับการศึกษาคำกริยาโดยเฉพาะนั้น โฉมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ศึกษาการรับรู้คำกริยาไทยของเด็กนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี และจุฑามาศ โฆษะปญญาธรรม (32) ทำการศึกษาเรื่องความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดชลบุรี จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาแล้วในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาการพูดคำกริยาเปรียบเทียบในช่วงอายุต่างๆ และเนื่องจากในคลินิกฝึกพูดรามาธิบดีในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2537 พบว่าในจำนวนผู้ป่วยที่มารับการรักษาทั้งสิ้น 2055 คน เป็นเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาและการพูดล่าช้าร้อยละ 47.23 ซึ่งเด็กที่มีพัฒนาการในการพูดล่าช้าจะมีการพัฒนาภาษาและคำศัพท์ต่ำกว่าเกณฑ์ที่พบในเด็กปกติ (11) ทำให้ผู้ปกครองต้องเสียเงินและเวลาในการพาเด็กมารับการรักษาอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาคำกริยา ซึ่งเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาภาษาและการพูดและเป็นคำที่เด็กพูดมากเป็นอันดับที่สอง (1, 8, 11, 12, 34) เพื่อที่จะนำผลที่ได้มาใช้เป็นเกณฑ์ในการวินิจฉัยเด็กที่มีความบกพร่องด้านการพัฒนาภาษาและการพูดได้ โดย

การศึกษานี้จะศึกษาเฉพาะกริยาที่แสดงท่าทางชัดเจนและสามารถสื่อได้ด้วยภาพ เพราะจากการวิจัยที่ผ่านมาพบว่าคำกริยาจากถ้อยความที่เด็กพูดมากกว่าร้อยละ 90 เป็นคำที่ปรากฏร่วมกับท่าทาง (26) สำหรับการศึกษาการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนในครั้งนี้จะทำให้ทราบความสามารถในการพูดคำกริยาในช่วงอายุดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางในการประเมินการพูดและกระตุ้นการพูดคำกริยาของเด็กที่มีความบกพร่องด้านภาษา และการพูดให้เหมาะสมกับอายุต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในแต่ละช่วงอายุ
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กเพศชายและเพศหญิงในช่วงอายุเดียวกัน

คำถามในการวิจัย

1. คำกริยาใดบ้างที่เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดได้
2. ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในแต่ละช่วงอายุแตกต่างกันหรือไม่
3. ความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเพศชาย และเพศหญิงแตกต่างกันหรือไม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับนักแก้ไขการพูดในการวางแผนการสอนและกระตุ้นการพูดคำกริยาในเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาและการพูด
4. เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครอง และครูให้ทราบถึงความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถที่จะนำไปใช้สอนและส่งเสริมพัฒนาการพูดคำกริยาได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะคำกริยาที่สื่อได้ด้วยท่าทางโดยภาพชัดเจนที่เป็นสกรรมกริยาหรือ อกรรมกริยา

2. ศึกษาเฉพาะนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 320 คน โดยแบ่งเป็น 4 ช่วงอายุคือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน เพศชายและหญิงจำนวนเท่ากัน

3. การศึกษาในครั้งนี้ไม่คำนึงถึงองค์ประกอบด้านอื่นๆ เช่น ขนาดครอบครัว ลำดับพี่น้อง เศรษฐฐานะทางครอบครัว เป็นต้น

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กปกติที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ประกอบด้วย พัฒนาการคำศัพท์ พัฒนาการเรียนรู้คำกริยา และองค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาคำกริยา ซึ่งมีรายละเอียดต่างๆดังต่อไปนี้คือ

พัฒนาการคำศัพท์

การพัฒนาคำศัพท์เกิดจากประสบการณ์ตามธรรมชาติของเด็ก (35, 15) โดยเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ที่รับรู้ได้ง่ายจากลักษณะภายนอก (Perceptual feature) เช่น รูปร่าง ขนาด ผิวสัมผัส การเคลื่อนไหว และเสียง จากนั้นจึงสามารถเรียนรู้สิ่งที่รับรู้ได้ยากและเป็นนามธรรมมากขึ้น (36) นั่นคือเด็กจะมีการเรียนรู้คำศัพท์จากสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง ด้วยการเชื่อมโยงเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่อยู่รอบตัวโดยอาศัยการรับรู้จากประสาทสัมผัสต่างๆรวมกับการได้ยิน การมองเห็น การสัมผัส การดมกลิ่น และชิมรส (8, 37) จากการศึกษาที่ผ่านมามีผู้แสดงความคิดเห็นตรงกันว่าความเข้าใจคำศัพท์เกิดก่อนการพูดคำศัพท์ (8, 9, 10; 11, 38, 39) เมื่อเด็กเข้าใจคำศัพท์จึงพูดเป็น คำ วลี หรือประโยคได้ถูกต้อง สำหรับการพัฒนาคำศัพท์ประเภทต่างๆนั้นเกิดขึ้นไม่พร้อมกัน คำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ได้ก่อนคำศัพท์ประเภทอื่น คือคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูง คำศัพท์ที่เด็กสนใจ คำศัพท์ที่แสดงเหตุผล (10, 34, 40, 41, 42, 43)

ในช่วงที่เด็กมีอายุ 18 เดือน จะเป็นระยะเริ่มแรกที่มีการพัฒนาคำศัพท์อย่างรวดเร็ว (34, 39, 44) มีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคำศัพท์ประเภทต่างๆ เช่นจากการศึกษาของ McCarthy (13) ซึ่งทำการศึกษานักพัฒนาการทางภาษาของเด็กจำนวน 140 คน ที่มีอายุ 1 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน พบว่าคำศัพท์ประเภทต่างๆจากการพูดของเด็กเมื่อเด็กมีอายุ 18 เดือน เป็นค่านามร้อยละ 50 คำกริยาร้อยละ 13.9 คำสรรพนามร้อยละ 10.3 คำวิเศษณ์ร้อยละ 9.5 คำอุทานร้อยละ 7.6 คำอื่น ๆ ร้อยละ 0.3

อายุ 36 เดือน เป็นค่านามร้อยลย 23.4 ค่ากริยาร้อยลย 23 ค่าสรพนามร้อยลย 19.2 ค่าวิเศษณ์ร้อยลย 16.1 ค่าบุพทร้อยลย 6.9 ค่าสันธานร้อยลย 2.4 ค่าอุทธานร้อยลย 1.5 ค่าอื่น ๆ ร้อยลย 0.5 และเมื่อเด็กมีอายุ 48 เดือนพูดค่านามลดลงเป็นร้อยลย 20.1 ค่ากริยาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยลย 26 ในขณะที่คำศัพท์ประเภทอื่นมีการเปลี่ยนแปลงคือเป็นค่าสรพนามร้อยลย 21.6 ค่าวิเศษณ์ร้อยลย 14.6 ค่าบุพทร้อยลย 6.7 ค่าสันธานร้อยลย 3.6 ค่าอุทธานร้อยลย 0.8 ค่าอื่น ๆ ร้อยลย 0.8% จากการศึกษานี้จะพบว่า การพูดค่านามและค่าอุทธานของเด็กจะลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น ส่วนการพูดค่ากริยา ค่าสรพนาม ค่าวิเศษณ์ ค่าบุพท และค่าสันธานจะเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น สำหรับการศึกษานี้ของ Davis (45) ซึ่งทำการศึกษาการพูดของเด็กจำนวน 435 คน ที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 6 เดือน พบว่าคำศัพท์ที่เด็กพูดได้เมื่ออายุ 5 ปี 6 เดือน เป็นค่านามร้อยลย 18.5 ค่ากริยาร้อยลย 26.2 ค่าวิเศษณ์ร้อยลย 22 ค่าสรพนามร้อยลย 19.1 ค่าสันธานร้อยลย 2.4 ค่าบุพทร้อยลย 8.6 ค่าอุทธานร้อยลย 2 และค่าอื่น ๆ ร้อยลย 1.4 ในขณะที่เด็กมีอายุ 6 ปี 6 เดือน เป็นค่านามร้อยลย 18.4 ค่ากริยาร้อยลย 26.7 ค่าวิเศษณ์ร้อยลย 20 ค่าสรพนามร้อยลย 19.6 ค่าสันธานร้อยลย 3.4 ค่าบุพทร้อยลย 8.9 ค่าอุทธานร้อยลย 1.4 และค่าอื่น ๆ ร้อยลย 1.7 และเมื่อเด็กมีอายุ 9 ปี 6 เดือน เป็นค่านามร้อยลย 17.5 ค่ากริยาร้อยลย 27 ค่าวิเศษณ์ร้อยลย 20.1 ค่าสรพนามร้อยลย 17.4 ค่าสันธานร้อยลย 5.3 ค่าบุพทร้อยลย 10.1 ค่าอุทธานร้อยลย 1.3 และค่าอื่น ๆ ร้อยลย 1.3 ซึ่งจากการศึกษานี้สรุปได้ว่าเด็กจะพูดค่านาม ค่าสรพนาม และค่าอุทธานได้ลดลงเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น พูดค่าสันธาน และค่าบุพทได้เพิ่มขึ้นเมื่อมีอายุมากขึ้น ในขณะที่เด็กสามารถพูดค่ากริยาได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น นอกจากนี้จากการศึกษาของ Nelson (34) ทำการศึกษาคำศัพท์ 50 คำแรกที่เด็กพูดจากเด็กจำนวน 18 คน ที่มีอายุ 1 ปี ถึง 2 ปี พบว่าจากคำศัพท์ 10 คำแรกที่เด็กพูดได้เป็นค่านามร้อยลย 65 ขณะที่ เป็นค่ากริยาร้อยลย 16 เมื่อครบ 50 คำแรกที่เด็กพูดได้ในระหว่างที่เด็กมีอายุ 15 เดือน ถึง 24 เดือน พบว่าเป็นค่านามร้อยลย 71 ส่วนค่ากริยาลดลงเป็นร้อยลย 9 จากการศึกษานี้ที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า การพูดคำศัพท์ประเภทต่างๆของเด็กจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น

จากพัฒนาการคำศัพท์คำนามเป็นคำประเภทแรกที่เด็กเรียนรู้ ลำดับต่อมาคือคำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสรรพนาม และคำสันธาน (8,11,12,39) การพัฒนาคำศัพท์ต่างๆของเด็กจะเพิ่มขึ้นในอัตราที่รวดเร็วจนกระทั่งอายุ 6 ปี อัตราการพัฒนาคำศัพท์จึงลดลง (11,46) และจะเห็นได้ว่าจำนวนคำศัพท์ทุกประเภทที่เด็กพูดได้นั้นจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น และมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะในช่วงที่เด็กมีอายุ 2 ปี ถึง 3 ปี เพราะเป็นช่วงที่เด็กจะต้องใช้คำศัพท์เพื่อพูดเป็นวลี และประโยคต่อไป (8,14)

พัฒนาการเรียนรู้คำกริยา

คำกริยาเป็นคำที่แสดงการกระทำ (18) ซึ่งในช่วง 4 ปีแรกของชีวิตคำกริยาเป็นคำศัพท์ที่มีพัฒนาการชัดเจนกว่าคำศัพท์ประเภทอื่นเช่นเดียวกับคำนาม แต่ในอัตราส่วนที่น้อยกว่า (10,12,18) เมื่อเด็กเรียนรู้และพูดคำนามมาได้ ในระยะหนึ่งเด็กจึงสามารถพูดคำกริยาได้ (10,11) คำกริยาที่เด็กพูดได้ในระยะแรกยังไม่ใช้คำกริยาที่แท้จริง เช่น คำว่า "up หรือ down" (47) โดยเด็กจะพูด คำว่า "down" ได้เมื่อเด็กมีอายุ 13 เดือน 14 เดือน ซึ่งคำกริยาที่เด็กพูดได้ในช่วงแรกจะค่อนข้างจำกัด โดยเด็กจะพูดคำว่า "up" เมื่อต้องการให้อุ้ม หรือพูดคำว่า "down" เมื่อต้องการลงจากเก้าอี้ (19) และเนื่องจากเด็กมีความจำกัดของคำศัพท์ที่ใช้พูดคำกริยาที่เด็กพูดได้ในระยะแรกจึงเป็นคำกริยาที่ไม่เฉพาะเจาะจงคือเด็กใช้คำกริยา do และ make แทนเมื่อพูดถึงคำกริยาต่างๆ เช่นคำว่า write, open หรือ knock เป็นต้น หรือเด็กอาจใช้คำที่มีความหมายเจาะจงมากขึ้น โดยเด็กใช้ชื่อสิ่งของแทนคำกริยานั้นๆ เช่นเด็กอาจใช้ keying the door แทน opening the door with a key (48) ต่อมาเด็กจึงสามารถพูดคำกริยาที่มีความหมายแท้จริง เช่น คำว่า eat, drink, sit, throw ได้ (49) โดยเด็กสามารถพูดคำกริยา เช่นคำว่า eat และ play ได้เมื่ออายุ 16 เดือน และ 20 เดือน ตามลำดับ (50)

จากการศึกษาที่เกี่ยวกับพัฒนาการเรียนรู้คำกริยานั้น มีผู้ที่ทำการศึกษาไว้สามารถแบ่งออกเป็นด้านต่างๆคือ การศึกษาด้านลำดับการเรียนรู้คำกริยา การศึกษาด้านความเข้าใจคำกริยาในช่วงอายุต่างๆ และการศึกษาด้านการพูดคำกริยาในช่วงอายุต่างๆ

การศึกษาด้านลำดับการเรียนรู้คำกริยา

คำกริยาที่เด็กเรียนรู้จะเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องหรือใช้ในชีวิตประจำวันของเด็กเอง (49, 51) และเป็นคำกริยาที่เด็กใช้บ่งบอกถึงการกระทำที่เด็กต้องการแสดงออก (52) รวมไปถึงคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่เด็กคุ้นเคย เช่น clap hand, pick up, go bye-bye ซึ่งเด็กสามารถเรียนรู้ได้ง่าย (8) คำกริยาที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้ก่อนมีลักษณะดังต่อไปนี้คือเป็นคำกริยาที่เด็กใช้แสดงท่าทางด้วยตนเอง (26) เป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวชัดเจน (4, 53) เป็นคำกริยาที่แสดงอาการ เช่น คำว่า เเตง กระโดด (18, 20, 26, 27) และคำกริยาที่ง่ายไม่ซับซ้อน (36) ส่วนคำกริยาที่เด็กจะเรียนรู้ได้ช้าหรือภายหลัง เป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวน้อยหรือไม่ชัดเจน (4, 53) เป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เช่น คำว่า เปิด แตะ (18, 20, 26, 27) รวมไปถึงคำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนยากต่อการเข้าใจ (36)

สำหรับพัฒนาการเรียนรู้คำกริยา มีผู้ที่ทำการศึกษาในด้านลำดับการเรียนรู้คำกริยาซึ่งแสดงไว้ดังนี้

ก. คำกริยาที่เด็กจะเรียนรู้ได้ก่อน คือคำกริยาที่แสดงท่าทางของตนเองจากนั้นจึงสามารถเรียนรู้ถึงคำกริยาอาการที่ผู้อื่นแสดงได้ (26) ดังการศึกษาของ Huttenlocher et al (26) ที่ทำการศึกษความเข้าใจคำกริยาระหว่างคำกริยาที่เด็กแสดงท่าทางด้วยตนเอง และคำกริยาที่เด็กสังเกตเห็นได้จากการแสดงออกของผู้อื่น ในการศึกษาที่ 3 ซึ่งทำการศึกษาระยะยาวในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีอายุ 1 ปี และสิ้นสุดการศึกษาเมื่อค่า MLU ของถ้อยความที่เด็กพูดเท่ากับ 2.3 สำหรับกลุ่มตัวอย่างมาจากเด็ก 2 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กจำนวน 10 คน ซึ่งได้รับการเก็บข้อมูลเดือน

ละคร 1 ครั้ง และกลุ่มที่ 2 เป็นเด็กจำนวน 8 คน ซึ่งได้รับการเก็บข้อมูลเดือนละ 2 ครั้ง ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นการทดสอบความเข้าใจคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหว 5 คำ คือคำว่า wave bye-bye, sit down, run, kick และ jump ทำการทดสอบในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากกลุ่มที่ 1 จำนวน 10 คน โดยทำการเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาทั้ง 5 คำระหว่าง 2 วิธีคือ วิธีแรกให้เด็กฟังและแสดงท่าทางตามคำสั่งของผู้วิจัย วิธีที่ 2 ให้เด็กดูภาพยนตร์และตอบสนองโดยการชี้กริยาที่ผู้วิจัยกำลังทดสอบ ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะเข้าใจคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวโดยแสดงท่าทางด้วยตนเองก่อน จากนั้นเด็กจะเข้าใจคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ได้จากการสังเกตการแสดงท่าทางของผู้อื่นได้ สำหรับการศึกษาดอนที่สอง เป็นการทดสอบความเข้าใจคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ 2 คำ คือคำว่า put down และ set ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวนทั้งสิ้น 14 คน เป็นเด็กที่มาจากกลุ่มที่ 1 จำนวน 6 คน และเป็นเด็กที่มาจากกลุ่มที่ 2 จำนวน 8 คน ทำการเก็บข้อมูล 2 ครั้ง ครั้งแรกขณะที่เด็กมีอายุ 1 ปี 8 เดือน ครั้งที่ 2 ขณะที่เด็กมีอายุ 2 ปี 2 เดือน โดยเปรียบเทียบความเข้าใจคำกริยาทั้ง 2 คำ โดยวิธีการเก็บตัวอย่าง 2 วิธีเช่นเดียวกับการทดสอบในตอนแรก คือวิธีแรกให้เด็กฟังและแสดงท่าทางตามคำสั่ง วิธีที่ 2 ให้เด็กดูภาพยนตร์และตอบสนองโดยการชี้กริยาที่ผู้วิจัยกำลังทดสอบ ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะเข้าใจคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำจากการแสดงท่าทางด้วยตนเองได้ก่อนที่จะเข้าใจคำกริยาดังกล่าวที่ได้จากการสังเกตเห็นการแสดงท่าทางของผู้อื่นเช่นกัน นอกจากการศึกษาด้านความเข้าใจข้างต้นแล้ว Huttenlocher et al (26) ยังได้ศึกษาด้านการพูดในการศึกษาที่ 2 โดยได้ทำการศึกษากการพูดคำกริยาในบริบทต่างๆ ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 16 คนแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม สำหรับกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี ถึง 2 ปี 4 เดือน ที่มีค่า MLU ของถ้อยความที่เด็กพูดอยู่ในช่วง 1.4-1.8 กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน ที่มีค่า MLU ของถ้อยความที่เด็กพูดอยู่ในช่วง 2.8-3.2 กลุ่มละ 8 คน เท่าๆกัน โดยผู้วิจัยจะทำการบันทึกคำที่เด็กแต่ละคนพูดขณะที่คุยกับมารดาหรือพี่เลี้ยงทำกิจกรรมต่างๆประจำวัน ใช้เวลาเฉลี่ยคนละ 4 ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่าจากจำนวนถ้อยความที่เด็กพูดได้ทั้งสิ้น 1066 ถ้อยความนั้นร้อยละ 90 ของคำกริยาที่เด็กพูดถึงเป็นกริยาที่เด็กแสดงท่าทางด้วย

ตนเอง เช่นขณะที่เด็กกำลังแสดงกริยาคำว่า *push* เด็กจะใช้คำกริยาบ่งบอกกริยาอาการที่ตนแสดงคือ *I push* เป็นต้น และยังพบว่าเด็กจะสามารถพูดคำกริยาโดยไม่แสดงอาการด้วยตนเอง ในบริบทที่แสดงการขอร้อง โดยคำกริยาที่เด็กใช้แสดงการขอร้องที่เด็กพูดบ่อยที่สุดเป็นคำกริยาที่บ่งบอกถึงกริยาอาการที่กระทำกับวัตถุ เช่น *open door* หรือ บางกรณีเด็กจะพูดคำกริยาเพื่อแสดงการขอร้องที่เกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น *carry me* เป็นต้น ที่เหลือจะเป็นคำกริยาที่เด็กพูดถึงกริยาอาการที่สังเกตเห็นได้จากการแสดงออกของผู้อื่นซึ่งเป็นคำกริยาที่มีการเคลื่อนไหวที่สังเกตเห็นได้ง่ายร้อยละ 44 เช่น คำว่า *run, kick* เป็นต้น และเป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับวัตถุร้อยละ 29 เช่นคำว่า *ride, cut* เป็นต้น

ข. เด็กจะเรียนรู้คำกริยาที่มองเห็นการเคลื่อนไหวชัดเจนได้ก่อน คำกริยาที่มองเห็นการเคลื่อนไหวน้อยหรือไม่ชัดเจน (4, 53) ดั้งการศึกษาของ Bloom et al (53) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาโดยดูความสัมพันธ์ทางความหมายของคำในประโยคที่เด็กพูด ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 4 คน ที่มีอายุ 19 ถึง 26 เดือน ซึ่งเด็กเหล่านี้มีพ่อและแม่ เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน ผู้วิจัยทำการเก็บตัวอย่างด้วยการบันทึกคำที่เด็กพูดเองร่วมกับการสังเกตพฤติกรรมและสถานการณ์ในบริบทที่เด็กพูดที่บ้านของเด็กแต่ละคน ผลการศึกษพบว่าในการเรียนรู้คำกริยานี้เด็กจะใช้คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวชัดเจน เช่น *ride, jump* และ *go round* ได้ก่อนจากนั้นจึงสามารถใช้คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวน้อยไม่ชัดเจนหรือไม่แสดงการเคลื่อนไหว เช่น *see hear, went* ได้ภายหลัง นอกจากนี้ยังพบว่าการเรียนรู้คำกริยาของเด็กยังขึ้นอยู่กับความบ่อยในการที่เด็กได้ยินผู้ใหญ่ใช้คำกริยาพูดกับเด็กอีกด้วย

ค. เด็กจะเรียนรู้คำกริยาที่แสดงอาการได้ก่อน คำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ (18, 20, 26, 27) ซึ่งการศึกษาส่วนใหญ่เป็นการเปรียบเทียบระหว่างคำกริยาที่แสดงอาการและคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ การที่เด็กเรียนรู้คำกริยาที่แสดงอาการได้ก่อนนั้น เป็นเพราะคำกริยาดังกล่าวจะแสดงการเคลื่อนไหวที่สามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน (18, 26) ในขณะที่คำกริยาที่แสดงผลของการกระทำเป็นคำกริยาที่แสดง

ถึงผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากผู้กระทำ และเด็กต้องมีความเข้าใจถึงความหมายที่ ทำให้เกิดผลดังกล่าวด้วย (26) จึงทำให้การเรียนรู้คำกริยาที่แสดงผลการกระทำจะเป็นไปได้ช้ากว่า ซึ่งการศึกษาต่างๆที่ศึกษาถึงคำกริยาดังกล่าวคือ

Gentner (18) ทำการศึกษาการเรียนรู้คำกริยา 4 คำ คือคำว่า stir, shake, mix และ beat ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่จำนวน 24 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม สำหรับกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ถึง 7 ปี กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุ 7 ถึง 9 ปี และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มละ 8 คนเท่าๆกัน โดยผู้วิจัยแสดงกริยาที่จะทดสอบ และกระตุ้นให้เด็กตอบสนองด้วยการตอบว่าผู้วิจัยกำลังแสดงกริยาอะไร ผลการศึกษพบว่าเด็กจะเรียนรู้คำกริยาคำว่า stir, shake และ beat ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงอาการได้ก่อนคำว่า mix ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ

Huttenlocher et al (26) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยาที่สามารถสังเกตเห็นจากการแสดงของผู้อื่น ในการศึกษาที่ 1 โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กวัยก่อนเรียนจำนวน 69 คน ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 10 เดือน ถึง 3 ปี 6 เดือน ผู้วิจัยให้เด็กดูภาพยนตร์ที่แสดงท่าทางคำกริยาที่ใช้ทดสอบจำนวน 40 คำ (20 คู่) ทำการทดสอบคำกริยาที่ละคู่โดยให้เด็กตอบสนองด้วยการชี้ว่าบุคคลใดกำลังแสดงกริยาที่ผู้วิจัยกำลังทดสอบ ซึ่งการทดสอบจะทำเป็นรายบุคคลใช้เวลาเฉลี่ยคนละ 25 นาที ผลการศึกษพบว่าคำกริยาที่เด็กสังเกตเห็นจากการแสดงออกของผู้อื่นที่ง่ายที่สุดที่เด็กสามารถเข้าใจได้ก่อนคือคำกริยาที่แสดงอาการ ได้แก่คำว่า kick, walk, run, jump, wave, bounce, turn และ dance ส่วนคำกริยาที่ยากซึ่งเด็กเข้าใจได้ช้าคือคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ ได้แก่คำว่า clean, put down, leave, give, pick up, fix, make และ take นอกจากนี้ยังพบว่ามีคำกริยาอีก 2 กลุ่มย่อยที่เด็กจะเข้าใจได้ง่ายคือคำกริยาที่แสดงอาการของผู้กระทำกับวัตถุที่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง ทั้งจากการกระทำของตนเองและผู้อื่น ได้แก่คำว่า bump, carry และ pat และ กลุ่มที่ 2 คือคำกริยาอาศัยความเกี่ยวข้องกับวัตถุ ซึ่งวัตถุจะเป็นตัวช่วยให้เข้าใจคำกริยาได้ง่ายขึ้น ได้แก่คำว่า ride, cover, draw, throw และ cut

Behrend (20) ทำการศึกษาการพูดคำกริยา ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก และผู้ใหญ่จำนวน 96 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มแรกเป็นเด็กที่มีอายุ 3 ปี กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุ 5 ปี กลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุ 7 ปี และกลุ่มสุดท้ายเป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 18 ปี 8 เดือน ถึง 26 ปี 4 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนกลุ่มละ 24 คนเท่าๆกัน ยกเว้นเด็กกลุ่มที่มีอายุ 3 ปี เป็นเด็กชาย 11 คนและเป็นเด็กหญิง 13 คน สำหรับคำกริยาที่ใช้ทดสอบมี 3 ชนิด คือคำกริยาที่แสดงอาการ เช่น คำว่า bounce คำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เช่น คำว่า cut และคำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือ เช่นคำว่า comb ผู้วิจัยจะทำการทดสอบคำกริยาซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่มๆละ 6 คู่ ทำการทดสอบคำกริยาเป็นคู่ในแต่ละกลุ่มนั้นๆ โดยกลุ่มที่ 1 ระหว่างคำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือ และคำกริยาที่แสดงอาการ เช่น hammer/pound กลุ่มที่ 2 ระหว่างคำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือและคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เช่น mop/clean และกลุ่มที่ 3 ระหว่างคำกริยาที่แสดงอาการและผลของการกระทำ เช่น stir/mix ผู้วิจัยเริ่มทำการทดสอบโดยให้กลุ่มตัวอย่างดูวิดีโอเทปแสดงคำกริยาต่างๆ ซึ่งมีทั้งสิ้น 16 ตอน กลุ่มคำกริยาละ 6 ตอน แต่ละตอนใช้ทดสอบคำกริยาทีละคู่ โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบสนองของผู้วิจัยว่าบุคคลในเรื่องกำลังแสดงกริยาอะไร ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจะพูดคำกริยาที่แสดงอาการลดลงเมื่อมีอายุเพิ่มขึ้น ในขณะที่สามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำและคำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือได้เพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น โดยที่เด็กกลุ่มที่มีอายุ 3 ปี ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มที่มีอายุน้อยที่สุดจะพูดคำกริยาที่แสดงอาการมากกว่ากลุ่มอายุอื่น ในขณะที่พูดคำกริยาที่เป็นชื่อเครื่องมือและคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำได้น้อยกว่ากลุ่มอายุอื่น ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่สามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำได้มากกว่ากลุ่มอายุอื่น

Gropen et al (27) ทำการศึกษาการเรียงรูปประโยค (syntax) และความหมาย (semantic) ของคำกริยา 4 คำคือคำว่า pour, fill, dump และ empty ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่จำนวน 64 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม สำหรับกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายจำนวน 11 คน และเด็กหญิงจำนวน 5 คน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี

6 เดือน ถึง 4 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายจำนวน 7 คน และเด็กหญิงจำนวน 9 คน กลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 11 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 8 คนเท่าๆกัน และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มผู้ใหญ่จำนวน 16 คน ผู้วิจัยทำการทดสอบคำกริยา 4 คำ ทีละคู่ ระหว่างคำว่า pour กับ fill และ คำว่า dump กับ empty โดยในการทดสอบผู้วิจัยใช้ภาพวาดทั้งสิ้น 24 ภาพ แต่ละภาพ แบ่งออกเป็น 2 รูป รูปแรกเป็นภาพคำกริยาที่แสดงอาการ รูปที่ 2 เป็นภาพคำกริยา ที่แสดงผลของการกระทำ คำกริยาแต่ละคำจะใช้ภาพในการทดสอบทั้งสิ้น 6 ภาพ ทำ การทดสอบ 2 ครั้งๆละ 3 ภาพ ตัวอย่างภาพที่ใช้ทดสอบคำกริยา เช่น คำว่า pour กับ fill ภาพที่ 1 จะเป็นภาพที่แสดงคำกริยาคำว่า pour กับ fill แยกคนละรูป สำหรับภาพที่ 2 และ 3 นั้นจะมีคำกริยาที่ใช้ทดสอบรูปใดรูปหนึ่งเพียงคำเดียว คือคำว่า pour หรือ fill โดยจะมีภาพลวงประกอบอยู่ 1 รูป ผู้วิจัยจะทำการทดสอบคำกริยา แต่ละคู่ทีละคำ ด้วยภาพ 3 ภาพ เรียงลำดับกัน เริ่มต้นการทดสอบโดยผู้วิจัยอธิบาย คำกริยาในภาพแรกที่ลบล้างรูปที่ 2 รูป จากนั้นจึงทำการทดสอบภาพที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ทีละภาพ โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบสนองด้วยการชี้ว่ารูปใดในแต่ละภาพแสดงคำกริยาที่ผู้ วิจัยกำลังทดสอบ ผลการศึกษพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่จะเข้าใจความหมายคำกริยา คำว่า pour กับ dump และ fill กับ empty ได้ถูกต้อง โดยแปลความหมาย คำว่า pour กับ dump เป็นคำกริยาที่แสดงอาการ และแปลความหมายคำกริยาคำว่า fill กับ empty เป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำได้ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็น เด็กทุกช่วงอายุนั้นเข้าใจคำกริยาคำว่า pour กับ dump ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงอาการ โดยสามารถแปลความหมายคำกริยาทั้ง 2 คำ เป็นคำกริยาที่แสดงอาการได้อย่างถูกต้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ยังไม่เข้าใจคำกริยาคำว่า fill กับ empty ซึ่งเป็นคำ กริยาที่แสดงผลของการกระทำ โดยแปลความหมายคำกริยาทั้ง 2 คำนี้ เป็นคำกริยาที่ แสดงผลของการกระทำได้ถูกต้องอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเด็กจะ เรียงรู้คำกริยาที่แสดงอาการได้ก่อนผลของการกระทำ ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กทุก ช่วงอายุแปลความหมายคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เช่น คำว่า fill ผิดเป็นคำ กริยาที่แสดงอาการได้

ง. เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำกริยาที่ง่ายก่อน คำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานความซับซ้อนทางความหมายของ Clark (36) ที่กล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำตามลำดับความซับซ้อน โดยจะเรียนรู้คำที่มีความหมายง่ายและสามารถรับรู้ได้ชัดเจนก่อนต่อมาจึงเรียนรู้คำที่มีความหมายซับซ้อนที่รับรู้ได้ยากและเป็นนามธรรมมากขึ้น สำหรับการศึกษาคำกริยาที่สนับสนุนสมมติฐานความซับซ้อนทางความหมายของ Clark (36) มีดังต่อไปนี้คือ

Clark and Gernice (22) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยา 2 คู่ คือ คำว่า come กับ go และ bring กับ take ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 44 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ คือเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 4 เดือน 6 ปี 5 เดือน ถึง 7 ปี 4 เดือน 7 ปี 5 เดือน ถึง 8 ปี 7 เดือน และ 8 ปี 8 เดือน ถึง 9 ปี 5 เดือน ช่วงอายุละ 11 คนเท่าๆกัน ผู้วิจัยสมมติเหตุการณ์ในสถานการณ์ต่างๆโดยใช้ตุ๊กตาสัตว์ และของเล่นเป็นอุปกรณ์กระตุ้นให้เด็กตอบคำถามจากสถานการณ์ต่างๆนั้นทั้งหมด 48 ข้อซึ่งใช้ทดสอบคำกริยาแต่ละคู่คือ ระหว่างคำว่า come กับ go และ bring กับ take คู่ละ 24 ข้อด้วยกัน โดยการให้เด็กชี้ว่าสัตว์ตัวใดกำลังแสดงกริยาที่ผู้วิจัยกำลังทดสอบ ดังตัวอย่างการทดสอบคำกริยาคำว่า come ผู้วิจัยเริ่มการทดสอบโดยวางตุ๊กตาสัตว์ 3 ชนิดบนโต๊ะตามตำแหน่งต่างๆคือ หมูอยู่ในรั้ว หมาและไก่อยู่นอกรั้ว จากนั้นผู้วิจัยกระตุ้นให้เด็กตอบคำถามตามสถานการณ์ทว่าไรคือ เมื่อพยานว่า " Can I come into the garden? " Which animal is he talking to? ซึ่งเด็กจะต้องชี้ว่าหมากำลังพูดกับสัตว์ตัวใด (คำตอบที่ถูกต้องคือหมู) โดยจะถือว่าเด็กตอบสนองได้ถูกต้องเมื่อชี้สัตว์ได้ถูกต้องเป็นต้น ผลการศึกษานพบว่าเด็กจะเรียนรู้คำกริยาคำว่า come กับ go ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายเข้าใจได้ง่ายก่อนคำกริยาคำว่า bring กับ take ซึ่งมีความหมายซับซ้อนมากกว่า เนื่องจากคำว่า bring กับ take เป็นคำกริยาที่แสดงความเป็นเหตุของคำว่า come กับ go ตามลำดับ ดังนั้นเด็กจึงเรียนรู้คำกริยาคำว่า bring กับ take ได้ภายหลังคำว่า come กับ go

Gentner (23) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยา 7 คำ คือคำว่า give, take, pay, trade, buy, sell และ spend ในกลุ่มตัวอย่างเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 8 ปี 6 เดือน โดยผู้วิจัยให้เด็กแสดงกริยาตามคำสั่งโดยใช้ตุ๊กตาของเล่น และเงินเป็นอุปกรณ์ ตั้งตัวอย่างการทดสอบคำกริยาคำว่า buy ผู้วิจัยสั่งให้เด็กแสดงกริยาตามคำสั่งคือ "Make X buy a car Y" เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะเข้าใจคำกริยาจากง่ายไปยากตามลำดับคือ คำกริยาที่ง่ายที่สุดในกลุ่มที่เด็กเข้าใจได้ก่อนคือคำว่า give และ take คำกริยาที่เด็กเข้าใจลำดับต่อมาคือคำว่า pay และ trade ซึ่งจะมีความหมายซับซ้อนมากขึ้น ส่วนคำกริยาคำว่า buy, sell และ spend จัดเป็นคำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนมากที่สุดในกลุ่มคำกริยาทั้งหมดที่นำมาศึกษาเด็กจึงเข้าใจได้ช้าที่สุด

Richard (24) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยา 2 คู่ คือคำว่า come กับ go และ bring กับ take ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางจำนวน 48 คน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิง จำนวน 24 คนเท่าๆกันที่มีอายุระหว่าง 4 ปี 7 เดือน ถึง 7 ปี 7 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 10 คน 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 18 คน 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน จำนวน 10 คน และ 7 ปี ถึง 7 ปี 7 เดือน จำนวน 10 คน ผู้วิจัยสมมติเหตุการณ์ในสถานการณ์ต่างๆและกระตุ้นให้เด็กใช้คำกริยาให้เหมาะสมตามสถานการณ์ที่ระบุไว้ ตั้งตัวอย่างการทดสอบคำกริยาคำว่า come กับ go ในสถานการณ์ที่ไฟกำลังไหม้ ผู้วิจัยสมมติให้เด็กเป็นผู้พบเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวและกระตุ้นถามเด็กว่าต้องทำอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยจะดูความเข้าใจคำกริยาทั้ง 2 คำคือคำว่า come กับ go จากประโยคที่เด็กแสดงออกโดยการพูดได้ถูกต้องคือ "My house is on fire (come) quickly" หรือ "(Go) to x house it on fire" เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะเข้าใจคำกริยาคำว่า come กับ go ได้ก่อนคำว่า bring กับ take

จ. เด็กจะเรียนรู้คำกริยาที่มีความหมายทางบวกได้ก่อนคำกริยาที่มีความหมายทางลบ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของ Clerk (36) ที่กล่าวว่าในการเรียนรู้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามนั้น เด็กจะเรียนรู้คำที่มีความหมายทางบวกก่อนคำที่มีความหมายทางลบ สำหรับกลุ่มที่ทำการศึกษาคำกริยาที่เป็นไปตามลำดับความซับซ้อนมีผู้ศึกษาบางรายที่อธิบายผลการศึกษาในแง่ความหมายทางบวกและทางลบ ได้แก่ การศึกษาของ Clerk and Garnica (22) ซึ่งทำการศึกษาคำกริยา 2 คู่ คือ คำว่า come กับ go และ bring กับ take ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 44 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วง คือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 4 เดือน 6 ปี 5 เดือน ถึง 7 ปี 4 เดือน 7 ปี 5 เดือน ถึง 8 ปี 7 เดือน และ 8 ปี 8 เดือน ถึง 9 ปี 5 เดือน ช่วงอายุละ 11 คนเท่าๆกัน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหน้า 15 ผลการศึกษพบว่าเด็กจะเข้าใจคำกริยาคำว่า come ก่อนคำว่า go และเข้าใจคำกริยาคำว่า bring ก่อนคำว่า take นั่นคือเด็กจะเข้าใจคำกริยาคำว่า come กับ bring ซึ่งมีความหมายทางบวกได้ก่อนคำว่า go กับ take ซึ่งมีความหมายทางลบ

บางการศึกษาพบว่าเด็กสามารถเรียนรู้คำกริยาที่มีความหมายทางบวก และคำกริยาที่มีความหมายทางลบได้เท่าเทียมกัน ดังการศึกษาของ Richard (24) ซึ่งทำการศึกษาคำกริยา 2 คู่ คือ คำว่า come กับ go และ bring กับ take ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางจำนวน 48 คน เป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 24 คนเท่าๆกัน ที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 7 ปี 7 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 10 คน 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 18 คน 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน จำนวน 10 คน และ 7 ปี ถึง 7 ปี 7 เดือน จำนวน 10 คน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหน้า 16 ผลการศึกษพบว่าเด็กไม่ได้เข้าใจคำกริยาที่มีความหมายทางบวกคือคำว่า come กับ bring ได้ดีไปกว่าคำกริยาที่มีความหมายทางลบคือ คำว่า go กับ take โดยเด็กสามารถเข้าใจคำกริยาทั้งคู่ได้เท่าเทียมกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของ Macre (25) ซึ่งทำการศึกษาคำกริยา 2 คำ คือ คำว่า come กับ go

ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีอายุ 2 ปี โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการบันทึกคำที่เด็กพูดเอง (spontaneous speech) ขณะเด็กอยู่ที่บ้านสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่าเด็กสามารถใช้คำกริยาทั้ง 2 คำ ในการพูดได้เท่ากัน

การศึกษาด้านความเข้าใจคำกริยา

ในการพัฒนาการเรียนรู้คำกริยานั้นเด็กจะเข้าใจคำกริยาก่อน จึงสามารถพูดคำกริยาได้เช่นเดียวกับคำศัพท์ประเภทอื่นๆ (49) ซึ่งการศึกษาด้านความเข้าใจคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆที่มีผู้ทำการศึกษาไว้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

Carrow (54) ทำการศึกษานำพัฒนาการฟังเข้าใจภาษาของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 40 คน ที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 6 เดือน สำหรับคำกริยาที่ใช้ทดสอบมี 5 คำ คือคำว่า jump, run, eat, hit, catch และ give ผู้วิจัยทำการทดสอบโดยให้เด็กชี้รูปคำกริยาที่ทดสอบตามคำสั่ง ผลการศึกษาพบว่า คำกริยาร้อยละ 60 ที่เด็กเข้าใจคือ run, jump, และ eat ซึ่งเด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่อเด็กมีอายุ 3 ปี เข้าใจคำว่า hit เมื่อเด็กมีอายุ 3 ปี 6 เดือน เข้าใจคำว่า catch เมื่อเด็กมีอายุ 4 ปี และเข้าใจคำว่า give เมื่อเด็กมีอายุ 4 ปี 6 เดือน ซึ่งการที่เด็กเข้าใจคำว่า give ได้ช้า ผู้วิจัยให้เหตุผลว่า คำว่า give เป็นคำกริยาที่ต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกรรม นอกจากนี้ยังมีความหมายเป็นนามธรรมมากกว่าคำกริยาอื่นที่แสดงอาการชัดเจน จึงทำให้เด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวได้ช้ากว่าคำกริยาอื่น

Carrow (55) ทำการศึกษานำพัฒนาการฟังเข้าใจภาษาของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 200 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ถึง 7 ปี สำหรับคำกริยาที่ใช้ในการทดสอบมี 8 คำคือคำว่า running, jumping, hitting, coming, going, give catching และ eating ผู้วิจัยให้เด็กชี้รูปคำกริยาที่ทดสอบตามคำสั่ง ผลการศึกษาพบว่าคำกริยาร้อยละ 75 ที่เด็กเข้าใจคือคำว่า running, jumping และ hitting

ซึ่งเด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่อเด็กมีอายุ 3 ปี เข้าใจคำว่า *going* และ *give* เมื่อเด็กมีอายุ 3 ปี 6 เดือน เข้าใจคำว่า *eating* เมื่อเด็กมีอายุ 4 ปี เข้าใจคำว่า *catching* เมื่อเด็กมีอายุ 5 ปี 6 เดือน ส่วนคำว่า *coming* เข้าใจเมื่อเด็กมีอายุ 7 ปี ขึ้นไป

Clerk and Gernica (22) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยา 2 คู่ คือ คำว่า *come* กับ *go* และ *bring* กับ *take* ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 44 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 4 เดือน 6 ปี 5 เดือน ถึง 7 ปี 4 เดือน 7 ปี 5 เดือน ถึง 8 ปี 7 เดือน และ 8 ปี 8 เดือน ถึง 9 ปี 5 เดือน ช่วงอายุละ 11 คนเท่าๆกัน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาตามลำดับการเรียนรู้คำกริยาหน้า 15 ผลการศึกษพบว่าคำกริยาร้อยละ 75 ที่เด็กเข้าใจคือคำว่า *come* กับ *bring* ซึ่งเด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่อเด็กมีอายุ 6 ปี เข้าใจคำว่า *go* กับ *take* เมื่อเด็กมีอายุ 9 ปี

Gentner (23) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยา 7 คำ คือคำว่า *give*, *take*, *pay*, *trade*, *buy*, *sell* และ *spend* ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 8 ปี 6 เดือน โดยผู้วิจัยให้เด็กแสดงกริยาตามคำสั่งโดยใช้ตุ๊กตา ของเล่น และเงินเป็นอุปกรณ์ ตั้งตัวอย่างการทดสอบคำกริยาคำว่า *buy* ผู้วิจัยให้เด็กแสดงกริยาตามคำสั่งคือ *Make X buy a car from Y* เป็นต้น ผลการศึกษพบว่าเด็กเข้าใจคำกริยาที่ง่ายที่สุดคำว่า *give* และ *take* เมื่ออายุ 3 ปี 6 เดือน ส่วนคำกริยาที่ซับซ้อนมากขึ้นคำว่า *buy* *spend* และ *sell* เด็กจะเข้าใจเมื่ออายุ 9 ปี ซึ่งเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีจะเข้าใจคำว่า *buy*, *sell* และ *spend* ในความหมายเช่นเดียวกับคำว่า *give*

Richard (24) ทำการศึกษาความเข้าใจคำกริยา 2 คู่คือคำว่า *come* กับ *go* และ *bring* กับ *take* ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐฐานะ

ปานกลางจำนวน 48 คน เป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 24 คนเท่าๆกัน ที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 7 ปี 7 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวน 10 คน 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน จำนวน 18 คน 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน จำนวน 10 คน และ 7 ปี ถึง 7 ปี 7 เดือน จำนวน 10 คน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาลำดับการเรียนรู้คำกริยาหน้า 16 ผลการศึกษพบว่าคำกริยาร้อยละ 75 ที่เด็กเข้าใจคือ come กับ go. ซึ่งเด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่อเด็กมีอายุ 4 ปี เข้าใจคำว่า bring กับ take เมื่อเด็กมีอายุ 7 ปี ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษานี้เด็กจะเข้าใจคำกริยาทั้งคู่ในระดับอายุที่น้อยกว่า การศึกษาของ Clark and Gernice (22) ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าอาจเป็นเพราะมีความแตกต่างกันในด้านของวิธีการศึกษา ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง ในด้านระดับการศึกษาของเด็ก โรงเรียนและเศรษฐกิจของครอบครัว

Goldin-Meadow et al (10) ทำการศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนามและคำกริยา ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางจำนวน 12 คน ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน ผู้วิจัยทำการทดสอบคำนาม 70 คำ และคำกริยา 30 คำ ในการทดสอบด้านความเข้าใจคำกริยานั้นผู้วิจัยกระตุ้นให้เด็กทำกริยาท่าทางตามคำสั่ง เช่น ให้เด็กแสดงท่า "นอน" ตามคำสั่ง หรือให้เด็กจับตุ๊กตา "นอน" ตามคำสั่ง เป็นต้น ผลการศึกษพบว่าคำกริยาที่เด็กอายุดังกล่าวเข้าใจแสดงได้ตั้งตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คำกริยาที่เด็กอายุ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน
เข้าใจ ตามการศึกษาของ Goldin-Meadow et al (10)

คำกริยา	จำนวนเด็กที่เข้าใจ (คน)	ร้อยละ
eat, throw	12	100.00
open, close, kiss, drink, blow, sit, jump, run, stand, lie down	11	91.66
drop, hug, pick up	10	83.33
shake, touch, fall, turn around	9	75.00
wash, step on, dance	8	66.66
fly	7	58.33
kick, push	6	50.00
pull, cry, smile	5	41.66
point to	4	33.33
crawl	3	25.00

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า ร้อยละ 75 ของเด็กจำนวน 12 คน ที่มีอายุ
1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน สามารถเข้าใจคำกริยาจำนวน 19 คำ ได้แก่ eat,
throw, open, close, kiss, drink, blow, sit, jump, run, stand
lie down, drop, hug, pick up, shake, touch, fall และ turn around

Benedict (9) ทำการศึกษาคำศัพท์ 50 คำแรก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐฐานะปานกลางจำนวน 9 คน ที่มีอายุระหว่าง 9 เดือน ถึง 1 ปี 8 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่าๆกัน โดยผู้วิจัยทำการสังเกต และบันทึกคำศัพท์ที่เด็กเข้าใจและพูดได้เองขณะพูดกับมารดาที่บ้าน ร่วมกับการให้มารดาเป็นผู้บันทึกคำที่เด็กเข้าใจและพูดได้ จากนั้นผู้วิจัยนำคำศัพท์ 50 คำแรกที่เด็กเข้าใจและพูดได้มาวิเคราะห์โดยแยกเป็นประเภทต่างๆ ผลการศึกษพบว่าจากคำศัพท์ประเภทต่างๆที่เด็กเข้าใจนั้นเป็นคำกริยาร้อยละ 36 และผู้วิจัยได้จัดคำที่เด็กใช้แสดงกริยาอาการโดยเฉพาะเจาะจง หรือคำที่เด็กใช้ร่วมกันท่าทางการแสดงออกเป็นคำกริยา โดยได้จัดแบ่งไว้เป็นประเภทต่างๆคือ คำที่เด็กแสดงกริยาอาการในกิจกรรมการเล่น ได้แก่ peek-a-boo, bye-bye เป็นต้น คำที่ระบุตำแหน่ง เช่น look at, put in เป็นต้น คำที่แสดงกริยาทั่วไป เช่น kiss, dance เป็นต้น รวมไปถึงคำที่บ่งบอกถึงการห้ามการแสดงกริยาอาการ เช่น no, don't touch เป็นต้น ซึ่งคำกริยาที่เด็กเข้าใจแยกประเภทตามการศึกษานี้แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 คำกริยาที่เด็กอายุ 9 เดือน ถึง 1 ปี 8 เดือน จำนวน 8 คน เข้าใจจาก คำศัพท์ 50 คำแรก ตามการศึกษาของ Benedict (9)

คำกริยาที่เด็กเข้าใจ	จำนวนร้อยละของเด็ก
Social action game	
action game	
bye-bye, pat-a-cake	87.50
dance, peek-a-boo, do nice	62.50
give kiss	50.00
rock rock, nite-nite, brush hair, so big	37.50
wait a minute/clap hand, bite tongue	25.00
ride in car, give me a bite, splash, don't bite,	12.50
get dressed, chew good, eat the cookie, ready-set-go, tickle,	
put ball in box, play horsey, blow your nose, don't touch,	
watch your head	
Verbal game	
say	25.00
say hello, what's the cat say (p meow),	12.50
what's the duck say (quack)	
General actions	
Object related	
give	100.00
get	87.50
kiss	62.50
throw	37.50

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กเข้าใจ	จำนวนร้อยละของเด็ก
bring, may I have, see	25.00
go, listen, show, find	12.50
Person-related	
no	87.50
sit	37.50
Locatives	
Locative search word	
where's	100.00
look at	75.00
Locative action	
come here	87.50
put in	62.50
get down	50.00
close	25.00
open, get up	12.50

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำที่เป็นคำกริยาที่แท้จริงเด็กเข้าใจมีจำนวน 16 คำ คือคำว่า give, get, kiss, throw, bring, see, go, find, sit, look at come here, put in, get down, close, open, get up โดยคำกริยาที่เด็ก จำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไปเข้าใจมี 3 คำ ได้แก่ คำว่า give, get และ come here

Gentner (18) ทำการศึกษาการเรียนรู้คำกริยา 4 คำ คือคำว่า stir, shake, mix และ beat ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่อายุ 24 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ถึง 7 ปี กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 7 ปี ถึง 9 ปี และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มผู้ใหญ่ กลุ่มละ 9 คนเท่าๆกัน โดยผู้วิจัยแสดงกริยาที่จะทดสอบ และกระตุ้นให้เด็กตอบสนองว่าผู้วิจัยกำลังแสดงกริยาอะไร ผลการศึกษานพบว่าเด็กเข้าใจคำกริยา stir, shake และ beat เมื่ออายุระหว่าง 5 ถึง 7 ปี ในขณะที่เข้าใจคำว่า mix เมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 7 ถึง 9 ปี

Gropen et al (27) ทำการศึกษาการเรียนรู้ประโยค และความหมายของคำกริยา 4 คำคือคำว่า pour, fill, dump และ empty ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่อายุ 64 คน แบ่งออกเป็น 4 คือกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายจำนวน 11 คนและเด็กหญิงจำนวน 5 คน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 5 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายจำนวน 7 คน และเด็กหญิงจำนวน 9 คน กลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 4 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 11 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 8 คนเท่าๆกัน กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มผู้ใหญ่จำนวน 16 คน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาด้านลำดับการเรียนรู้คำกริยาหน้า 18 ผลการศึกษานพบว่าคำกริยาร้อยละ 75 ที่เด็กเข้าใจคือคำว่า pour ซึ่งเด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 2 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 5 เดือน เข้าใจคำว่า dump เมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 5 เดือน ส่วนคำกริยาคำว่า fill กับ empty เด็กทุกช่วงอายุยังไม่เข้าใจคำกริยาดังกล่าวเลยในกลุ่มที่เป็นผู้ใหญ่

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (30) ทำการศึกษาความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จำนวน 195 คน แบ่งเป็นเด็กชายจำนวน 101 คน และเด็กหญิงจำนวน 94 คน โดยใช้แบบทดสอบความเข้าใจคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจำนวน 4 ชุด ซึ่งประกอบด้วยคำที่ทดสอบ 4 ชนิดคือ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำบุพบท รวมจำนวนคำที่ใช้ทดสอบทั้งสิ้น 125 คำ โดยแบบทดสอบชุดที่ 1

และ 2 เป็นแบบทดสอบที่มีตัวเลือกตอบเป็นรูปภาพ ส่วนแบบทดสอบชุดที่ 3 และ 4 เป็นแบบทดสอบที่มีตัวเลือกตอบที่เป็นคำหรือประโยค สำหรับคำกริยาที่ใช้ทดสอบมีทั้งสิ้น 31 คำ ผู้วิจัยเริ่มทำการทดสอบโดยให้เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนทำแบบทดสอบทีละชุดจนครบ 4 ชุด ทำการทดสอบเด็กทีละห้อง ผลการศึกษพบว่าสำหรับคำกริยาที่เด็กเข้าใจซึ่งสามารถให้ความหมายของคำแต่ละคำได้ถูกต้องจากแบบทดสอบทั้งหมด แสดงเป็นร้อยละ ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ร้อยละของจำนวนนักเรียน 195 คน ที่ให้ความหมายของคำกริยาแต่ละคำ ได้ถูกต้องของแบบทดสอบทั้ง 4 ชุดเรียงลำดับจากมากไปน้อยตามการศึกษาของ ดารณี อุทัยรัตนกิจ (30)

คำกริยา	จำนวนร้อยละของเด็ก
พาย	100.00
ปวด	99.49
กระจาย	98.97
เรียง	97.95
กวาด ดึง	97.44
ท่อง เล่น	96.92
ลง เต็มโต	93.85
ชอบ	93.33
เกา	89.74
แลก	88.72
เก็บ	88.69
ชัก ต้องการ	87.69
สังเกต เช็ด	87.18

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คำกริยา	จำนวนร้อยละของเด็ก
เล่น วาด	84.10
รักษา	83.08
ท่าย นวก	82.56
ออกกำลังกาย	76.92
ปฏิบัติ	74.87
เข้า	70.26
นับ	69.74
ถอน	69.23
ถือ	54.36
ไหว	32.31
ระบาย	23.08

จากตารางนี้สรุปได้ว่าคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไปจากเด็กจำนวน 195 คน เข้าใจมีทั้งสิ้น 24 คำ

ลินดา ปั้นทอง (28) ทำการศึกษาการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยในเขต กรุงเทพมหานคร ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 200 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน, 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 50 คนเท่าๆกัน ผู้วิจัยทำการทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของเด็กโดยใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของ Carrow (55) ซึ่งมีการทดสอบคำกริยารวมอยู่ด้วยจำนวน 8 คำ โดยผู้วิจัยให้เด็กเลือบคำกริยาที่ทดสอบตามคำสั่ง

ผลการศึกษานพบว่าคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 75 เข้าใจคือ คำว่า ยกขึ้น วิ่ง กำลังติ กระโดด และ กินข้าว ซึ่งเด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน การที่เด็กเข้าใจคำว่า กินข้าว ได้เร็ว ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าคำว่า ข้าว จะเป็นตัวช่วยให้เด็กเข้าใจได้เร็วขึ้น ซึ่งเด็กไทยคุ้นเคยและได้ยินคำดังกล่าวบ่อยๆ ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้คำว่า กิน ยังใช้แทนพฤติกรรมการรับประทานอาหารทุกแบบ และเข้าใจคำว่า ให้ เมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน ส่วนคำว่า เดินไป รับบอล และเดินมา พบว่าเด็กทุกช่วงอายุยังไม่เข้าใจคำกริยาดังกล่าว การที่เด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน เข้าใจคำว่า เดินไป ได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่วางไว้ ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าอาจเป็นเพราะลักษณะถ้อยความว่า "เดินไป" เกิดจากการนำคำกริยา 2 คำ มารวมกัน คือ เดิน กับ ไป ซึ่งเด็กต้องเข้าใจความหมายคำกริยาแต่ละคำได้ก่อน นอกจากนี้คำว่า เดินไป เด็กยังต้องนำความหมายมาสัมพันธ์กับทิศทางทำให้เด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวได้ยากกว่า

วรรณภา ทารชุมพล (29) ทำการศึกษาการฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยในเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 200 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน แบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุคือ 5 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือน 5 ปี 6 เดือน ถึง 5 ปี 11 เดือน 6 ปี ถึง 6 ปี 5 เดือน และ 6 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 50 คนเท่าๆกัน ผู้วิจัยทำการทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของเด็กโดยใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบการฟังเข้าใจภาษาของ Carrow (55) ซึ่งมีการทดสอบคำกริยารวมอยู่ด้วยจำนวน 8 คำ โดยผู้วิจัยให้เด็กชี้รูปคำกริยาที่ทดสอบตามคำสั่ง ผลการศึกษานพบว่าคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 75 เข้าใจคือคำว่า ยกขึ้น วิ่ง กำลังติ กระโดด กินข้าว ให้ รับบอล ซึ่งเด็กจะเข้าใจคำกริยาดังกล่าวเมื่ออายุระหว่าง 5 ปี ถึง 5 ปี 5 เดือน ซึ่งการที่เด็กเข้าใจคำกริยาเหล่านี้ได้ก่อนผู้วิจัยให้เหตุผลว่าเป็นเพราะคำกริยาดังกล่าวเป็นคำกริยาที่สามารถมองเห็นการกระทำชัดเจน มีความหมายไม่ซับซ้อน และเด็กมองเห็นกริยาเหล่านั้นบ่อยๆ หรือบางครั้งเด็กทำกริยาเหล่านั้นด้วยตนเองขณะเล่นหรือทำกิจวัตรประจำวัน และเข้าใจคำว่า เดินมา เมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 6 ปี ถึง 6 ปี 5 เดือน ส่วนคำว่า เดินไป พบว่าเด็กทุกช่วงอายุยังไม่เข้าใจคำกริยาดังกล่าว ซึ่งผู้

วิจัยให้เหตุผลว่า การที่เด็กเข้าใจคำว่า เดินมา ก่อนเดินไป เป็นเพราะเด็กได้ยินคำนี้บ่อยในชีวิตประจำวัน เช่นผู้เป็นแม่พูดกับลูกว่า "เดินมาหาแม่สิลูก" บ่อยครั้งกว่าจึงทำให้เด็กเข้าใจคำว่า เดินมา ได้ก่อนและเร็วกว่าคำว่า เดินไป นอกจากนี้คำกริยาคำว่า เดินมา เมื่อวาดเป็นรูปภาพที่ใช้ทดสอบแล้วพบว่าคำกริยาตั้งกล่าวมองเห็นการเคลื่อนไหวชัดเจนมากกว่าเพราะสามารถมองเห็นการก้าวเท้าเดินมาข้างหน้า ส่วนคำว่าเดินไป เป็นการเดินในทิศทางตรงกันข้ามกับการเดินมา เป็นการเดินจากไป ทำให้มองเห็นการก้าวเท้าไม่ชัดเจนซึ่งมีผลต่อการแปลความหมายจากรูป และจากผลการทดสอบคำกริยาเดินไป เด็กที่รูปภาพแสดงกริยาเดินมามากกว่า ซึ่งเด็กอาจสับสนระหว่างคำว่า เดินมากับ เดินไป ดังนั้นความชัดเจนของกริยาที่สามารถมองเห็นได้นั้นมีผลต่อการเข้าใจความหมายของคำเช่นกัน

การศึกษาด้านการพูดคำกริยา

สำหรับการศึกษาด้านการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ ที่มีผู้ทำการศึกษาไว้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Smith (16) ทำการศึกษาการพัฒนาคำศัพท์และประโยคของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กในโรงเรียนอนุบาล สถานรับเลี้ยงเด็ก และสถานสงเคราะห์จำนวน 88 คน ที่มีอายุระหว่าง 2 ปี ถึง 5 ปี แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุ 2, 3, 4 และ 5 ปี ตามลำดับ ผู้วิจัยบันทึกถ้อยคำที่เด็กพูดเอง ขณะที่เด็กกำลังเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียนและขณะพูดกับผู้ปกครองที่บ้าน ผลการศึกษพบว่าคำกริยาที่เด็กพูดได้ซึ่งมีความถี่มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปเรียงลำดับความถี่จากมากไปน้อย ตามลำดับ มีจำนวน 17 คำ ได้แก่คำว่า want, go, have, see, get, can, got(he), look, make, will, going(to), come, put, take, play, know และ sit

Davis (45) ทำการศึกษาการพูดของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 436 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 6 เดือน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือน จำนวน 249 คน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุ 6 ปี 6 เดือน จำนวน 63 คน และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุ 9 ปี 6 เดือน จำนวน 125 คน ผู้วิจัยเก็บตัวอย่างคำพูดของเด็กแต่ละคนและนำคำที่เด็กพูดมาวิเคราะห์แยกประเภท ผลการศึกษพบว่าคำกริยาที่เด็กในช่วงอายุดังกล่าวพูดได้มากตามลำดับคือ to be, go, do, have, get, can และ will ซึ่งเป็นคำที่เด็กใช้พูดบ่อยในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่มีสติปัญญาสูงจะสามารถพูดคำกริยาที่แสดงความคิด เช่น think, wonder, suppose และ know ซึ่งเด็กจะพูดคำกริยาที่แสดงความคิดนี้ได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามอายุที่เพิ่มขึ้นด้วย

Nelson (34) ทำการศึกษาคำพูด 50 คำแรกของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางจำนวน 18 คน ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี ถึง 2 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชาย 7 คน และเด็กหญิง 11 คน โดยแบ่งกลุ่มการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ตามอายุของเด็กที่เริ่มต้นทำการศึกษาคือ กลุ่มที่ 1 เริ่มทำการศึกษาขณะที่เด็กมีอายุ 14 ถึง 15 เดือน จำนวน 7 คน กลุ่มที่ 2 เริ่มทำการศึกษาขณะที่เด็กมีอายุ 12 ถึง 13 เดือน จำนวน 5 คน และกลุ่มที่ 3 เริ่มทำการศึกษาขณะที่เด็กมีอายุ 10 ถึง 11 เดือน จำนวน 6 คน ทำการศึกษาต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 1 ปี โดยผู้วิจัยทำการสังเกต และบันทึกการพูดของเด็กกับมารดาหรือเด็กกับพี่น้องในสถานการณ์การเล่นอย่างอิสระที่บ้านด้วยการบันทึกเทป ร่วมกับการให้มารดาเป็นผู้บันทึกคำศัพท์ที่เด็กพูดเองขณะอยู่ที่บ้าน จากนั้นผู้วิจัยนำคำพูด 50 คำแรกมาวิเคราะห์ ผลการศึกษพบว่าจากคำศัพท์ที่เด็กจำนวน 18 คน ใช้พูดบ่อยที่สุดใน 10 คำแรก มีคำกริยา อยู่ 1 คำ คือ คำว่า hi คิดเป็นร้อยละ 55

Goldin-Meadow et al (10) ทำการศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนามและคำกริยา ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจปานกลางจำนวน 12 คน ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน ผู้วิจัยทำการทดสอบคำนาม

70 คำ และคำกริยา 30 คำ ในการทดสอบด้านการพูดคำกริยานั้นผู้วิจัยจะแสดงกริยา และกระตุ้นให้เด็กตอบว่าผู้วิจัยกำลังทำอะไร หรือผู้วิจัยใช้ตุ๊กตาแสดงกริยาที่จะทดสอบ และกระตุ้นให้เด็กตอบว่าตุ๊กตากำลังทำอะไร ผลการศึกษานพบว่าคำกริยาที่เด็กอายุตั้ง กล่าวนพูดได้ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 คำกริยาที่เด็กอายุ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน จำนวน 12 คน พูดได้ ตามการศึกษาของ Goldin-Meadow et al (10)

คำกริยา	จำนวนเด็กที่พูดได้ (คน)	ร้อยละ
eat, open	7	58.33
close, sit	6	50.00
jump, fall	5	41.66
kiss, wash	4	33.33
throw, drink, run	3	25.00
drop, shake, kick, stand, fly, cry	2	16.66
blow, hug, pick up, touch, push, pull,	1	8.33
lie down, turn around, dance		
step on, point to, smile, crawl	0	0.00

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่าไม่มีคำกริยาใดที่เด็กร้อยละ 75 สามารถพูดได้ใน ช่วงที่เด็กมีอายุ 1 ปี 2 เดือน ถึง 2 ปี 2 เดือน

Benedict (9) ทำการศึกษาความเข้าใจและการพูดคำศัพท์ 50 คำแรกในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจระดับปานกลางจำนวน 8 คน ที่มีอายุระหว่าง 9 เดือน ถึง 1 ปี 8 เดือน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อ การศึกษาด้านความเข้าใจคำกริยาหน้า 22 ผลการศึกษานพบว่าจากคำศัพท์ประเภทต่างๆที่เด็กพูดได้นั้นเป็นคำกริยาร้อยละ 19 และผู้วิจัยได้จัดคำที่เด็กใช้แสดงกริยาอาการโดย เฉพาะเจาะจง หรือคำที่เด็กใช้ร่วมกับท่าทางการแสดงออกเป็นคำกริยา โดยจัดแบ่งไว้ เป็นประเภทต่างๆคือ คำที่เด็กแสดงกริยาอาการในกิจกรรมการเล่น ได้แก่ peek-a-boo, bye-bye เป็นต้น คำที่ระบุตำแหน่ง เช่น look at, put in คำที่แสดงกริยาทั่วไป เช่น kiss, dance เป็นต้น รวมไปถึงคำที่บ่งบอกถึงการห้ามการแสดงกริยาอาการ เช่น no, don't touch เป็นต้น ซึ่งคำที่เด็กพูดได้แยกประเภทตามการศึกษานี้แสดงได้ดัง ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 คำกริยาที่เด็กอายุ 9 เดือน ถึง 1 ปี 8 เดือน จำนวน 8 คน พูดได้จากคำศัพท์ 50 คำแรกตามการศึกษานของ Benedict (9)

คำกริยาที่เด็กพูดได้	จำนวนร้อยละของเด็ก
Social action games	
Action games	
bye-bye	62.50
peek-a-boo, nite-nite	50.00
rock rock, tickle	25.00
give me a bite, whee, wa wa wa, touch down, boom	12.50
Verbal games	
woof woof	62.50

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กพูดได้	จำนวนร้อยละของเด็ก
rmm,rmm (car sound)	37.50
what's the duck say(p quack),moo	25.00
what's the cat say(p meow),beep beep,caw(crow), whoa(owl),buzz(bee),hideer,oink,sssh,hop hop	12.50
General action	
Object-related	
see	62.50
go,out	37.50
get	25.00
read	12.50
Person-related	
no	75.00
sit,stop it,walk,eat	12.50
Locatives	
Locative actions	
get down	37.50
close	12.50

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำกริยาที่แท้จริงที่เด็กพูดได้มีจำนวน 10 คำ คือคำว่า see, go, get, read, sit, stop it, walk, eat, get down และ close โดยจะเห็นได้ว่าไม่มีคำกริยาใดที่เด็กร้อยละ 75 พูดได้ ในช่วงอายุดังกล่าว

Huttenlocher et al (26) ทำการศึกษาการพูดคำกริยาในบริบทต่างๆ ในการศึกษาที่ 2 ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 16 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 8 คนเท่าๆกัน สำหรับกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุ 2 ปี ถึง 2 ปี 4 เดือน ที่มีค่า MLU ของถ้อยความที่เด็กพูดอยู่ในช่วง 1.4-1.8 กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน ที่มีค่า MLU ของถ้อยความที่เด็กพูดอยู่ในช่วง 2.8-3.2 โดยผู้วิจัยทำการบันทึกถ้อยคำที่เด็กพูดเอง ของเด็กแต่ละคนขณะที่พูดคุยกับมารดา ระหว่างทำกิจกรรมต่างๆประจำวัน ใช้เวลาเฉลี่ยคนละ 4 ชั่วโมง ผลการศึกษานพบว่ามีความรู้คำกริยาจำนวน 29 คำ ที่เด็กอย่างน้อยร้อยละ 25 ใช้ในการพูด ได้แก่คำว่า sit, fall, cry, go, open, break, close, drop, eat, drew, write, turn, read, ride, go to, come, put, get something, get somewhere, give, make, take, fix, pick up, play, push, hold, help และ carry ซึ่งคำกริยาดังกล่าวที่เด็กพูดบ่อยเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ ได้แก่ คำว่า go, come, open, put, get something, get somewhere และ give

Cziko and Kode (56) ทำการศึกษาการพูดคำกริยาของเด็กญี่ปุ่น โดยทำการศึกษาข้อมูลที่ได้จาก Noji (1975) ซึ่งเป็นผู้ทำการบันทึกคำพูดของบุตรของตนเอง จำนวน 1 คน ตั้งแต่เด็กแรกเกิดจนกระทั่งเด็กมีอายุ 7 ปี ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างคำพูดของเด็กจากข้อมูลข้างต้นในขณะที่เด็กมีอายุระหว่าง 1 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน มาวิเคราะห์ ผลการศึกษานพบว่าเด็กในช่วงอายุดังกล่าวพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 310 คำ ซึ่งเด็กจะพูดคำกริยาได้น้อยที่สุดจำนวน 2 คำ ขณะที่เด็กมีอายุ 1 ปี 2 เดือน และสามารถพูดคำกริยาได้มากที่สุดจำนวน 71 คำ เมื่อเด็กมีอายุได้ 2 ปี 5 เดือน นอกจากนี้ยังพบว่าคำกริยาที่เด็กในช่วงอายุดังกล่าวพูดบ่อยที่สุดซึ่งมีความถี่มากกว่า 4 ครั้งขึ้นไปมีจำนวน 12 คำ ได้แก่ คำว่า give me, eat, exist, go, let's go, come, say, went, said, came, became และ existed สำหรับคำกริยาที่มีความถี่มากที่สุดที่เด็กพูดได้มี 3 คำ คือคำว่า give me ซึ่งมีความถี่เท่ากับ 17 คำว่า went ซึ่งมีความถี่เท่ากับ 12 และคำว่า said ซึ่งมีความถี่เท่ากับ 12 ตามลำดับ

Abkerien (57) ทำการศึกษาการพูดคำกริยา 2 คำคือคำว่า bring กับ take ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 88 คน ที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือน ถึง 12 ปี 1 เดือน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 3 เดือน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 7 ปี 7 เดือน ถึง 8 ปี 2 เดือน กลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 9 ปี 8 เดือน ถึง 10 ปี 3 เดือน กลุ่มที่ 4 เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 11 ปี 8 เดือน ถึง 12 ปี 1 เดือน ผู้วิจัยสมมติเหตุการณ์ในสถานการณ์ "mailmen game" ซึ่งมีวิธีการเกี่ยวกับการศึกษาของ Richard (24) โดยใช้อุปกรณ์คือ ช่องจดหมาย 8 ช่อง และตู้รับจดหมาย 3 ตู้ เพื่อทดสอบคำกริยาทั้ง 2 คำคือคำว่า bring กับ take โดยผู้วิจัยกระตุ้นให้เด็กพูดคำกริยาตามสถานการณ์ที่วางไว้คือ "Tell me what to do with the letter" ซึ่งผู้วิจัยจะดูการพูดคำกริยาดังกล่าวจากประโยคที่เด็กพูดได้ถูกต้อง เช่น เด็กจะพูดคำว่า bring ในสถานการณ์ที่ต้องการให้ผู้วิจัยนำจดหมายใส่ไว้ในตู้ของเด็กเอง หรือพูดคำว่า take ในสถานการณ์ที่ต้องการให้ผู้วิจัยนำจดหมายใส่ไว้ในตู้อื่น ๆ เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่าคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้คือคำว่า bring ซึ่งเด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้เมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 7 ปี 7 เดือน ถึง 8 ปี 2 เดือน ส่วนคำกริยาคำว่า take พบว่าเด็กทุกช่วงอายุยังไม่สามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้

Tomesello and Kruger (58) ทำการศึกษาคำกริยาที่มารดาและเด็กใช้พูด ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กผิวขาวซึ่งมีเศรษฐฐานะระดับปานกลางจำนวน 24 คน ที่มีอายุ 1 ปี 3 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่าๆกัน ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์มารดาเกี่ยวกับการบันทึกคำกริยาที่มารดาพูดกับบุตร ทำการเก็บข้อมูล 2 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อเด็กมีอายุ 1 ปี 3 เดือน ผู้วิจัยบันทึกคำกริยาที่มารดาพูดกับบุตรขณะกำลังเล่น โดยการบันทึกวิดีโอเทปไว้ใช้เวลาเฉลี่ยคนละ 15 นาที ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยจะบันทึกคำกริยาที่เด็กพูดได้จากการสัมภาษณ์มารดาในขณะที่เด็กมีอายุ 1 ปี 9 เดือน ผลการศึกษาพบว่าคำกริยาที่เด็กในช่วงอายุ 1 ปี 9 เดือน พูดบ่อยที่สุดมีทั้งสิ้น 31 คำคือคำว่า go, eat, get, do, sit, see, open, read, struck, catch, kiss, walk, look, take, throw, hold, help, come, brush, cry, hug,

pour, have, play, make, turn, find, put, say, talk, try

Watkins (59) ทำการศึกษาการพูดคำกริยาของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาบกพร่อง และเด็กปกติที่อยู่ในวัยก่อนเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดจำนวน 42 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มๆ ละ 14 คน เป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวนเท่าๆกัน ยกเว้นกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กชายจำนวน 5 คน และเป็นเด็กหญิงจำนวน 9 คน โดยกลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาบกพร่อง (language-impaired children) กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กปกติ (normal children) และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กปกติที่คัดเลือกเฉพาะเด็กที่มีอายุใกล้เคียงกับกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาบกพร่อง (age-match children) โดยเด็กปกติและเด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาบกพร่องมีอายุแตกต่างกันไม่เกิน 3 เดือน โดยผู้วิจัยใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกคำกริยาที่เด็กแต่ละคนพูดได้ขณะที่กำลังเล่นกับ ผู้ช่วยผู้วิจัย ผลการศึกษาพบว่าคำกริยาที่มีความถี่สูงซึ่งเด็กกลุ่มที่ 1 พูดมีจำนวน 15 คำ กลุ่มที่ 2 มีจำนวน 19 คำ และกลุ่มที่ 3 มีจำนวน 22 คำ ซึ่งเด็กในกลุ่มที่มีพัฒนาการทางภาษาบกพร่องจะสามารถพูดคำกริยาได้น้อยกว่าเด็กกลุ่มอื่น และคำกริยาที่มีความถี่สูงซึ่งเด็กทั้ง 3 กลุ่มใช้พูดเป็นคำที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยคำกริยาที่มีความถี่สูงซึ่งเด็กทั้ง 3 กลุ่มใช้ในการพูดมี 11 คำคือคำว่า do, go, get, eat, put, want, know, open, play, see และ look สำหรับคำกริยาที่เด็กแต่ละกลุ่มพูดได้แสดงเป็นร้อยละ ได้ตั้งตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 คำกริยาที่มีความถี่สูงซึ่งเด็กแต่ละกลุ่มใช้พูดตามการศึกษาของ Watkins (59)

กลุ่มที่ 1		กลุ่มที่ 2		กลุ่มที่ 3	
คำกริยา	เด็กร้อยละ	คำกริยา	เด็กร้อยละ	คำกริยา	เด็กร้อยละ
do	57.10	go	57.10	go	100.00
go	57.10	got	57.10	get	85.75
get	50.00	put	57.10	need	50.00
got	50.00	get	42.84	put	50.00
call	35.71	look	42.84	do	42.85
put	35.71	eat	28.57	know	42.85
want	35.71	know	28.57	see	42.85
know	28.57	like	28.57	come	29.57
open	28.57	want	28.57	make	28.57
play	28.57	see	28.57	want	28.57
see	21.42	play	21.42	got	21.42
take	21.42	bite	14.28	play	21.42
close	14.28	call	14.28	think	21.42
look	14.28	do	14.28	build	14.28
need	14.28	fit	14.28	can	14.28
		let	14.28	jump	14.28
		make	14.28	look	14.28
		open	14.28	open	14.28
		try	14.28	stand	14.28
				take	14.28
				try	14.28
				walk	14.28

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำกริยาที่เด็กปกติร้อยละ 75 ขึ้นไปพูดได้มีจำนวน 2 คำคือคำว่า ๕๐ และ ๕๐๖

กองการวิจัย กรมวิชาการ (๕๐) ทำการสำรวจคำที่เด็กพูดในจังหวัดพระนคร ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอนุบาลจำนวน 21 คน โดยผู้วิจัยเล่าเรื่องราวหนึ่งให้เด็กฟังพร้อมกันจากนั้นวันต่อมาให้เด็กแต่ละคนเล่าเรื่องนั้นตามความสามารถของตน ผู้วิจัยทำการบันทึกคำที่เด็กพูดด้วยเทปแล้วนำข้อมูลที่ได้มาถอดเทปหาคำและความถี่ของคำทุกคำที่เด็กแต่ละคนใช้ในการเล่าเรื่องโดยแยกเป็นคำประเภทต่างๆ ผลการศึกษาพบว่าคำที่เด็กพูดสามารถแยกได้ทั้งสิ้น 589 คำ โดยพบว่าเป็นคำกริยาจำนวน 178 คำ และคำกริยาที่เด็กใช้ในการเล่าเรื่องแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ◉ คำกริยาที่เด็กจำนวน 21 คนใช้ในการเล่าเรื่อง ตามการศึกษาของกรมวิชาการ (๕๐)

คำกริยาที่เด็กใช้ในการพูด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
กิน นิ่ง เล่น เห็น เอา ออก	21	100.00
กลับ ขึ้น ชီး ดู นอน ไป ให้	20	95.23
จะ ตาย มี ร้องให้ ว่า	19	90.47
เจอะ ผูก นับ อยาก	18	85.71
เข้า ตาม	17	80.95
บอก เป็น ยิง	16	76.19
ดึง ดีใจ ถ่าย รับ วิ่ง ใส่ หา ออย่า	15	71.42
ขยับ เป่า ลง อยู่	14	66.66
กระโดด เดิน ทำ เทียบ อาบ	13	61.90
ป็น หมด	12	57.14

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กใช้ในการพูด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เชื้อ ส่ง แอบ	11	52.38
ขาย เปิด พา มอง ลอย เสรีจ	10	47.61
จับ จาก พอ	9	42.85
คิด ชน ซ่อม	8	38.09
แกว่ง ไกรธ เขียน ตั้ง ทำงาน นึก ยก เรียน แสดง หิน	7	33.33
ไกว เคย เช็ด เม้า ยืน เรียง ล้ม ลอง ล่อง	6	28.57
คอย จุง แดก เต็มว่า ต่อ ถูก ถอด ถ้าม ถีบ กับ สงสาร	5	23.80
กระโจน แก่ คิดถึง ตี ตื่น กั้น ปล่อย พบ เลียง	4	19.04
ลาก เสียใจ หลับ		
เก็บ ข้าม ไข่ ตื้อ ตัด ถือ กิ่ง พัง รัก รับ แล่น	3	14.28
หก โหน อ่าน		
กล่อม ขอ เจ็บ จน ชอบ ต้ม โดน เต็ม ติด ทราบ	2	9.52
เปลี่ยน พ่น รับประทาน(กิน) รอ รู้จัก ลา เลือก ไล่ วาง ทกล้ม หลุด อ่าน		
กอด กัด กลัว กระตัก เกิด ขอ ไบ ขโมย คลุม	1	4.76
คุย กัด จูบ จอด จำ จม ชัด ชน ดู ถ่ายรูป ถัก เท ทา นับ เบียด บด ประชุม ป้อน ฝาก พูด นาย มี มัด โยน ยืน ว้าย สลับ สอน หัน เหาะ		

จากตารางนี้สรุปได้ว่าคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปจากเด็กจำนวน 21 คน
ใช้เล่าเรื่องมีทั้งสิ้น 27 คำ

กองการวิจัย กรมวิชาการ (๕1) ได้ทำการสำรวจประมวลคำศัพท์ของเด็ก
 ระดับอนุบาล 1 และชั้นเด็กเล็กในจังหวัดพระนคร ๑ โรงเรียน ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็น
 เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจแตกต่างกันจำนวน 119 คน ที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ๕
 เดือน ถึง ๕ ปี 9 เดือน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มๆละ 3 โรงเรียน กลุ่มที่ 1 มีจำนวน
 เด็ก 37 คน กลุ่มที่ 2 มีจำนวนเด็ก 39 คน และกลุ่มที่ 3 มีจำนวนเด็ก 43 คน
 โดยผู้วิจัยให้หนังสือภาพสำหรับเด็กที่เป็นภาษาอังกฤษจำนวน 3 ชุดๆละ 4 เล่ม เป็น
 อุปกรณ์ในการทดสอบ ผู้วิจัยทำการทดสอบโดยให้เด็กดูภาพแล้วกระตุ้นให้เด็กตอบสนองต่อ
 สถานการณ์และวิธีที่แตกต่างกันคือ สำหรับกลุ่มที่ 1 ผู้วิจัยเล่าเรื่องจากหนังสือภาพให้เด็ก
 ฟังพร้อมกันในวันแรก วันต่อมาจึงให้เด็กแต่ละคนเล่าเรื่องจากภาพในหนังสือนั้นตามความ
 สามารถของเด็กแต่ละคน สำหรับกลุ่มที่ 2 และ 3 ผู้วิจัยให้เด็กแต่ละคนดูหนังสือภาพ
 แล้วเล่าเรื่องตามความคิดของเด็กเองทีละคน บันทึกเสียงของเด็กทุกคนด้วยเทปบันทึก
 เสียงโดยใช้เวลาเฉลี่ยคนละ 20 ถึง 30 นาที จากนั้นจึงนำเทปที่ได้มาถอดหาคำศัพท์
 รวมที่เด็กทั้ง 3 กลุ่มใช้ในการเล่าเรื่องโดยแยกเป็นคำต่างๆ ผลการศึกษาพบว่าคำที่
 เด็กพูดได้สามารถแยกได้ทั้งสิ้น 387 คำ โดยพบว่าเป็นคำกริยาจำนวน 166 คำ ซึ่งคำ
 กริยาที่เด็กใช้พูดแสดงได้ตั้งตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 คำกริยาที่เด็กอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน จำนวน 119 คนใช้
ในการเล่าเรื่องจากหนังสือภาพ 3 ชุด ตามการศึกษานองกรมวิชาการ(61)

คำกริยาที่เด็กใช้พูด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ดู	118	99.24
ไป มา	117	98.31
นอน	116	97.47
กิน	114	95.79
ให้	110	92.43
เอา	109	91.59
จูง	108	90.75
เล่น	107	89.91
วิ่ง ออก	106	89.07
ขึ้น	98	82.35
เข้า	97	81.51
มี	96	80.67
อยู่	95	79.83
เดิน	93	78.15
ทำ ใส	91	76.47
จับ	90	75.63
ได้	88	73.94
จบ	87	73.10
ขึ้น	85	71.42
กลับ	84	70.58

ตารางที่ ๘ (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กใช้พูด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เห็น	82	68.90
เจอ	81	68.06
ไป	79	65.54
ถือ	76	63.86
กระโดด	75	63.02
บอก ร้องไห้	74	62.18
เป็น	73	61.34
เปิด	71	59.66
ลง อาบน้ำ	70	58.82
หา	69	57.98
เข้า	68	57.14
อ่าน	66	55.46
ตาย	64	53.78
แอบ	63	52.94
กำลัง	59	49.57
กัด ว่า	58	48.73
ตก มอง	57	47.89
เข็ด ตาม	56	47.05
ตั้ง	55	46.21
ล้าง	53	44.53
รู้	52	43.69
พา	51	42.85

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กใช้พูด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ผูก	49	41.17
ช่วย ยืน ส่ง	48	40.33
ขาย ร้อง	47	39.49
ไล่	46	38.65
ตี	45	37.81
เก็บ ยิง	44	36.97
เที่ยว	43	36.13
เขียน	41	34.45
อยาก	40	33.61
ดีใจ ทาน เลี้ยง อย่า	39	32.77
เจ็บ ร้อง เร็ว ไร่	38	31.93
อ้อม	37	31.09
เรียน	33	27.73
เกาะ ทำงาน หยิบ	31	26.05
ตื่น	30	25.21
กลัว ชูง ตัด ปิด	28	23.52
ข้าม	27	22.68
คาบ ซอบ	26	21.84
ลาก หาย	25	21.08
ถก	24	20.16
ชน ทิ้ง ยก	23	19.32
คอย วาง	21	17.64

ตารางที่ ๘ (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กใช้พูด	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ตัด พบ	20	16.80
กอด ตัด	19	15.36
ทับ นึก ล้ม ห่ม	18	15.12
กระโจน ถีบ	17	14.29
เคย	16	13.44
โกรธ	15	12.60
คิด ถึง แสดง	14	11.76
ขอ จอด ตั้ง ฟัง รู้จัก ลูก	13	10.92
ขโมย คิดถึง ถอด เท มัด แย่ง รัก ลอง	12	10.08
สอน ทก ทกล้ม		
เหมือน หิว	11	9.24
แก้ หื่น	10	8.40
่วง หัวเราะ	9	7.56
ขัง ไข่ โมโห ยอม ว่ายน้ำ ไหล	8	6.72
ขุด คุษ ชน ได้ยิน โดน รอ หลุด	7	5.88
ชวน สร้าง	6	5.04
เกี่ยว คลุม จ้อง ป้อน โยน รับประทาน	5	4.20
หัก อ้า		
แข่ง คว่า จำ เหลือ หัด	4	3.36
คง ตู รือ	3	2.52

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปจากเด็กจำนวน 119 คนที่มีอายุระหว่าง 4 ปี 6 เดือน 6 ปี 9 เดือน พูดได้มีทั้งสิ้น 21 คำ

โถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ทำการศึกษาคำกรับรู้คำกริยาไทยของเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 จำนวน 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 5 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 50 คนเท่าๆกัน ผู้วิจัยทำการทดสอบคำกริยาจำนวน 150 คำ ด้วยภาพวาดระบายสีขนาด 4x5 นิ้ว ทำการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลโดยให้เด็กดูภาพคำกริยาที่ทดสอบและกระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม เช่น "ลูกหมูกำลังทำอะไร" (ร้องไห้) บันทึกคำตอบของเด็กไว้ ผลการศึกษพบว่า การรับรู้คำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงได้คะแนนเฉลี่ย 121 และ 119 คำ ตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งกลุ่มคำกริยาที่เด็กรับรู้ออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มคำกริยาที่ง่ายหมายถึงคำกริยาที่เด็กจำนวน 90-100 คนรับรู้มี 63 คำ กลุ่มคำกริยาที่ค่อนข้างยากหมายถึงคำกริยาที่เด็กจำนวน 50-89 คนรับรู้มี 69 คำ กลุ่มคำกริยาที่ยากหมายถึงคำกริยาที่เด็กจำนวนต่ำกว่า 50 คนรับรู้มี 18 คำด้วยกัน โดยที่ร้อยละของคำกริยาที่เด็กรับรู้แสดงไว้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 คำกริยาที่เด็กอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี จำนวน 100 คนรับรู้ได้ ตามการศึกษาของโถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31)

คำกริยาที่เด็กรับรู้	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
ดู นั่ง นอน เล่น วิ่ง ขึ้น เข้า เดิน ไล่ ร้องไห้ เปิด ลง อาบน้ำ ตก เข็ด ยืน ตี เขียน ตัด ปิด ชน กวาด บิน พายเรือ	24	100
เป่า ล้าง ทิ้ง ห่ม ถอด ว่ายนํ้า ป้อน หัก อ้าปาก เตะ ยิ้ม แดก จิตยา ร้องเพลง กางร่ม สระผม	16	99
ล้ม ฟัง หัวเราะ หัวผม ตบมือ	5	98
ไป ขึ้น เกา ตากผ้า ขับรถ	5	97
ให้ ยกมือ	2	96
จับ ซื่อ รำ เย็บผ้า	4	95

ตารางที่ 9 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กเรียนรู้	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
ทำ ยิง	2	94
อ่าน	1	93
ป็น หกล้ม	2	92
ออก ถีบ	2	90
ทำงาน	1	89
ตาย เลี้ยง เคาขประตุ	3	88
หา แอบ ผูก ทาสี ไชกฎแจ	5	87
ตั้ง เท แปรงฟัน	3	86
เข็น	1	85
หมุน	1	84
ตื่น ไหล ตัก ปอก	4	83
ขาย ต่อ	2	82
กิน	1	81
ถือ คลาน ตอกตะปู	3	80
เกาะ ปล่อย	2	79
ไล่ ขุด	2	78
กระโดด ติด ง่วง จูบ เหว รตน้ำ ฝนดาบ กระโดดน้ำ	8	77
ขึง ไหว้	2	76
อุ้ม คว่า ปลุกต้นไม้	3	75
แข่ง กระโดดเชือก	2	73
ถอนฟัน	1	72
กอด หัน	2	71

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กเรียนรู้	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
ฉีก	1	70
ข้าม	1	69
วาง ทับ ซี่ แล่น	4	66
กีด ทก ถู ปร่า ตีลังกา	5	65
ลอด	1	64
ถ่ายภาพ	1	53
ช่วย หยิบ	2	62
เลีย	1	61
คลุม	1	60
ผลัก แต่งตัว	2	54
สอน	1	52
คาบ	1	51
มา ชก	2	50
แบก	1	48
สอง	1	46
ลุก ระบายสี	2	45
ลาก รอ แทง ซ้อม	4	42
ขอ ตี๋ม	2	41
โยน ใต้	2	39
รับ	1	38
ส่ง	1	36
จูง	1	35

ตารางที่ 9 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กรับรู้	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
รู้	1	33
เลื่อยไม้	1	31
โบกมือ	1	25

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปจากเด็กจำนวน 100 คน ที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปีรับรู้ได้มีทั้งสิ้น 101 คำ

จากภาค โฆษณปัญญาธรรม (32) ทำการศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กนักเรียนอนุบาลในจังหวัดชลบุรี จำนวน 171 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชายจำนวน 95 คน และเด็กหญิงจำนวน 96 คน คำกริยาที่ใช้ในการทดสอบมีทั้งสิ้น 265 คำ แบ่งเป็นคำกริยาที่ใช้การแสดงท่าทางในการทดสอบจำนวน 112 คำ และคำกริยาที่ใช้ภาพในการทดสอบจำนวน 153 คำ ผู้วิจัยทำการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลโดยการแสดงท่าทางคำกริยาที่ทดสอบให้เด็กดูแล้วกระตุ้นให้เด็กตอบว่าผู้วิจัยกำลังทำอะไร เช่น ครูหยิบลูกบอลขึ้นมาถือแล้วพูดว่า "คุณครูกำลังทำอะไร" ครูโยนลูกบอลขึ้นพร้อมกับตั้งคำถามว่า "ครูเอาลูกบอลมาทำอย่างไร? (โยน)" หรือให้เด็กดูภาพคำกริยาที่จะทดสอบแล้วกระตุ้นให้เด็กตอบว่าจากภาพเขากำลังทำอะไร เช่น "ผมของกิ่งสปรกต้องเอาแขนพุ่มมาทำอย่างไรให้ผมสะอาด? (สระผม)" ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนอนุบาลมีความสามารถในการใช้คำกริยาโดยเฉลี่ย 227.5 คำ และผู้วิจัยแบ่งคำกริยาที่เด็กใช้เป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มคำกริยาที่ง่ายหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 90 ขึ้นไปใช้ได้ถูกต้องมี 126 คำ กลุ่มคำกริยาที่ค่อนข้างง่ายหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 80-89 ขึ้นไปใช้ได้ถูกต้องมี 79 คำ กลุ่มคำกริยาที่ยากหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 21-31 ไม่สามารถใช้ได้ถูกต้องมี 24 คำ กลุ่มคำกริยาที่ยากมากหมายถึงกลุ่มคำกริยาที่เด็กจำนวนร้อยละ 31 ขึ้นไปไม่สามารถใช้

มี 38 คำ โดยที่ร้อยละของคำกริยาที่เด็กสามารถใช้ได้ถูกต้องแสดงไว้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 คำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี จำนวน 171 คน สามารถใช้ได้ถูกต้องตามการศึกษาของ จุกามาศ โสณะปัญญาวรรม (32)

คำกริยาที่เด็กสามารถใช้ได้ถูกต้อง	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
หลับตา ฉีก เดิน ทา อ้า ยืน ห่ม นั่ง ตี หอม	15	100.00
นอนหลับ บิน หวีผม เตช ไป		
ตบมือ ปิด กำมือ วาง กระโดด หยิก ต่ำ ลง ตู	9	99.40
นัด ข้าม นับ หัก ใจ ร้องไห้ ขึ้น หัก กวาด	9	98.80
ทิ้ง แบมือ แลบลิ้น เขียน ยิง อี ตาก ริด ตัด ป้อน ว่ายนํ้า	11	98.20
ถอย หมุน หมด แปรงฟัน ร้องเพลง ปลูก	6	97.70
โยน เท ใส่ ถอด อด ฉี่ ส่ง ชน	8	97.10
จับ กิน ตัด ตัก เหยียบ	5	96.50
เปิด เคี้ยว ยิ้ม มี เหมือน ตม ขี่ ล้าง ฉีด เย็บ ถ่ายรูป	16	95.90
เล่น อาบน้ำ ถูสบู่ ปีน ทาง		
ขี่ กัด ก้ม ให้ ขับรถ เทียว	6	95.30
กลืน ตรวจ เจ็บ นายเรือ	4	94.70
ร้อง บีบ ดูด สระผม กางาน ออก	6	94.20
ปล่อย ฟัง เหม็น เช็ด เกาษ ทนิน	6	93.60
ขาด	1	93.00
เมา เท้า เกา ทิว กลับ เข้า แพ้ ต่อย ลื่น	9	92.40
ถอน ฟัน ลับ เสียว ผลัก	5	91.80
ไหล ช่วย ปลูก เป่า หก	5	91.20
เจาะ	1	90.60

ตารางที่ 10 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กสามารถใช้ได้ถูกต้อง	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
ลืมนตา ขอ หายใจ หัน	4	90.10
อ่าน หยิบ ล้วง เลี้ยว จุดไฟ	5	98.50
แตก ติด ตกใจ รัก ชน	5	98.90
ตั้ง จิ้ม สูดบุหรี่ คน เรียง ตาย น้อ อุ่ม ลอย ฉีดน้ำ เหนื่อย 11	11	97.70
กราบ เลี้ยว ตกปลา	3	87.10
ขาด กัด ล้ม เหว้า แกะ ร้า คลาน ห้า ขอโทษ	9	96.50
รูดซี่ป เข้าแถว ไล่	3	86.00
ทับ รื้อ เต็นร้า ไช ตาม	5	95.40
ไหว เล่า เข็น	3	84.80
เงย ขอบคน กลิ้ง สร้าง พุด	5	84.20
หยุด จบ มัด แข่ง ราว อ้วก	6	83.60
ตั้ง หัน ยักคิ้ว รดน้ำ	4	83.90
หัวเราะ หล่น พัง	3	82.50
ต่อ ตื่น ซ่อม ไฟไหม้	4	81.90
รับ ตด เข็น แกลิ่ง เก็บ	5	81.30
บอก ตับ	2	80.70
จ้วง ลาก เสรีจ	3	80.10
ฝึก	1	77.50
หลุด กระโดดเข็อก	2	79.40
ขุด แย่ง รอ	3	77.80
ขึง	1	77.20
ขึง ถีบ ชวน	3	76.60

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ค่าภริยาที่เด็กสามารถใช้ได้ถูกต้อง	จำนวน(ค่า)	ร้อยละ
สขบัต สัน	2	76.00
ยก	1	75.40
ส่องกระจก ผ่า	2	74.90
อชาก แอบ หุบ พัง	4	73.70
สัน ดอก คาบ	3	71.70
หัน	1	70.80
ขโมย	1	70.20
ตั้งใจ	1	69.60
โบก	1	69.00
ใช้	1	68.40
บับ ตีลังกา ชงนม แต่งตัว	4	67.80
กลิ้ง	1	67.30
ห่อ	1	66.70
ตั้ง	1	66.10
จอด	1	65.50
ผูก	1	64.70
หยต	1	64.30
แลก แบ่ง	2	63.20
กรษนริบตา	1	62.60
ปอก	1	60.80
ป่น ตอม	2	60.20
ตก	1	59.60

ตารางที่ 10 (ต่อ)

คำกริยาที่เด็กสามารถใช้ได้ถูกต้อง	จำนวน(คำ)	ร้อยละ
สู้	1	57.70
แบก	1	57.30
จิก	1	56.70
ยื่นเท้า เลือก แก้ว	3	55.00
อ้อม เกี้ยว ขยี้	3	53.80
ลอด	1	53.20
ระบายสี	1	52.60
พ่น	1	51.50
ครอบ	1	50.90
ร้อย	1	46.80
แทง	1	49.00
จุง	1	40.70
ปลด	1	35.10

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปจากเด็กจำนวน 171 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี ใช้พูดได้มีทั้งสิ้น 215 คำ

สิริมา ณ นคร (๕2) ทำการศึกษาคำพูดในสถานการณั้ธรรมชาติของเด็กที่มีอายุระหว่าง ๕ ปี ถึง ๕ ปี 11 เดือน จำนวน 30 คน แบ่งเป็นเด็กหญิง 15 คน และเด็กชาย 15 คน โดยศึกษาคำพูด 50 ช่วงการพูดของเด็กจากเทปบันทึกเสียงประกอบกับการบันทึกภาพวิดีโอเทปขณะที่เด็กกำลังพูดคุยกับครู และเพื่อนๆ ในช่วงเวลาของการสนทนา ผลการศึกษานพบว่าเด็กในช่วงอายุดังกล่าวใช้คำกริยาในการพูดมากที่สุดถึงร้อยละ 34.3

ผู้วิจัยแบ่งคำกริยาที่เด็กใช้ในการพูดออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เป็นคำที่เด็กร้อยละ 75-100 ใช้ในการพูด กลุ่มที่ 2 เป็นคำที่เด็กจำนวนร้อยละ 50-74 ใช้ในการพูด และกลุ่มที่ 3 เป็นคำที่เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50 ใช้ในการพูด ซึ่งคำกริยาที่เด็กใช้ในการพูดแสดงไว้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 คำกริยาที่เด็กอายุ 5 ปีถึง 5 ปี 11 เดือนใช้ในการพูด ตามการศึกษาของสิริมา ณ นคร (62)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน(คำ)
<u>คำกลุ่มที่ 1</u>		
เด็กจำนวนร้อยละ 75-100		
คำกริยา	ไป มี ชอบ แล้ว เคย	5
<u>คำกลุ่มที่ 2</u>		
เด็กจำนวนร้อยละ 50-74		
คำกริยา	ได้ กิน อยู่ เป็น ชื่อ เล่น นอน ให้ สวัสดิ์ ตุ มา	11
<u>คำกลุ่มที่ 3</u>		
เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50		
คำกริยา	ทำ จะ เที้ยว เจอ กวาด ตื่น หลับไป กัด พุด ชื่อ พาไป ว่าย\ว่ายน้ำ เอา กลับ นอก อยาก ฉี่ รู้ ใส่ เหมือน ทำงาน ล้าง ชน ร้องให้ อ้อม จับ รับ เข้าไป เดิน ตาย ถู สอน อาบ อาบน้ำ กลับมา จำ หมด ทา เสรีจ ต้อง กลัว ตีอ ตุ หนึ่ง ขึ้นมา จิก ปลุก ผัน ออก ขาย ขึ้น ใช้ ชัก ต่อ แต่งตัว รู้จัก ลงไป เล่า ขอ น้ำ ม่า เปิด พลิ้นนา	280

ตารางที่ 11 (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน(คำ)
--------------------	-----------------	-----------

คำกริยากลุ่มที่ 3 (ต่อ)

เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50

คำกริยา

ออกมา ถูก อี กล้า โดน ขึ้นมา ทนบ อ่าน กินเจ
 ขึ้น ขึ้นก็ยจ เข้า ค้าง ฉีราด ดึง พา ยิง แย่ง
 รัก เรียนพิเศษ ลง เลี้ยว ส่ง ปลอมตัว ปล่อย
 เปลี่ยน ตั้งใจ ตัด ตี ลอยตัว เต็น เตริยม เตษ
 นั่งเล่น นึกออก แบน ปลอบ เข้าเวร เขียน คลอด
 ชน ต้ม โดด ได้ยิน ตก ฝา พอ พัน ยอม ย้ายไป
 รด รตนา ร้อง ห่ม หาย หายไป กำลั้ง เก่ง
 เกลียต ขาย ลิม ละเมอ ตชกาย รั้งแก รับ ขีด
 คลุก หลุด รัง รังหนี ไว้ สุก สอนเข้า สิ่ง สู้รบ
 หลับ เหลือ อาย ชัก ยอม กต กอด กัดเอา เกิด
 เกี้ยว แก่ แกลั้ง ขโมย ขยัน ขอโทษ คั้น คือ คู้
 ง่วง จับ จบ จีบ เอ๋ จัด จุง กาง ขาดไป ฉก
 เจ็บป่วย ตัก ชุม ตรงไป ฉิด ชิน ขึ้นใจ ตชกลษ
 ตชแคง เต็นบัลเล่ย์ โชคดี ชน ต้า เต็น เล่น
 ตกน้ำ ตลก ตั้ง ตาก ติดกัน ติดอ่าง ติดอล์น ตีลังกา
 ตื่นขึ้นมา เต็มไปหมด แถม ท่วม ท้อง นิน บุน เปื่อ
 เต็ม เตือน แตก แต้ง แตะ ถ่ายวิดีโอกัน กั้น ทำตาม
 ทำลาย ทิ้งไป แทน นอนหลับ นึก ประกบร่าง
 ประดิษฐ์ ปล่อยไป ปลุก ปิด ปั้น แปรง ออกไป พัน
 พัน ยิงไป เริ่มลากเส้น สิมตา เย็น ปัก ผูก โต้ขึ้น

ตารางที่ 11 (ต่อ)

จำนวนเด็กที่พูดได้	คำที่เด็กพูดได้	จำนวน(คน)
<u>คำกริยากลุ่มที่ 3 (ต่อ)</u>		
เด็กจำนวนต่ำกว่าร้อยละ 50		
คำกริยา	ถึง บิน เป็น ลม ออกทีวี เฝ้า พัน พัก นวดพา พูดไป พูดออกไป เมา แย่งกัน รักษารู้จัก เรียก เรียน ลงน้ำ ลงมา ลุกมา เล่าไป วาด วิ่งหนี ส่งสาร เสีย ไม้ หน้าเขียว ทนตัว หล่น อ้อ อยู่กับ อีใส่ ไหว อด อายุ หลับ หลุดไป ห่วง หัก ทิว หม่อม เหาะ ยกมือ ลดลง เสียใจ อร่อย ไหล ทิ้ง	

จากตารางนี้สรุปได้ว่า คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปจากเด็กจำนวน 30 คน
ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือนพูดได้มีทั้งสิ้น 5 คำ

องค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาคำกริยา

องค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาคำกริยาซึ่งจัดเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งได้แก่ อายุ
พัฒนาการด้านร่างกาย เนศ สติปัญญา สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ขนาดของครอบครัว
ภาษาที่ใช้ในบ้าน รวมไปถึงระดับการศึกษาและอาชีพของบิดาและมารดา เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัย
จะขอกล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาคำกริยาในด้าน เนศและอายุ โดยละเอียด
ดังต่อไปนี้

เพต จัดเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาคำกริยา ซึ่งมีผู้ทำการวิจัยหลายท่านที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาคำกริยาระหว่างเพศชายและเพศหญิง ซึ่งสามารถแบ่งแนวความคิดของผู้ทำการศึกษาคือ 2 กลุ่มคือ กลุ่มแรกเชื่อว่าโดยเฉลี่ยแล้วเด็กหญิงจะมีการพัฒนาคำกริยาคือว่าเด็กชาย (13, 63, 64) กลุ่มที่สองเชื่อว่าโดยเฉลี่ยแล้วเด็กหญิงและเด็กชายมีการพัฒนาคำกริยาไม่แตกต่างกัน (31, 32) นอกจากนี้ยังมีบางการศึกษาที่พบว่าเด็กชายมีการพัฒนาคำกริยาคือว่าเด็กหญิง (45, 62)

สำหรับกลุ่มผู้วิจัยที่สนับสนุนความเชื่อที่ว่า เด็กหญิงมีการพัฒนาคำศัพท์ดีกว่าเด็กชาย (13, 63, 64) มีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

McCarthy (13) ทำการศึกษาการพัฒนาภาษาของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเศรษฐกิจแตกต่างกันจำนวน 140 คน ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน แบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุห่างกัน 6 เดือน ผู้วิจัยกระตุ้นการพูดของเด็กโดยใช้อุปกรณ์ ได้แก่ สมุดภาพรูปสัตว์ ของเล่นต่างๆ เช่น รถ ตุ๊กตา โทรทัศน์ ลูกบอล เป็นต้น บันทึกคำที่เด็กพูดเอง 50 ช่วงการพูด ทำการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลในขณะที่เด็กอยู่ที่บ้านหรือสถานที่ๆเด็กคุ้นเคย เช่น โรงเรียน ผู้วิจัยนำคำที่เด็กพูดมาวิเคราะห์แยกเป็นคำประเภทต่างๆ ผลการศึกษาพบว่าในช่วงที่เด็กมีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือน ถึง 2 ปี เด็กหญิงจะใช้คำกริยาในการพูดดีกว่าเด็กชาย ภายหลังจากที่เด็กมีอายุ 3 ปีขึ้นไป พบว่าเด็กหญิงและเด็กชายมีความสามารถในการใช้คำกริยาในการพูดได้ไม่แตกต่างกัน

จินตนา สุกจินตนา (63) ทำการศึกษาพัฒนาการด้านชนิดและสัดส่วนคำของเด็กวัยก่อนเรียนจำนวน 120 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 5 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 60 คนเท่าๆกัน ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์คือภาพวาดจำนวน 9 ภาพคือ ภาพบ้านของเรา ภาพการรับประทานอาหาร ภาพเด็กกับของเล่น ภาพตลาดน้ำ ภาพพระนิเทศนาตร ภาพเกวียน ในทุ่งนา ภาพแม่ค้ากับผลไม้ ภาพแม่และเด็ก และภาพเด็กเล่นชิงช้า โดยผู้วิจัยให้เด็กดูภาพและกระตุ้นให้เด็กเล่าเรื่องเกี่ยวกับภาพด้วยคำถามนำ เช่น

"ไหลลองบอกครูว่าคุณนี่เกี่ยวกับอะไร" หรือ "ไหลลองบอกครูทุกสิ่งที่เห็นในรูป" เป็นต้น ทำการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยบันทึกคำที่เด็กแต่ละคนพูดด้วยเทปบันทึกเสียงและนำคำที่เด็กพูดมาวิเคราะห์ เพื่อหาจำนวนและชนิดของคำแยกตามประเภทต่างๆ ผลการศึกษา พบว่าเด็กหญิงมีส่วนของการใช้คำกริยาในการพูดสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$)

กาญจนา ไผ่ศาลาภุมมาศ (๕4) ทำการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษา ด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กในโรงเรียนชุมชนแออัดและชุมชนไม่แออัด ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 80 คน ที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 7 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 40 คนเท่าๆกัน อุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบเป็นภาพวาดระบายสีซึ่งเป็นภาพที่เกี่ยวกับสิ่งที่น่าสนใจสำหรับเด็กขนาด 10x13 นิ้ว จำนวน 10 ภาพ โดยผู้วิจัยให้เด็กแต่ละคนดูภาพและเล่าเรื่องจากภาพทีละภาพใช้เวลาเฉลี่ยภาพละ 1 นาที ทำการบันทึกคำที่เด็กแต่ละคนพูดด้วยเทปบันทึกเสียง นำคำที่เด็กพูดได้มาวิเคราะห์แยกชนิดของคำและประโยคโดยใช้หลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสารเป็นเกณฑ์ และนับจำนวนความถี่รวมของถ้อยคำและประโยคแต่ละชนิดแยกตามกลุ่มอายุ ชุมชน และเพศ ผลการศึกษานพบว่าสัดส่วนการใช้คำกริยาของเด็กหญิงที่มีอายุ 4 ปี สูงกว่าเด็กชายที่มีอายุเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$) แต่ไม่พบความแตกต่างของสัดส่วนการใช้คำกริยาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุ 5, 6 และ 7 ปี

การที่เด็กหญิงมีการพัฒนาคำกริยาซึ่งเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งดีกว่าเด็กชายอาจมีสาเหตุมาจาก เด็กหญิงเป็นเพศที่เลียนแบบการพูดและบทบาทของแม่มากกว่าเด็กชายซึ่งมักเลียนแบบบทบาทของพ่อ โดยที่แม่ซึ่งมีโอกาสใกล้ชิดลูกมากกว่า เนื่องจากเป็นผู้ที่ดูแลลูก เช่น อาบน้ำ ป้อนข้าว และมีโอกาสพูดคุยกับลูกมากกว่าพ่อซึ่งต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เด็กหญิงจึงมีโอกาสในการเลียนแบบบทบาทต่างๆ รวมทั้งการพูดจากแม่มากกว่าเด็กชาย (11, ๕5, 34) นอกจากนี้ในการเล่นของเด็กนั้น เด็กชายมักเล่นของเล่นต่างๆที่เป็นเครื่องเล่น ซึ่งทำให้เกิดเสียงที่ไม่ใช่เสียงพูดที่เป็นคำที่มีความหมาย เช่น เสียงรถ เสียงแตร ในขณะที่เด็กหญิงชอบเล่นตุ๊กตา โดยมักเล่นเลียนแบบบทบาทและการพูดของแม่ในกิจกรรม

ต่างๆ เช่น การอาบน้ำ หรือการป้อนข้าวตุ๊กตา เป็นต้น ซึ่งการเล่นดังกล่าวของเด็กจะมี ส่วนช่วยส่งเสริมให้เด็กหญิงมีการพัฒนาด้านการพูดและคำศัพท์ได้ดีกว่าเด็กชายอีกด้วย (1)

สำหรับกลุ่มผู้วิจัยที่สนับสนุนความเชื่อที่ว่าเด็กชายมีการพัฒนาคำกริยาไม่แตกต่าง จากเด็กหญิง หรือดีกว่าเด็กหญิง (31, 32, 45, 62) มีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

Devis (45) ทำการศึกษาการพูดของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 436 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 6 เดือน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือนจำนวน 248 คน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุ 6 ปี 6 เดือนจำนวน 63 คน และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุ 9 ปี 6 เดือน จำนวน 125 คน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาด้านการพูดคำกริยาหน้า 30 ผล การศึกษาพบว่าเด็กชายใช้คำกริยาในการพูดมากกว่าเด็กหญิง

โถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ทำการศึกษาการรับรู้คำกริยาของเด็กนักเรียนอนุบาลจำนวน 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 4 ปี ถึง 5 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชายและ เด็กหญิงจำนวน 50 คนเท่าๆกัน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษา ด้านการพูดคำกริยาหน้า 45 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยความสามารถในการรับรู้คำ กริยาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

จุฑามาศ โฆษะปฎิญาธรรม (32) ทำการศึกษาความสามารถในการใช้คำกริยา ของเด็กอนุบาลในจังหวัดชลบุรีจำนวน 171 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี แบ่ง ออกเป็นเด็กชายจำนวน 85 คน และเด็กหญิงจำนวน 86 คน ตั้งรายละเอียดวิธีการ ศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาด้านการพูดคำกริยาหน้า 48 ผลการศึกษาพบว่าความ สามารถในการใช้คำกริยาของเด็กหญิง และเด็กชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.01$)

สิริมา ณ นคร (62) ทำการศึกษาคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 30 คน ที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 15 คนเท่าๆกัน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาด้านการพูดคำกริยาหน้า 52 ผลการศึกษาพบว่าเด็กชายใช้คำกริยาในการพูดมากกว่าเด็กหญิงแต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

จากการศึกษาการพัฒนาคำกริยาระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าเด็กหญิงมีการพัฒนาคำกริยาซึ่งเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งได้ไม่แตกต่างจากเด็กชายเมื่อมีอายุมากขึ้น (13, 31, 32, 64) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กหญิงและเด็กชายมีโอกาสในการเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆได้เท่าเทียมกันมากขึ้น อันเป็นผลมาจากความเจริญทางด้านวิวัฒนาการต่างๆ เช่น การเผยแพร่ทางโทรทัศน์ การพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียน ความเจริญด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กทั้งสิ้น (66)

อายุ อายุจัดเป็นองค์ประกอบอีกด้านหนึ่งซึ่งมีผลต่อการพัฒนาคำกริยา ซึ่งมีผู้วิจัยหลายท่านที่เห็นตรงกันว่าพัฒนาการด้านคำกริยาจะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น (13, 45, 63) ซึ่งมีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

McCarthy (13) ทำการศึกษานักพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจำนวน 140 คน ที่มีอายุระหว่าง 1 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 6 เดือน แบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีอายุต่างกัน 6 เดือน ตั้งรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหน้า 56 ผลการศึกษาพบว่าเด็กในช่วงอายุดังกล่าวใช้คำกริยาในการพูดได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้นจนกระทั่งเด็กมีอายุ 4 ปีขึ้นไปจึงพบว่าเด็กใช้คำกริยาในการพูดได้ไม่แตกต่างกัน

Davis (45) ทำการศึกษาการพูดของเด็ก ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี 6 เดือน ถึง 9 ปี 6 เดือน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่มีอายุ 5 ปี 6 เดือน จำนวน 249 คน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่มีอายุ 6 ปี 6 เดือน จำนวน 63 คน และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่มีอายุ 9 ปี 6 เดือน จำนวน 125 คน ดังรายละเอียดวิธีการศึกษาที่กล่าวไว้ในหัวข้อการศึกษาด้านการพูดคำกริยาหน้า 30 ผลการศึกษานพบว่าเด็กในช่วงอายุดังกล่าวใช้คำกริยาที่เป็น auxiliary verb และ irregular verb รวมไปถึงคำกริยาที่แสดงความคิด เช่น think, know ในการพูดได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยตามอายุที่เพิ่มขึ้น

จินตนา สุกธจินดา (63) ทำการศึกษานพัฒนาการด้านชนิดและสัดส่วนคำของเด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 120 คน ที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 6 ปี แบ่งออกเป็นเด็กชายและเด็กหญิงจำนวน 60 คนเท่าๆกัน ดังรายละเอียดวิธีการที่กล่าวไว้ในหน้า 56 ผลการศึกษานพบว่าเด็กในช่วงอายุดังกล่าวมีสัดส่วนของการใช้คำกริยามากขึ้นเมื่อมีอายุเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาการพัฒนาคำกริยาในเด็กอายุต่างๆข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าเด็กมีการพัฒนาคำกริยาได้เพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้น (45, 63) โดยเฉพาะในช่วง 4 ปีแรกของชีวิต (13) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กจะมีโอกาสเรียนรู้สิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวมากขึ้นและมีโอกาสพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ มากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยกระตุ้นให้เด็กมีทักษะในการเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้น ดังนั้นปริมาณคำศัพท์ที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้จึงเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย (15, 35) นอกจากนี้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่มีส่วนช่วยเพิ่มประสบการณ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆแก่เด็ก ซึ่งเด็กจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นจาก ครู กิจกรรมการเรียน อุปกรณ์การสอนต่างๆในโรงเรียน เป็นต้น (35, 67, 69) รวมไปถึงของเล่น กิจกรรมการเล่นของเด็ก (35) และสื่อทางโทรทัศน์ ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลให้เด็กมีการเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆได้เพิ่มมากขึ้น และเร็วขึ้นทั้งสิ้น (35, 69) จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้เด็กมีการพัฒนาคำกริยาซึ่งเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งได้เพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาศักยภาพในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน มีวิธีการดำเนินการศึกษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Cluster Sampling โดยทำการสุ่มตัวอย่างโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครจากจำนวนเขตทั้งหมด 36 เขต ทำการสุ่มมา 10 เขตๆ ละ 1 โรงเรียน จากนั้นแยกนักเรียนตามรายชื่อ เพศ และช่วงอายุต่างๆ 4 ช่วงอายุคือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยนับถึงวันที่ทำการทดสอบ นักเรียนทั้งหมดในช่วงอายุดังกล่าวในแต่ละโรงเรียนจะถูกคัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างรวมกันช่วงอายุละ 80 คนซึ่งแยกออกเป็นเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากันอย่างละ 40 คน รวมจำนวนเด็กที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ทั้งสิ้น 320 คน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นเด็กที่เป็นบุตรคนแรก คิดเป็นร้อยละ 64.10 สมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่มี 5 คน คิดเป็นร้อยละ 78.70 ระดับการศึกษาของบิดาและมารดาอยู่ในระดับสูงกว่าอนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 47.47 และ 41.21 ตามลำดับ สำหรับอาชีพส่วนใหญ่ของบิดาและมารดาคือรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 32.16 และ 37.65 ตามลำดับ ส่วนรายได้รวมของบิดา-มารดาต่อเดือนมีมากกว่า 10000 บาท คิดเป็นร้อยละ 58.86 และภาษาที่ใช้พูดในบ้านใช้ภาษาเดียว คิดเป็นร้อยละ 83.10 (รายละเอียดแสดงดังภาคผนวก ๗)

โรงเรียนแต่ละเขตที่ใช้ในการศึกษาคั้งมีดังนี้คือ

1. เขตคลองสาน	โรงเรียนอนุบาลคันฉิม
2. เขตบางกอกน้อย	โรงเรียนอนุบาลแสงศึกษา
3. เขตธนบุรี	โรงเรียนอนุบาลสุนันทา
4. เขตปทุมวัน	โรงเรียนอนุบาลสุนรา
5. เขตราชบุรีบูรณะ	โรงเรียนอนุบาลสิริอักษร
6. เขตป้อมปราบ	โรงเรียนอนุบาลบ้านบาตร
7. เขตดุสิต	โรงเรียนอนุบาลศรีสปีดาศ์
8. เขตบางกอกใหญ่	โรงเรียนอนุบาลจงจันต์
9. เขตจตุจักร	โรงเรียนอนุบาลรุ่งวิทยา
10. เขตยานนาวา	โรงเรียนอนุบาลมงคลวรรณ

เด็กทั้งหมดที่ได้รับการคัดเลือกจะต้องมีสภาพร่างกายที่ปกติไม่ปรากฏความพิการใดๆให้เห็น สามารถฟังเข้าใจการพูดของผู้ทดสอบในระดับเสียงพูดที่ปกติโดยการสังเกตจากพฤติกรรมการฟังและการพูดของเด็กในขณะที่ตอบคำถามในเรื่องต่างๆที่เกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น ชื่อ อายุ เป็นต้น โดยผู้ทดสอบจะพูดด้วยระดับเสียงที่ตั้งปกติ หากผู้ทดสอบต้องเพิ่มระดับเสียงให้ดังมากกว่าปกติ หรือต้องพูดซ้ำหลายครั้งเด็กจึงจะสามารถตอบคำถามได้ เด็กคนนั้นจะไม่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้

ในการพิจารณาความสามารถทางสติปัญญาอย่างคร่าวๆ ทำการทดสอบโดยให้เด็กลอกรูปทรงเรขาคณิต ตามการศึกษาของ Illingworth (70) ดังรายละเอียด

ตารางที่ 12 การทดสอบพัฒนาการของเด็กในการวาดรูปทรงเรขาคณิต

รูปทรงเรขาคณิตที่ทำการทดสอบ	อายุที่ทำการทดสอบได้ (ปี)
ลอกแบบรูปวงกลม	3
ลอกแบบรูปกากบาท	4
ลอกแบบรูปสี่เหลี่ยม	4.5
ลอกแบบรูปสามเหลี่ยม	5

Illingworth R.S., The Development of the Infant and Young Child.
New York : Churchill livingstone, 1980; 233.

ในกรณีเด็กที่ได้รับการสัมผัสตัวอย่าง ไม่มีคุณสมบัติตั้งข้างต้น หรือไม่มาในวันที่ทำการทดสอบ ผู้วิจัยจะทำการสัมผัสตัวอย่าง เด็กคนอื่นที่มีคุณสมบัติตรงตามที่ต้องการขึ้นมาแทน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบการพูดคำกริยาในเด็กไทยที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สำหรับการศึกษานี้ซึ่งเป็นรูปภาพขาว-ดำขนาด 5x7 นิ้ว จำนวน 80 ภาพ แต่ละภาพจะแทนคำกริยาเพียง 1 คำ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบดังนี้

1. การเลือกคำ

ก. เกณฑ์ในการคัดเลือกคำ

ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะคำกริยาที่เป็นสกรรมกริยาหรืออกรรมกริยาที่สามารถนำมาวาดเป็นภาพได้ชัดเจน โดยคัดเลือกคำกริยาจากการศึกษาต่างๆต่อไปนี้คือ

1. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียนตอนที่ 1 บัญชีคำเบสิค (กรมวิชาการ, 2508)
2. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียนตอนที่ 2 (กรมวิชาการ, 2509)
3. การรับรู้คำกริยาไทยของเด็กนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร (โคมศิริ อิศรางกูร ณ อยุธยา, 2520)
4. ความสามารถในการใช้คำกริยาของเด็กอนุบาลในจังหวัดชลบุรี (จุฑามาศ โสภษปัญญาธรรม, 2534)

ข. วิธีการคัดเลือกคำ

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกคำกริยาจากการศึกษาต่างๆตั้งข้างต้น โดยนำคำกริยาจากแต่ละการศึกษามาเรียงลำดับจากคำที่มีความถี่ในการใช้สูงที่สุดถึงคำที่มีความถี่ในการใช้ต่ำที่สุด คัดเลือกเฉพาะคำกริยาที่มีความถี่ในการใช้สูงที่สุดตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไปของแต่ละการศึกษา รวมคำกริยาทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ทั้งสิ้น 80 คำ

2. การจัดทำรูปภาพ

ผู้วิจัยนำคำกริยาทั้งสิ้น 80 คำ มาวาดเป็นรูปภาพโดยมีหลักสำคัญดังนี้

1. เป็นภาพที่สื่อความหมายคำกริยาแต่ละคำอย่างชัดเจน
2. เป็นภาพที่สื่อคำกริยาที่ชัดเจนเพียงคำเดียวในแต่ละภาพ
3. เป็นภาพวาดสายเส้นเหมือนจริงขาว-ดำ
4. มีขนาด 5x7 นิ้ว

3. แบบบันทึกผลการทดสอบ (ตั้งภาคผนวก ก)

ส่วนแรก : เป็นแบบบันทึกข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น ชื่อ อายุ วัน เดือน ปีเกิด ระดับการศึกษา สถานที่ศึกษา วันที่ทำการทดสอบ

ส่วนที่สอง : เป็นแบบบันทึกการลอกรูปทรงเรขาคณิตตามแบบที่กำหนด เพื่อประเมินระดับสติปัญญาของเด็กก่อนการทดสอบต่อไป

ส่วนที่สาม : เป็นแบบบันทึกคำตอบ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้สำหรับบันทึกคะแนนและคำกริยาที่เด็กพูดได้จำนวน 80 ข้อ ลงในแผ่นบันทึกผล

4. แบบสอบถาม เพื่อทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งให้รายละเอียดโดยผู้ปกครองของเด็กเอง (ตั้งภาคผนวก จ)

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือคือภาพคำกริยาทั้งหมด 80 ภาพ ไปทดลองใช้กับเด็กนักเรียนจำนวน 16 คนที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 4 คน ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา เพื่อพิจารณาความชัดเจนของคำถามและเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ จากนั้นนำผลที่ได้มาปรับปรุงร่วมกับอาจารย์ผู้ควบคุมการศึกษา เช่น แก้ไขรูปภาพที่ไม่ชัดเจน ซึ่งจะนำมาทำการวาดใหม่ก่อนที่จะใช้ในการทดสอบต่อไป

ภายหลังแก้ไขแบบทดสอบแล้ว จึงนำไปทดลองกับเด็กที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยแบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ คือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน ช่วงอายุละ 10 คน รวม 40 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยวิธีการของ Kuder Richardson K-R21 (รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก ข)

2. ขั้นตอนทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการดำเนินการทดสอบการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวนทั้งสิ้น 320 คน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทำการทดสอบเพียงผู้เดียว ทำการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล ใช้เวลาเฉลี่ยคนละ 15 ถึง 20 นาที ในห้องที่เงียบมีแสงสว่างเพียงพอและอากาศถ่ายเทสะดวก ปราศจากสิ่งรบกวนที่จะเบนความสนใจของเด็กออกไปจากการทดสอบผู้วิจัยจะนั่งตรงข้ามกับเด็กและหันหน้าเข้าหากัน เริ่มต้นด้วยการสนทนาสร้างความคุ้นเคย และสังเกตพฤติกรรมการฟังคำพูด การสนทนา พร้อมทั้งบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กตามแบบบันทึกในส่วนแรก ต่อจากนั้นจึงให้วาดรูปทรงเรขาคณิตตามแบบลงในกระดาษเพื่อประเมินความสามารถทางสติปัญญา

จากนั้นผู้วิจัยจะเริ่มทดสอบการพูดคำกริยาจำนวน 80 คำ ทีละคำโดยจะให้เด็กดูภาพทีละภาพ ผู้วิจัยจะถามเกี่ยวกับภาพด้วยคำถาม

"จากภาพ _____ กำลังทำอะไร?"

หรือ "จากภาพ _____ เป็นอย่างไร?"

ซึ่งผู้วิจัยจะทำการบันทึกคำตอบและคะแนนที่ได้ของเด็กแต่ละคนลงในแผ่นบันทึกผล

การบันทึกผล ให้คะแนนคำตอบที่ถูกต้องของคำกริยาแต่ละคำข้อละ 1 คะแนน คำตอบที่ผิดคิดเป็น 0 คะแนน รวมคะแนนทั้งสิ้น 80 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Science for Personal Computer) โดยใช้สถิติดังนี้

ค่าร้อยละ มีนัยเลขคณิต (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way Analysis of variance) Least Significant Difference Method (LSD) และ t-test

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานครครั้งนี้ ได้แบ่งเด็กที่ศึกษาจำนวน 320 คน ออกเป็น 4 ช่วงอายุ คือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน โดยมีกลุ่มละ 80 คน เป็นเด็กเพศชาย 40 คน และเด็กเพศหญิง 40 คน ในการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาประเด็นต่างๆดังนี้

1. ศึกษาคำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน พูดได้
2. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ
3. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิง ในช่วงอายุเดียวกัน ทั้ง 4 ช่วงอายุ

1. คำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน พูดได้

การศึกษาเรื่องคำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน พูดได้ ได้ผลการศึกษาซึ่งแสดงได้ดังตารางที่ 13 คือ

ตารางที่ 13 ค่ากริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไป ในแต่ละช่วงอายุต่างๆ สามารถพูดได้

คำกริยา	ค่ากริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละช่วงอายุพูดได้			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
1. ตีหัว	+(81.3)	+(88.8)	+(95.0)	+(97.5)
2. นั่ง	+(85.0)	+(92.5)	+(90.0)	+(95.0)
3. นอน	+(97.5)	+(100.0)	+(100.0)	+(100.0)
4. กินข้าว	+(87.5)	+(97.5)	+(100.0)	+(100.0)
5. ซึ่มา	+(86.3)	+(87.5)	+(96.3)	+(95.0)
6. ขึ้นบันได	+(86.3)	+(75.1)	+(82.5)	+(78.8)
7. อาบน้ำ	+(92.5)	+(97.5)	+(97.5)	+(100.0)
8. ยืนขึ้น	+(98.5)	+(93.8)	+(97.5)	+(98.8)
9. เขียน	+(87.5)	+(93.8)	+(96.3)	+(95.0)
10. นิ่ง	+(82.5)	+(90.0)	+(96.3)	+(96.3)
11. กวาดบ้าน	+(87.5)	+(92.5)	+(97.5)	+(98.8)
12. เตชบอล	+(86.3)	+(81.0)	+(93.8)	+(90.0)
13. ใหว	+(77.5)	+(85.0)	+(87.5)	+(91.3)
14. ับรถ	+(78.8)	+(85.0)	+(90.0)	+(90.0)
15. ฬิผม	+(82.5)	+(90.0)	+(96.3)	+(95.0)
16. สระผม	+(85.0)	+(90.0)	+(87.5)	+(97.5)
17. แปรงฟัน	+(90.0)	+(92.5)	+(96.3)	+(95.0)
18. อุ่มลูก	+(77.5)	+(87.5)	+(87.5)	+(96.5)

+ หมายถึงคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปของแต่ละช่วงอายุพูดได้

- หมายถึงคำกริยาที่เด็กน้อยกว่าร้อยละ 75 ของแต่ละช่วงอายุพูดได้

คำกริยา	คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละช่วงอายุพูดได้			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
19. เล่น	-(58.8)	+(82.5)	+(93.8)	+(92.5)
20. จับมือ	-(68.0)	+(80.0)	+(90.0)	+(87.5)
21. ตก	-(71.3)	+(93.8)	+(92.5)	+(96.5)
22. ล้างมือ	-(73.8)	+(86.3)	+(97.3)	+(95.0)
23. ตักลอง	-(68.8)	+(85.0)	+(92.5)	+(93.8)
24. พายเรือ	-(57.5)	+(80.0)	+(85.0)	+(88.5)
25. วิ่ง	-(71.3)	+(78.8)	+(91.3)	+(81.8)
26. ขี่	-(66.3)	+(78.8)	+(93.8)	+(91.3)
27. สบประพรว	-(60.0)	+(82.5)	+(78.8)	+(88.8)
28. รดผ้า	-(58.8)	+(81.3)	+(86.3)	+(95.0)
29. เดิน	-(58.8)	-(71.3)	+(75.1)	+(81.3)
30. ปีนต้นไม้	-(38.8)	-(70.0)	+(78.8)	+(76.3)
31. ร้องไห้	-(61.3)	-(71.3)	+(83.8)	+(90.0)
32. ลงบันได	-(61.3)	-(72.5)	+(77.5)	+(90.0)
33. กัด	-(62.5)	-(72.5)	+(91.3)	+(96.3)
34. ดึงเชือก	-(47.5)	-(73.8)	+(78.0)	+(80.0)
35. ตัดกระดาษ	-(46.3)	-(73.8)	+(93.8)	+(98.8)
36. ชน	-(56.3)	-(72.5)	+(92.5)	+(90.0)
37. ทิ้งขยะ	-(35.0)	-(43.8)	+(77.5)	+(72.5)

+ หมายถึงคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปของแต่ละช่วงอายุพูดได้

- หมายถึงคำกริยาที่เด็กน้อยกว่าร้อยละ 75 ของแต่ละช่วงอายุพูดได้

คำกริยา	คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละช่วงอายุพูดได้			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
38. ทาลี	-(46.3)	-(63.8)	+(85.0)	+(85.0)
39. ฉีดยา	-(35.3)	-(56.3)	+(90.0)	+(85.0)
40. ตากผ้า	-(45.0)	-(72.5)	+(87.5)	+(85.0)
41. จูบ	-(45.0)	-(53.8)	-(73.8)	+(83.8)
42. ผูกเชือกรองเท้า	-(37.5)	-(47.5)	-(73.8)	+(81.3)
43. ยืน	-(38.8)	-(53.8)	-(63.8)	+(77.5)
44. แตาก	-(20.0)	-(40.0)	-(71.3)	+(76.3)
45. ใส่รองเท้า	-(55.0)	-(60.0)	-(68.8)	-(62.5)
46. ถือกะเป่า	-(5.0)	-(16.3)	-(30.0)	-(46.3)
47. กระโดดเชือก	-(26.3)	-(40.0)	-(62.5)	-(65.0)
48. เปิดประตูลูก	-(13.0)	-(13.8)	-(36.3)	-(46.3)
49. เป่าเทียน	-(27.2)	-(35.0)	-(63.8)	-(63.8)
50. อ่านหนังสือ	-(65.0)	-(61.3)	-(73.8)	-(70.0)
51. เช็ดตัว	-(20.0)	-(27.5)	-(53.8)	-(50.0)
52. ปิดประตูลูก	-(7.5)	-(6.0)	-(18.8)	-(18.8)
53. ข้ามถนน	-(12.5)	-(26.3)	-(48.8)	-(51.3)
54. กอด	-(28.8)	-(40.0)	-(45.0)	-(41.3)
55. ฟังวิทยุ	-(22.5)	-(28.8)	-(61.3)	-(60.0)
56. ถอดเสื้อ	-(51.3)	-(55.0)	-(60.0)	-(71.3)

+ หมายถึงคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กแต่ละช่วงอายุพูดได้

- หมายถึงคำกริยาที่เด็กน้อยกว่าร้อยละ 75 ของเด็กแต่ละช่วงอายุพูดได้

คำกริยา	คำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละช่วงอายุพูดได้			
	3/3-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
57. เท้า	-(40.0)	-(60.0)	-(45.0)	-(58.8)
58. หก	-(15.0)	-(30.0)	-(55.0)	-(70.0)
59. ขาด	-(6.3)	-(17.5)	-(37.3)	-(45.0)
60. หักไม้	-(30.0)	-(56.3)	-(67.3)	-(61.3)
61. กัด	-(47.5)	-(56.0)	-(63.8)	-(52.5)
62. ขุดดิน	-(10.0)	-(32.5)	-(51.3)	-(58.8)
63. ยิ้ม	-(36.3)	-(46.3)	-(61.3)	-(63.8)
64. ซักผ้า	-(26.3)	-(32.5)	-(53.8)	-(63.8)
65. ฉีกกระดาษ	-(13.8)	-(28.0)	-(63.8)	-(66.3)
66. เต็ม	-(10.0)	-(30.0)	-(50.0)	-(52.5)
67. ผลัก	-(25.0)	-(38.8)	-(46.3)	-(51.3)
68. เฝ้า	-(22.5)	-(36.3)	-(48.8)	-(61.3)
69. ไช้กัญแจ	-(18.3)	-(23.8)	-(35.0)	-(40.0)
70. ว้ายน้ำ	-(25.0)	-(43.8)	-(43.8)	-(63.8)
71. หัวเราะ	-(7.5)	-(8.8)	-(21.3)	-(31.3)
72. ตบมือ	-(8.8)	-(17.5)	-(33.8)	-(43.8)
73. หกล้ม	-(20.0)	-(32.5)	-(45.0)	-(43.8)
74. เคาขประตุ	-(7.5)	-(20.0)	-(27.5)	-(36.3)
75. คลาน	-(11.3)	-(23.8)	-(28.8)	-(47.5)

+ หมายถึงคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กแต่ละช่วงอายุพูดได้

- หมายถึงคำกริยาที่เด็กน้อยกว่าร้อยละ 75 ของเด็กแต่ละช่วงอายุพูดได้

คำกริยา	กริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปในแต่ละช่วงอายุพูดได้			
	3/0-3/5	3/6-3/11	4/0-4/5	4/6-4/11
76. ตอกตะปู	-(32.5)	-(40.0)	-(61.3)	-(53.8)
77. รดน้ำต้นไม้	-(36.3)	-(46.3)	-(51.3)	-(62.9)
78. เย็บผ้า	-(16.3)	-(36.3)	-(58.8)	-(60.0)
79. ยกน้ำหนัก	-(25.0)	-(53.8)	-(58.8)	-(56.3)
80. เป็นรถ	-(51.3)	-(58.8)	-(67.5)	-(57.3)

+ หมายถึงคำกริยาที่เด็กร้อยละ 75 ขึ้นไปของแต่ละช่วงอายุพูดได้

- หมายถึงคำกริยาที่เด็กน้อยกว่าร้อยละ 75 ของแต่ละช่วงอายุพูดได้

จากตารางที่ 13 สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กทั้ง 4 ช่วงอายุ มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น โดยร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน เด็กสามารถพูดคำกริยาได้มากที่สุดคือ 44 คำ รองลงมาคือเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ 40 คำ ส่วนเด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ 28 คำ และเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ทดสอบได้น้อยที่สุดคือ 18 คำ

2. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ได้ผลการศึกษาซึ่งแสดงได้ดังตารางที่ 14 คือ

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

อายุ (ปี/เดือน)	จำนวน (คน)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
3/0-3/5	80	38.19*	10.67
3/6-3/11	80	47.35*	9.94
4/0-4/5	80	56.78	8.15
4/6-4/11	80	59.19	8.66

* = ความสามารถในการพูดคำกริยาแตกต่างจากกลุ่มอายุอื่นทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่าความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กทั้ง 4 ช่วงอายุแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) โดยเด็กกลุ่มที่มีอายุมากมีความสามารถในการพูดคำกริยาสูงกว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุน้อย ยกเว้นเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน และ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ 59.19 และ 56.78 ตามลำดับ มีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

3. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกัน

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่ในช่วงอายุเดียวกันโดยใช้การวิเคราะห์ด้วย t -test ได้ผลของการศึกษาซึ่งแสดงได้ดังตารางที่ 15 คือ

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

อายุ (ปี/เดือน)	เพศ	จำนวน (คน)	คะแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	P-value ของ t
3/0-3/5	ชาย	40	37.10	9.72	.336
	หญิง	40	39.28	11.58	
3/6-3/11	ชาย	40	47.63	10.47	.806
	หญิง	40	47.08	9.50	
4/0-4/5	ชาย	40	56.43	7.75	.703
	หญิง	40	57.13	8.62	
4/6-4/11	ชาย	40	60.78	8.04	.102
	หญิง	40	57.60	9.08	

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่าเด็กชายและเด็กหญิงในแต่ละช่วงอายุ มีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

อภิปรายผล สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานครครั้งนี้ ได้ผลการศึกษาซึ่งนำมาอภิปราย สรุป และ ข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. คำกริยาที่เด็กอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดได้

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 75 ขึ้นไป ของเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ถึงสิ้น 44 คำ จากคำกริยาที่นำมาทดสอบจำนวน 90 คำ (ดังตารางที่ 13 หน้า 69) ซึ่งคำกริยาที่เด็กสามารถพูดได้เหล่านี้ เป็นคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวัน (45, 51) เป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวชัดเจน (4, 53) เป็นคำกริยาที่แสดงอาการ (18, 20, 26, 27) ซึ่งจัดเป็นคำที่มีความหมายที่ง่ายและไม่ซับซ้อน (36) นอกจากนี้ยังรวมไปถึงคำที่เป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ ซึ่งแสดงได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตของตัวเด็กเองจำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม และแปรงฟัน การที่เด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้นั้นสอดคล้องไปกับการศึกษาของ Cziko and Kode (56), กรมวิชาการ 2508 (60) และ จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) โดย Cziko and Kode (56) ศึกษาการพูดคำกริยาของเด็ก 1 คน พบว่าเด็กสามารถพูดคำกริยาคำว่า eat ได้น้อยที่สุดมีความถี่มากกว่า 4 ครั้งขึ้นไป ในขณะที่กรมวิชาการ 2508 (60) พบว่าเด็กกลุ่มอายุที่ทำการศึกษามีจำนวนมากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า กิน ได้ ส่วนโสมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามีจำนวนมากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า อาบน้ำ หวีผม สระผม แปรงฟัน ได้ และ จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) ซึ่งพบว่าเด็กกลุ่มที่ทำการศึกษามีจำนวนมากกว่าร้อยละ 75 สามารถ

พูดคำกริยาคำว่า กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม แปรงฟัน ได้ถูกต้อง การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวันดังกล่าวได้ถูกต้อง อาจเนื่องมาจากคำกริยาเหล่านี้เป็นคำที่เด็กคุ้นเคยและใช้บ่อยในการทำกิจกรรมที่ทำในชีวิตประจำวันเป็นประจำ เช่น การอาบน้ำ การแปรงฟัน เป็นต้น (49, 51) นอกจากนี้คำกริยาดังกล่าวยังเป็นคำที่เด็กแสดงท่าทางด้วยตนเอง ซึ่งเด็กสามารถเรียนรู้คำกริยาดังกล่าวได้ก่อนคำกริยาที่เด็กสังเกตได้จากการแสดงท่าทางของผู้อื่น (26) จึงเป็นการง่ายที่เด็กจะสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้ถูกต้อง แต่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาของ Watkins (59) ที่พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาคำกริยาคำว่า eat ได้น้อยกว่าร้อยละ 75 การที่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก วิธีการและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดย Watkins (59) ทำการบันทึกคำกริยาที่เด็กแต่ละคนพูดได้เองขณะกำลังเล่นกับผู้ช่วยผู้วิจัย ซึ่งเด็กสามารถใช้คำกริยาได้ตามความคิดของเด็กแต่ละคนเองโดยไม่มีขอบเขตจำกัด และคำที่เด็กพูดได้ขึ้นกับความถนัดของคำที่เด็กแต่ละคนใช้ในการพูดซึ่งอาจมีความแตกต่างกันออกไป นอกจากนี้เด็กอาจมีโอกาสน้อยที่จะพูดคำกริยาคำว่า eat ในสถานการณ์ที่เด็กกำลังเล่น จึงส่งผลให้เด็กพูดคำกริยาดังกล่าวได้ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้ ที่ทำการทดสอบคำกริยากินข้าวด้วยภาพวาดซึ่งเด็กทุกคนมีโอกาสได้รับการทดสอบคำกริยาคำนี้ได้เท่าๆกัน และคำกริยาดังกล่าวยังเป็นคำกริยาที่เด็กมีความคุ้นเคยเป็นอย่างดี เนื่องจากแสดงกริยาดังกล่าวด้วยตนเองในชีวิตประจำวันเป็นประจำทุกวัน จึงเป็นการง่ายที่เด็กจะพูดคำกริยาคำว่า กินข้าว ได้สูง ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกัน

คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวชัดเจน เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวได้จำนวน 10 คำ ได้แก่ คำว่า นั่ง นอน บิน ไขว่ จับมือ วิ่ง ซี่ เดิน ร้องไห้ และ ยืน การที่เด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้นั้นสอดคล้องไปกับการศึกษาของ Smith (16) ที่พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามีความสามารถพูดคำกริยาคำว่า sit ได้ซึ่งมีความถี่มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไป นอกจากนี้ผลการศึกษาที่ได้ยังสอดคล้องไปกับการศึกษาคำว่า นั่ง นอน ร้องไห้ ของ กรมวิชาการ 2508 (60), คำว่า นั่ง นอน จับ เดิน ของกรมวิชาการ 2509 (61),

คำว่ำนึ่ง นอน บิน ไหว้ จับ วิ่ง เดิน ร้องให้ ยืน ของโถมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) และ นึ่ง นอนหลับ บิน ไหว้ จับ ขี้ เดิน ร้องให้ ยืน ของจุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (32) ซึ่งการศึกษาเหล่านี้ต่างพบว่าเด็กที่ทำการศึกษัจำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวข้างต้น ได้ถูกต้อง การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวดังกล่าวได้ อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าวเป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน (4, 53) ง่ายต่อการเรียนรู้และไม่ซับซ้อน (36) รวมถึงเด็กมีโอกาสเห็นกริยาเหล่านี้บ่อยๆหรือกระทำกริยาอาการดังกล่าวด้วยตัวเองขณะที่เล่นหรือขณะที่กิจกรรมประจำวันต่างๆ เช่น การวิ่ง เดิน หรือการไหว้ เป็นต้น แต่ผลการศึกษาที่ได้ในครั้งนี้มีคำกริยาบางคำที่เด็กพูดได้แตกต่างไปจากการศึกษาของกรมวิชาการ 2508 (60) และกรมวิชาการ 2509 (61) โดยกรมวิชาการ 2508 (60) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวคำว่า จับ วิ่ง เดิน ยืน ได้น้อยกว่าร้อยละ 75 ส่วนกรมวิชาการ 2509 (61) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวคำว่า ยืน ได้น้อยกว่าร้อยละ 75 การที่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการทดสอบที่แตกต่างกัน โดยกรมวิชาการ 2508 (60) บันทึกคำที่เด็กพูดได้จากการเล่าเรื่องภายหลังฟังนิทาน ในขณะที่กรมวิชาการ 2509 (61) บันทึกคำที่เด็กใช้เล่าเรื่องในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน คือ ให้เด็กเล่าเรื่องภายหลังจากที่ผู้วิจัยเล่าเรื่องจากหนังสือภาพให้เด็กฟังพร้อมๆกัน หรือให้เด็กเล่าเรื่องเองโดยอิสระจากหนังสือภาพชุดเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการให้เด็กเล่าเรื่องทั้งจากที่เด็กได้ฟังและการเล่าเรื่องเองเป็นวิธีที่ยาก ซึ่งเด็กต้องใช้ทักษะในการฟังและจำเรื่องราวต่างๆ รวมไปถึงเด็กต้องนำประสบการณ์ และคำศัพท์ต่างๆที่เคยเรียนรู้มาแล้วนั้นมาใช้ในการพูดในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งความสามารถในการใช้คำกริยาจะมีความแตกต่างกันในเด็กแต่ละคน นอกจากนี้คำกริยาที่เด็กพูดยังถูกจำกัดตามขอบเขตของนิทานหรือหนังสือภาพต่างๆอีกด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้พูดคำกริยาคำว่า จับ วิ่ง เดิน และยืน ได้ต่ำกว่าการศึกษาครั้งนี้ที่ทดสอบคำกริยาด้วยภาพวาดซึ่งเด็กทุกคนมีโอกาสได้รับการทดสอบคำกริยาดังกล่าวได้เท่าๆกัน และจากการที่คำกริยาเหล่านี้เป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวซึ่งเด็กเห็นได้โดยตรงทั้งจากการแสดงออกของตนเอง หรือการแสดงของผู้อื่นอย่างชัดเจน (4, 26, 53) จึงเป็นการง่ายที่เด็กจะสามารถพูดคำกริยา

คำว่าจับ วิ่ง เดิน และยืนได้สูง ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกันไป

คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน

เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี

11 เดือนจำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการได้จำนวน 26 คำ ได้แก่คำว่า ตู๊วี่ ขึ้นมา ขึ้นบันได ยิงปืน เขียนหนังสือ กวาดบ้าน เตะบอล ขับรถ อุ้มลูก เล่น ล้างมือ ตักลอม พายเรือ สับหรี วิดผ้า ปั่นต้นไม้ ลงบันได กัด ดึง เชือก ตัดกระดาษ ทิ้งขยะ ทาสี ฉีดยา ตากผ้า จูบ และผูกเชือกรองเท้า ได้ การที่เด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้นั้นสอดคล้องไปกับการศึกษาของ Smith (16), กรมวิชาการ 2508 (60) และ กรมวิชาการ 2509 (61) โดย Smith (16) พบว่า เด็กที่ทำการศึกษาสามารถพูดคำกริยาคำว่า play ได้ซึ่งมีความถี่มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไป ในขณะที่กรมวิชาการ 2508 (60) พบว่าเด็กที่ทำศึกษามากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า ตู ขึ้น ยิง เล่น และผูก ได้ถูกต้อง ส่วนกรมวิชาการ 2509 (61) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาจำนวนมากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า ตู ขึ้น และ เล่น ได้ถูกต้อง นอกจากนี้ผลการศึกษาที่ได้ยังสอดคล้องไปกับการศึกษาคำว่า ตู ขึ้น ขึ้น ยิง เขียน กวาด เตะ ขับรถ อุ้ม เล่น ล้าง ตี พายเรือ ปั่น ลง ดึง ตัด ทิ้ง ทาสี ฉีดยา ตากผ้า จูบ และผูก ของโฌนรี อีสรามกูร ณ อยุธยา (31) และคำว่า ตู ขึ้น ขึ้น ยิง เขียน กวาด เตะ ขับรถ อุ้ม เล่น ล้าง ตี พายเรือ สับหรี วิด ลง กัด ดึง ตัด ทิ้ง ทา และ ตาก ของจุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (32) ซึ่งทั้ง 2 การศึกษาพบว่าเด็กจำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการข้างต้นได้ถูกต้อง การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้ อาจเนื่องมาจากคำกริยาที่แสดงอาการที่มีความหมายที่ง่ายและไม่ซับซ้อนเหล่านี้เป็นคำที่แสดงอาการที่ชัดเจนระหว่างผู้กระทำกับวัตถุหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เด็กสามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงทั้งจากการกระทำของตนเองและผู้อื่น เช่น เตะ-ฟุตบอล หรือ ตี-กลอง เป็นต้น นอกจากนี้วัตถุที่เกี่ยวข้องอาจเป็นตัวแนะ ให้เด็กเข้าใจคำกริยาดังกล่าวได้ง่ายขึ้นและสามารถพูดคำกริยาได้ถูกต้อง เช่นกรรไกร ใช้ตัด-กระดาษ หรือ เข็มฉีดยา ใช้ ฉีด-ยา เป็นต้น (26) แต่ผลการศึกษาที่ได้ในครั้งนี้ยังมีคำกริยาบางคำที่เด็กพูดได้แตกต่างไปจากการศึกษา คำว่า เขียน ขับ ตี พาย ปั่น ลง กัด ดึง ตัด

ทั้ง ทา และจูบ ของกรมวิชาการ 2508 (60), คำว่า ผูก ของกรมวิชาการ 2509 (61) และคำว่า กัด ของโคมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ซึ่งทั้ง 3 การศึกษาต่างพบว่าเด็กสามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการข้างต้นได้น้อยกว่าร้อยละ 75 การที่ผลการศึกษาในครั้งนี้นี้เด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้สูงกว่าการศึกษาข้างต้น อาจเนื่องมาจากปัจจุบันนี้เด็กเข้าโรงเรียนเร็วขึ้น ซึ่งส่งผลให้เด็กมีโอกาสนับและได้ประสบการณ์เกี่ยวกับคำศัพท์ต่างๆได้มากขึ้นจากโรงเรียน นอกเหนือไปจากการเรียนรู้ที่ได้จากที่บ้านหรือบุคคลใกล้ชิด นอกจากนี้เด็กยังสามารถเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆได้จากสื่อทางทีวี หนังสืออ่านเล่นต่างๆ เป็นต้น ประกอบกับคำกริยาเหล่านี้เป็นคำที่แสดงอาการที่มีความหมายง่ายและไม่ซับซ้อน (36) และยังเป็นคำกริยาที่แสดงการกระทำของผู้กระทำและวัตถุที่เกี่ยวข้องที่เด็กสามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน (26) จึงเป็นการง่ายที่เด็กในการศึกษาครั้งนี้จะสามารถพูดคำกริยาเหล่านี้ได้สูง ซึ่งแตกต่างไปจากการศึกษากกรมวิชาการ 2508 (60) และ กรมวิชาการ 2509 (61) เนื่องมาจากข้อจำกัดในด้านวิธีการศึกษาที่แตกต่างกันที่กล่าวมาแล้วซึ่งมีความยากมากกว่า และคำกริยาที่เด็กพูดได้จะถูกจำกัดตามขอบเขตของนิทานและหนังสือภาพนั้นๆ ประกอบกับความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กแต่ละคนยังมีความแตกต่างกัน และมีความหลากหลายไปตามความคิดของเด็กแต่ละคนเอง ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงส่งผลให้เด็กใช้คำกริยาเหล่านี้ในการพูดได้ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้นี้ ส่วนการที่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากโคมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ยังอาจเนื่องมาจากความยาก-ง่ายของภาพที่ใช้ทดสอบการพูดคำกริยา โดยโคมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ทดสอบคำกริยาคำว่า กัด ด้วยภาพ "งูกำลังกัดเด็ก" ในขณะที่การศึกษาในครั้งนี้นี้ทดสอบคำกริยาดังกล่าวด้วยภาพ "สุนัขกำลังกัดคน" ซึ่งจะเห็นได้ว่าภาพดังกล่าวเป็นภาพที่ง่ายต่อการเข้าใจและเด็กมีความคุ้นเคยกับสัตว์คือ สุนัข มากกว่าจึงทำให้เด็กสามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการคำว่า กัด ในการศึกษาครั้งนี้ได้ถูกต้องมากกว่า ผลการศึกษาจึงมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ผลการศึกษาที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้ ยังมีคำกริยาบางคำที่เด็กพูดได้แตกต่างไปจากคำว่า play และ bite ของ Wetkine (59) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งมีผลให้ความสามารถในการพูดคำกริยาที่ได้ต่ำกว่าการศึกษาคครั้งนี้ด้วย

คำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน จำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำได้จำนวน 3 คำ ได้แก่คำว่า ตก ชน และ แตก ได้ สอดคล้องไปกับการศึกษาของโฌมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) และ จุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) โดยโฌมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) พบว่าเด็กกลุ่มที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยา คำว่า ตก ชน และ แตก ได้ ส่วนจุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า ชน และ แตก ได้ถูกต้อง การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำดังกล่าวได้ อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าว เป็นคำที่แสดงผลของการกระทำที่ปรากฏอยู่ในเหตุการณ์ที่เด็กมีความคุ้นเคยและเด็กมีโอกาสพบเห็นบ่อยๆ โดยผู้วิจัยทดสอบคำกริยาคำว่า ตก ชน แตก ด้วยภาพ ฝนตก รถชน และลูกโป่งแตก ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำกริยาดังกล่าวเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำที่สามารถเข้าใจได้ง่ายกว่า คำกริยาที่แสดงผลการกระทำอื่นๆ เด็กจึงสามารถพูดคำกริยาคำว่า ตก ชน แตก ได้ถูกต้อง แต่ผลการศึกษาที่ได้ยังมีคำกริยาบางคำที่เด็กพูดได้แตกต่างไปจากการศึกษาคำว่า ชน แตก ของ กรมวิชาการ 2508 (60) และคำว่า ตก ของจุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) ซึ่ง ทั้ง 2 การศึกษาพบว่าเด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้น้อยกว่าร้อยละ 75 การที่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากคำกริยา คำว่า ตก ชน และแตก ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการกระทำที่เสร็จสิ้นไปแล้ว (19,26) เด็กไม่สามารถมองเห็นการแสดงการเคลื่อนไหวได้ชัดเจน คำกริยาดังกล่าวจึงเป็นคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้น้อย (20) โดยเฉพาะการนำคำไปใช้ในการเล่านิทานตามการศึกษาของกรมวิชาการ 2508 (60) ซึ่งเป็นวิธีที่ยากเด็กจะต้องมีประสบการณ์ในการเรียนรู้คำกริยาที่แสดงผลการกระทำคำว่า ชน และแตกมาก่อน จึงจะสามารถใช้คำกริยาดังกล่าวในการเล่าเรื่องนั้นได้ซึ่งจะแตกต่างกันไปในเด็กแต่ละคน นอกจากนี้การใช้คำกริยาของเด็กยังถูกจำกัดด้วยขอบเขตของนิทานที่ผู้วิจัยเล่า ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้เด็กพูดคำกริยาคำว่า ชน และแตกได้ต่ำกว่า การศึกษาคำกริยาครั้งนี้ นอกจากนี้การที่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาของ จุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาและคำตอนที่ เป็นไปได้

จากแบบทดสอบมีความแตกต่างกัน โดยจุฑามาศ โฆษณปัญญาธรรม (32) ทดสอบคำกริยา คำว่า ตก ด้วยการแสดงท่าทาง กลิ้งขวดตกจากโต๊ะ และกระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม ว่า "ครูกำลังขวดจนเป็นอย่างไร" (ตก) ซึ่งคำตอบที่เด็กใช้อาจเป็นคำกริยาได้หลายคำ เช่น เด็กอาจตอบคำว่า หล่น หรือกระเด็น แทนคำว่า ตก ซึ่งจากการที่ขอบเขตของคำตอบกว้างกว่าการศึกษาในครั้งนี จึงพบว่าเด็กสามารถพูดคำกริยา ตก ได้ต่ำกว่าเมื่อเทียบกับการศึกษาที่ทดสอบคำกริยา คำว่า ตก ด้วยภาพ ฝนตก โดยผู้วิจัยให้เด็กดูภาพ และให้เด็กตอบคำถาม "จากภาพนี้เป็นอย่างไร" (ฝนตก) ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำตอบที่ได้ จะมีความเฉพาะเจาะจงและเป็นไปได้เพียงคำเดียวเท่านั้นคือ ฝนตก นอกจากนี้เหตุการณ์ดังกล่าวยังเป็นปรากฏการณ์ที่เด็กมีความคุ้นเคยและมีโอกาสพบเห็นได้บ่อย จึงเป็นการง่ายที่เด็กจะพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ คำว่า ตก ได้ถูกต้อง ผลการศึกษาที่ได้จึงมีความแตกต่างกัน

นอกจากเหตุผลของความแตกต่างของการศึกษาอื่นๆ ที่แตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนีตั้งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การที่ผลการศึกษาในครั้งนีมีความแตกต่างจากการศึกษาของกรมวิชาการ 2508 (60) และกรมวิชาการ 2509 (61) ยิ่งเนื่องมาจาก วัตถุประสงค์ และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันโดยกรมวิชาการ 2508 (60) ทำการสำรวจคำที่เด็กพูดได้ในเด็กอนุบาลจำนวน 21 คน ในขณะที่กรมวิชาการ 2509 (61) ทำการสำรวจประมวลคำศัพท์ที่เด็กอนุบาลจำนวน 119 คนพูดได้ ซึ่งจากการศึกษาทั้ง 2 ผู้วิจัยจะเก็บบันทึกคำทุกชนิดจากความถี่ของคำที่เกิดขึ้นทั้งหมด ซึ่งความถี่ของคำย่อมมีความแตกต่างกันออกไปแล้วแต่คำที่เด็กแต่ละคนใช้พูด ประกอบกับความแตกต่างของจำนวนกลุ่มตัวอย่างข้างต้น เมื่อรวบรวมความถี่ของคำกริยาที่เด็กใช้พูดไปวิเคราะห์ ย่อมมีผลให้การพูดคำกริยาในการศึกษาดังกล่าวต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี ที่ทำการศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กจำนวน 320 คน โดยเด็กทุกคนได้รับการทดสอบคำกริยาจำนวน 80 คำได้เท่าเทียมกัน ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกันไป

สำหรับคำกริยาที่เด็กทุกช่วงอายุสามารถพูดได้ไม่ถึงร้อยละ 75 มีทั้งหมด 36 คำ (ดังตารางที่ 13 หน้า 70) ซึ่งคำกริยาเหล่านี้จัดเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ (26) จำนวน 3 คำได้แก่คำว่า ทก ขาด ทกล้ม เป็นคำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนและยาก (36) จำนวน 12 คำได้แก่คำว่า ถือ ข้ามถนน เทน้ำ หัก กด ฉีกกระดาษ ผลัก ไ้ไขว้แจ เคาะประตู คลาน ตอกตะปู และเข็น เป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวไม่ชัดเจน (4, 53) จำนวน 13 คำ ได้แก่คำว่า ใส่รองเท้าวเปิดประตู เป่า อ่านหนังสือ เช็ดตัว ปิดประตู กอด ฟังวิทยุ ถอดเสื้อ ยิ้ม เท่าหัวเราะ และตบมือ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงคำกริยาที่เด็กไม่คุ้นเคย จำนวน 8 คำได้แก่คำว่า กระโดดเชือก ขุดดิน ชักผ้า เต็น รวยน้ำ รดน้ำต้นไม้ เข็มผ้า และยกน้ำหนัก การที่คำกริยาทั้งหมดข้างต้นเด็กไม่สามารถพูดได้ถึงร้อยละ 75 ในการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องไปกับการศึกษาคำว่า open และ jump ของ Watkins (59), คำว่า ทก ทกล้ม เป่า ข้าม เท ใส่ เปิด อ่าน ถอด กระโดด เต็นรำ ยก ของกรมวิชาการ 2508 (60), คำว่า ทก ทกล้ม เป่า ข้าม เท หัก เปิด อ่าน ปิด ฟัง ถอด หัวเราะ กระโดด ขุด รวยน้ำ และยก ของกรมวิชาการ 2509 (61), คำว่า ทก ข้าม ผลัก และ กระโดดเชือก ของโณศิริ อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) และคำว่า ตอก ของจุฑามาศ โสภะปัญญาธรรม (32) ซึ่งการศึกษาเหล่านี้ต่างพบว่าเด็กพูดคำกริยาข้างต้นได้น้อยกว่าร้อยละ 75 เช่นเดียวกับการศึกษาในครั้งนี้ การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือนสามารถพูดคำกริยาเหล่านี้ได้น้อยกว่าร้อยละ 75 อาจเนื่องมาจากคำกริยาบางคำเป็นคำที่แสดงผลของการกระทำ เช่นคำว่า ทก ขาด ซึ่งคำกริยาดังกล่าวแสดงผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการกระทำต่างๆซึ่งเสร็จสิ้นไปแล้ว โดยในการเรียนรู้คำกริยาเหล่านี้เด็กต้องมีความเข้าใจความหมายสิ่งๆที่ทำให้เกิดผลดังกล่าวก่อน จึงจะสามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำนั้นๆได้ถูกต้อง (26) คำกริยาบางคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้ช้า เนื่องจากเป็นคำที่มีความหมายที่ซับซ้อนและยาก (36) เช่นคำว่า ไ้ไขว้แจ ตอกตะปู หรือ คลาน ซึ่งการที่เด็กจะสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้เด็กจะต้องมีความรู้ และมีประสบการณ์ที่มากขึ้น จึงจะสามารถเลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายที่เฉพาะเจาะจงในกริยาอาการต่างๆได้ถูกต้อง นอกจากนี้คำกริยาที่มีความหมายซับซ้อนบางคำ เช่นคำว่า ผลัก ซึ่งมีความหมายตรงกันข้ามกับคำว่า ดึง เป็นคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้ช้า เนื่องจากคำกริยา

ดังกล่าวเป็นคำที่ความหมายในทางลบ (36) สำหรับคำกริยาบางคำแสดงการเคลื่อนไหวที่ไม่ชัดเจน เคลื่อนไหวน้อยหรือไม่แสดงการเคลื่อนไหว เช่นคำว่า อ่านหนังสือ ฟังวิทยุ ยังเป็นคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้ช้า (4, 53) รวมไปถึงคำกริยาบางคำที่แสดงการเคลื่อนไหว เช่นคำว่า เปิด ตบมือ ถอด หรือคำกริยาที่แสดงออกทางสีหน้า เช่นคำว่า ยิ้ม หัวเราะ ล้วนแต่เป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่เด็กพูดได้ช้า เนื่องจากเป็นคำที่แสดงการเคลื่อนไหวได้ไม่ชัดเจนที่ยากต่อการเข้าใจจากการกระตุ้นด้วยภาพวาดซึ่งเป็นภาพ 2 มิติ โดยภาพดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวของคำกริยาเหล่านี้ได้ไม่ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งต่างไปจากการแสดงการเคลื่อนไหวที่เกิดจากกริยาอาการของผู้กระทำจริง นอกจากนี้รูปภาพอาจเป็นอุปสรรคที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้ในการทดสอบกรณีที่เด็กไม่เข้าใจหรือไม่สนใจภาพอีกด้วย (71) เด็กจึงพูดคำกริยาเหล่านี้ได้ช้า นอกจากนี้คำกริยาบางคำยังเป็นคำที่แสดงอาการในกิจกรรมที่เด็กไม่คุ้นเคย เช่นคำว่า เย็บผ้า ขุดดิน หรือเดิน ซึ่งคำกริยาดังกล่าวเป็นคำที่เด็กพบเห็นไม่บ่อยในชีวิตประจำวัน และเด็กมีโอกาสน้อยที่จะแสดงกริยาเหล่านี้ด้วยตัวเอง (26) หรือมีโอกาสน้อยที่จะเห็นบุคคลรอบข้างแสดงกริยาอาการดังกล่าวเป็นประจำ นอกจากนี้คำกริยาบางคำยังอาจเป็นคำที่เด็กได้ยินผู้ใหญ่พูดกับเด็กไม่บ่อยในชีวิตประจำวันจึงทำให้เด็กพูดคำกริยาเหล่านี้ได้ช้าอีกด้วย (4) ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จึงส่งผลให้เด็กในการศึกษาครั้งนี้พูดคำกริยาเหล่านี้ได้ช้า แต่ผลการศึกษาครั้งนี้มีคำกริยาบางคำที่เด็กพูดได้แตกต่างไปจากการศึกษาของโณเมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) และจุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) โดยโณเมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า หกล้ม เป่า เท หัก ไช้กัญแจ เคาะ คลาน ตอกตะปู เข็น ไล่ เปิด อ่าน ปิด ฟัง ถอด ยิ้ม เหว้า หัวเราะ ตบมือ ขุด ว่ายนํ้า รตนํ้า และเย็บผ้า ได้ ในขณะที่จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า หก ขาด เป่า ข้าม เท หัก กัด ฉีก พลัก ไช้ คลาน เข็น ไล่ เปิด อ่าน ปิด ฟัง ถอด ยิ้ม เหว้า หัวเราะ ตบมือ กระโดดเขี่ยอก ขุด เต้นรำ ว่ายนํ้า รตนํ้า เย็บ และยก ได้ถูกต้อง การที่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากประโยชน์ที่ใช้ในการกระตุ้นการพูดคำกริยามีความแตกต่างกัน โดยทั้งการศึกษาของโณเมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) และจุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) ทดสอบคำกริยาด้วย

การให้เด็กดูภาพ และกระตุ้นให้เด็กตอบคำถามจากประโยคต่างๆกันสำหรับคำกริยาแต่ละคำซึ่งประโยคเหล่านี้จะเป็นตัวชี้แนะ ให้เด็กนำประสบการณ์เกี่ยวกับกริยาอาการที่ปรากฏอยู่ในกิจกรรมที่เด็กเคยเรียนรู้มาแล้ว หรือมีความคุ้นเคยจากการที่เด็กมีโอกาสเห็นบุคคลรอบข้างแสดงกริยาอาการนั้นมาก่อน มาใช้ในการพูดซึ่งมีผลให้เด็กสามารถใช้คำกริยาในการตอบคำถามได้ถูกต้องง่ายขึ้น เช่น การทดสอบคำกริยาคำว่า ปิด และหิ้วเราช ด้วยประโยค "ขวดนมเปิดอยู่ แต่คุณแม่เอาฝาามาทำไมไว้?" (ปิด) และ "โหม่งดูหนังตลกเขาขำเขาก็ออย่างไร?" (หิ้วเราช) เป็นต้น ซึ่งต่างจากการศึกษาครั้งนี้ที่ผู้วิจัยกระตุ้นให้เด็กตอบคำถามจากประโยคที่เหมือนกันคือ "จากภาพเขากำลังทำอะไร?" โดยที่ประโยคดังกล่าวจะไม่มีผลชี้แนะการพูดคำกริยาของเด็กแต่อย่างใด ผลที่ได้จึงแตกต่างกัน นอกจากนั้นการที่เด็กพูดคำกริยาบางคำในการศึกษาครั้งนี้ได้ต่ำกว่าการศึกษาของ จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (๒๒) อาจเนื่องมาจากวิธีการที่แตกต่างกัน โดยจุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (๒๒) ทดสอบคำกริยาบางคำด้วยการแสดงท่าทางและกระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม เช่นการทดสอบคำว่า เปิด และตบมือ โดยผู้วิจัยแสดงท่าเปิดฝากล่องหมากหอมและถามเด็กว่า "ครูกำลังทำอะไร?" (เปิด) และผู้วิจัยแสดงท่าตบมือ ๓ ครั้ง แล้วถามเด็กว่า "ครูกำลังทำอะไร?" (ตบมือ) ซึ่งจะเห็นได้ว่าวิธีดังกล่าว ส่งผลให้เด็กสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของกริยาอาการจากผู้กระทำจริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงเป็นการง่ายต่อการที่เด็กจะเรียนรู้คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวเหล่านี้ได้ก่อน เด็กจึงสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้สูงกว่าการศึกษาในครั้งนี้ ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกันไป

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ

จากการศึกษาในครั้งนี้นพบว่า เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) (ดังตารางที่ 14 หน้า 73) กล่าวคือ เด็กกลุ่มที่มีอายุมากจะมีความสามารถในการพูดคำกริยาสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าตามลำดับ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องกับการศึกษาของผู้วิจัยหลายท่านที่สรุปว่า เด็กจะสามารถพูดคำกริยาได้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น (13, 45, 53) โดยเฉพาะในช่วง 4 ปีแรกของชีวิต (13) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นเด็กย่อมมีโอกาสเรียนรู้สิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวและมีโอกาสพูดคุยกับบุคคลอื่นมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีส่วนช่วยให้เด็กมีทักษะในการเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น (15, 35) และเด็กวัยดังกล่าวเป็นเด็กอนุบาลที่อยู่ในวัยเรียน ซึ่งโรงเรียนจะมีส่วนช่วยให้เด็กมีประสบการณ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆได้เพิ่มขึ้นจาก ครู กิจกรรมการเรียน และอุปกรณ์ที่เป็นสื่อการสอน (35, 67, 68) นอกจากนี้ยังรวมไปถึง ของเล่น กิจกรรมการเล่นของเด็ก (35) และสื่อทางโทรทัศน์ (35, 69) ซึ่งล้วนแต่มีส่วนช่วยให้เด็กมีการเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นและรวดเร็วขึ้นทั้งสิ้น ดังนั้นเด็กจึงสามารถพูดคำกริยาซึ่งจัดเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งได้เพิ่มขึ้นเมื่อมีอายุมากขึ้น

สำหรับเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน จากการศึกษาในครั้งนี้นพบว่า ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กทั้ง 2 ช่วงอายุไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) (ดังตารางที่ 14 หน้า 73) กล่าวคือเด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาที่ใกล้เคียงกันคือ 56.68 และ 59.19 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก คำกริยาเป็นคำศัพท์ที่เด็กมีการเรียนรู้มาก่อนแล้ว โดยเป็นคำศัพท์ประเภทที่เด็กเรียนรู้ต่อจากคำนาม (1, 8, 11, 12) ซึ่งจะมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้นขณะที่เด็กมีอายุ 3 ปี (16) และไม่พบความแตกต่างหรือมีอัตราการใช้คำกริยาเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเมื่อเด็กมีอายุ 4 ปีขึ้นไป (13) ดังนั้นจึงพบว่าเด็กทั้ง 2 ช่วงอายุ

คือ เด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าร้อยละ 75 ขึ้นไปของเด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 44 คำ จากคำกริยาที่นำมาทดสอบทั้งสิ้น 80 คำ โดยแบ่งออกตามอายุได้ดังนี้ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 18 คำ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 28 คำ เด็กในช่วงอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 40 คำ และเด็กในช่วงอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาได้ทั้งสิ้น 44 คำ สำหรับความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในแต่ละช่วงอายุมีความแตกต่างกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

คำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยที่สุดของการศึกษาในครั้งนี้ สามารถพูดคำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก ได้แก่ คำว่า กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม และแปรงฟันได้ก่อน ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับคำว่า eat ของ Cziko and Kade (56), คำว่า กิน ของกรมวิชาการ 2508 (60), คำว่า กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม และแปรงฟัน ของจุฑามาศ ไชยษัฎฐาธรรม (32) แต่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาคำว่า eat ของ Huttenlocher et al (26) และ Tomasello and Kruger (58), คำว่า กิน ของกรมวิชาการ 2509 (61) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษามีความแตกต่างกัน โดยในการศึกษาที่ทำในเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในขณะที่บางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูงกว่าการศึกษาครั้งนี้คือ กรมวิชาการ 2509 (61) ซึ่งทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน บางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างเด็กที่มีอายุต่ำกว่าการศึกษาคือ Huttenlocher et al (26) และ Tomasello and Kruger (58) ซึ่งทำการศึกษาเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน และ 1 ปี 3 เดือน ตามลำดับ นอกจากนี้การที่เด็กพูดคำกริยาคำว่า eat ในการศึกษาทั้ง 2 ปี ในระดับอายุที่

ต่ำกว่าการศึกษาครั้งนี้ ยังอาจเนื่องมาจากเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาที่เด็กพูดได้มีความแตกต่างกันโดย Huttenlocher et al (26) และ Tomesello and Kruger (58) ที่ใช้เกณฑ์อย่างร้อยละ 25 และ ความถี่ของคำที่เด็กใช้พูดบ่อยที่สุด ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเกณฑ์ดังกล่าวต่ำกว่าการศึกษาครั้งนี้ ที่พิจารณาคำกริยาที่เด็กมากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดได้ถูกต้อง ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้เด็กในการศึกษาทั้ง 2 ข้างต้นสามารถพูดคำกริยา eat ได้ในระดับอายุที่แตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้อีกด้วย

การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่เกี่ยวข้อง และใช้ในชีวิตประจำวันของเด็กเอง ได้แก่คำว่า กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม และแปรงฟัน ได้ก่อน อาจเนื่องมาจากคำกริยาเหล่านี้เป็นคำที่เด็กเป็นผู้แสดงอาการได้ด้วยตนเอง (26) เด็กมีความคุ้นเคยและกระทำกิจกรรมที่ต้องแสดงกริยาดังกล่าวในชีวิตประจำวัน (49, 51) นอกจากนี้คำกริยาเหล่านี้ยังเป็นคำที่เด็กมีโอกาสได้ยินผู้ใหญ่พูดบ่อยๆ ขณะที่เด็กทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับตนเองจึงทำให้เด็กเรียนรู้คำกริยาดังกล่าวได้เร็ว (4)

คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยที่สุดของการศึกษาในครั้งนี้อาจสามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนได้แก่คำว่า นั่ง นอน บิน และไหว ได้ก่อน ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของ Smith (16), กรมวิชาการ 2508 (60) และจุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) โดย Smith (16) พบว่าเด็กที่มีอายุ 2 ปี ถึง 5 ปี พูดคำกริยาคำว่า sit ซึ่งมีความถี่มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปได้ ส่วนกรมวิชาการ 2508 (60) พบว่าเด็กอนุบาลมากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า นั่ง และนอน ได้ ในขณะที่จุฑามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) พบว่าเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี มากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า นั่ง นอนหลับ บิน และไหว ได้ถูกต้อง แต่ผลการศึกษาที่ได้มีคำกริยาบางคำที่แตกต่างไปจากการศึกษาคำว่า sit ของ Huttenlocher et al (26) และ Tomesello and Kruger (58) คำว่า นั่ง นอน ของกรมวิชาการ 2509 (61) และคำว่า นั่ง นอน บิน ไหว ของโณมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) การที่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่

ที่ทำการศึกษาค้นคว้าความแตกต่างกัน โดยบางการศึกษาคำในกลุ่มีตัวอย่างเด็กที่มีอายุสูงกว่าการศึกษาในครั้งนีคือ กรมวิชาการ 2509 (61) และโคมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ที่ทำการศึกษาค้นคว้าในเด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน และ 4 ปี ถึง 5 ปี ตามลำดับ ในขณะที่บางการศึกษาคำในกลุ่มีตัวอย่างเด็กที่มีอายุต่ำกว่าการศึกษาครั้งนีคือ Huttenlocher et al (26) และ Tomassello and Kruger (58) ซึ่งทำการศึกษาค้นคว้าในเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน และ 1 ปี 3 เดือน ตามลำดับ นอกจากนี้การที่เด็กพูดคำกริยาคำว่า sit ในการศึกษาทั้ง 2 ได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาครั้งนี ยังอาจเนื่องมาจากเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาที่เด็กพูดได้มีความแตกต่างกัน ผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้จึงแตกต่างกัน

การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวคำว่า หนึ่ง นอน บิน และไหวได้ก่อนในช่วงอายุที่น้อยที่สุดของการศึกษาในครั้งนี อาจเนื่องมาจาก คำกริยาดังกล่าวซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน (4,53) เหล่านี้ เด็กมีความคุ้นเคยกับกริยาอาการซึ่งเป็นคำที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวเด็กโดยตรง และเด็กแสดงกริยาเหล่านี้เป็นประจำในชีวิต (34) เช่น การแสดงความเคารพผู้ใหญ่ด้วยการ ไหว้ นอกจากนี้คำกริยาคำว่า บิน ยังเป็นคำที่แสดงกริยาอาการของสัตว์ที่เด็กมีความคุ้นเคยคือ นก ซึ่งเด็กเรียนรู้คำศัพท์คำนี้มาแล้ว และ นก ยังเป็นสัตว์ที่เด็กมีความสนใจเพราะเป็นสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวได้ (34) ดังนั้นเด็กจึงสามารถพูดคำกริยาคำว่า บิน ซึ่งเป็นคำที่แสดงกริยาอาการของ นก ที่เด็กรู้จักเป็นอย่างดีได้ก่อนอีกด้วย

เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนได้เพิ่มขึ้นอีก 3 คำ ได้แก่คำว่า จับมือ วิ่ง และชี้ ผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้สอดคล้องไปกับคำว่า จับ และ ชี้ ของจุฑามาศ โฆษณปัญญาธรรม (32) แต่ผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาคำว่า จับ ของกรมวิชาการ 2509 (61) และคำว่า จับ และวิ่ง ของโคมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) การที่ผลการศึกษาค้นคว้าที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี อาจเนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่ม

ตัวอย่างที่ทำการศึกษามีความแตกต่างกัน โดยกรมวิชาการ 2509 (61) และ โจนส์ อีสร่างกูร ณ อยุธยา (30) ทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน และ 4 ปี ถึง 5 ปี ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้วาทัง 2 การศึกษาข้างต้นทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเด็กที่มีอายุสูงกว่าการศึกษาในครั้งที่ทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกัน

การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนคำว่า จับมือ วิ่ง และขึ้น ในช่วงอายุดังกล่าว อาจเนื่องมาจากคำกริยาเหล่านี้เป็นคำที่เด็กมีโอกาสพบเห็นบ่อยๆ โดยที่เด็กวัยนี้เป็นวัยที่เด็กเข้าโรงเรียนแล้วซึ่งเด็กส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ และเรียนรู้คำกริยาเหล่านี้ได้จากการทำกิจกรรมหรือการเล่นกับกลุ่มเพื่อน เช่น การวิ่ง การเล่นไล่จับ เป็นต้น นอกจากนี้คำกริยาเหล่านี้ยังเป็นคำที่เด็กสามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนโดยตรงทั้งจากการแสดงกริยาอาการดังกล่าวของตัวเด็กเองหรือจากการแสดงออกของผู้อื่น (26) จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้เด็กมีความคุ้นเคย และสามารถพูดคำกริยาคำว่า จับมือ วิ่ง และขึ้น ได้

เด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนได้เพิ่มขึ้นอีก 2 คำ ได้แก่คำว่า เดิน และร้องไห้ ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับคำว่า ร้องไห้ ของกรมวิชาการ 2508 (60) และคำว่า เดิน และร้องไห้ ของโจนส์ อีสร่างกูร ณ อยุธยา (31) แต่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาของ Huttenlocher et al (26), Tomesello and Kruger (58) และ กรมวิชาการ 2509 (61) โดย Huttenlocher et al (26) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาน้อยร้อยละ 25 สามารถพูดคำกริยาคำว่า cry ได้ ส่วน Tomesello and Kruger (58) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาคำกริยาคำว่า cry และ walk ได้บ่อยที่สุด ในขณะที่กรมวิชาการ 2509 (61) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า เดิน ได้ถูกต้อง การที่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาครั้งนี้ เนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษามีความแตกต่างกัน โดยบางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูงกว่าการศึกษาในครั้งนี้ได้แก่กรมวิชาการ 2509 (61) ซึ่งทำ

การศึกษาในเด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน ในขณะที่บางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่าการศึกษารุ่นนี้ได้แก่ Huttenlocher et al (26) และ Tomassello and Kruger (59) ซึ่งทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน และ 1 ปี 3 เดือน ตามลำดับ นอกจากนี้การที่เด็กพูดคำกริยาคำว่า cry และ walk ในการศึกษาทั้ง 2 ข้างต้นได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษารุ่นนี้ ยิ่งอาจเนื่องมาจากเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาที่เด็กพูดได้มีความแตกต่างกันอีกด้วย และ ผลการศึกษาที่ได้ยังมีคำกริยาบางคำที่เด็กพูดได้แตกต่างไปจากการศึกษาของจุฑามาศ ไชยะบุญญารธรรม (32) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี จำนวนมากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า เดิน และร้องไห้ ได้ การที่เด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษารุ่นนี้ อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาและประโยคที่ใช้ในการกระตุ้นการพูดคำกริยาที่แตกต่างกัน โดยจุฑามาศ ไชยะบุญญารธรรม (32) ทดสอบคำกริยาคำว่า เดิน ด้วยการแสดงท่าทางและกระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม โดยผู้วิจัยแสดงท่าทางเดินบนแผ่นไม้ แล้วถามเด็กว่าครูกำลังทำอะไร (เดิน) หรือทดสอบคำกริยาคำว่า ร้องไห้ โดยให้เด็กดูภาพและกระตุ้นให้เด็กตอบคำถามจากประโยค "น้องโดนแม่ตีเขาเลยเป็นอย่างไร? (ร้องไห้) ซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้งวิธีการใช้ท่าทางการแสดงออกที่ชัดเจนหรือการใช้คำถามซึ่งเป็นประโยคชี้แนะ (cue) ต่างๆเหล่านี้ เป็นวิธีที่สามารถกระตุ้นให้เด็กพูดคำกริยาที่ต้องการทดสอบเหล่านี้ได้ง่ายกว่า การศึกษาในรุ่นนี้ที่ทดสอบคำกริยาด้วยภาพวาดและกระตุ้นให้เด็กพูดคำกริยาด้วยประโยคที่เหมือนกันคือ "จากภาพเขากำลังทำอะไร?" ผลการศึกษาที่ได้จึงมีความแตกต่างกัน

การที่เด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาคำว่า เดิน และร้องไห้ ได้ อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าวเป็นคำกริยาที่เด็กสามารถแสดงออกได้ด้วยตัวของเด็กเอง (26) และเป็นคำที่มีความถี่ในการใช้สูงซึ่งเด็กมีโอกาสดูได้ยินผู้ใหญ่ใช้พูดเกี่ยวกับกริยาอาการที่เด็กแสดงนั้นบ่อยๆ เช่น "อย่าร้องไห้" หรือ "เดินมาหาแม่สิลูก" เด็กจึงมีความคุ้นเคยเป็นอย่างดี ประกอบกับคำกริยาดังกล่าวเป็นคำที่แสดงการเคลื่อนไหวอย่างชัดเจน (4, 53) ส่งผลให้เด็กสามารถสังเกตเห็นการแสดงออกได้โดยตรงทั้งจากการแสดงของตนเองและผู้อื่นอีกด้วย (26)

เด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนได้เพิ่มขึ้นอีก : คำได้แก่คำว่า ยืน ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของโฌมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี จำนวนมากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า ยืน ได้ถูกต้อง แต่ผลการศึกษาที่ได้ต่างไปจากการศึกษาของจุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (32) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี มากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า ยืน ได้ การที่เด็กสามารถพูดคำกริยาคำว่า ยืน ได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยจุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (32) ทดสอบคำกริยาคำว่า ยืน ด้วยการแสดงท่าทาง ลุกขึ้นยืน และกระตุ้นถามเด็กว่าผู้วิจัยกำลังทำอะไร ซึ่งวิธีดังกล่าวส่งผลให้เด็กสามารถสังเกตการเคลื่อนไหวดังกล่าวได้โดยตรงและชัดเจนง่ายต่อการเข้าใจ แตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้ที่ทดสอบคำกริยาดังกล่าวด้วยรูปภาพ เด็กกำลังยืน ซึ่งภาพวาด 2 มิติ จะไม่สามารถสื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของเคลื่อนไหวที่ชัดเจนจากการนั่งเป็น การยืน เมื่อเทียบกับการแสดงออกของผู้กระทำจริง นอกจากนี้การทดสอบด้วยภาพซึ่งไม่สามารถสื่อการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนดังกล่าว อาจส่งผลให้คำตอบจากการทดสอบมีความหลากหลายออกไป เช่น ใช้คำว่า อยู่เฉยๆ แทนคำว่า ยืน ดังนั้นเด็กจึงพูดคำกริยาดังกล่าวได้ในช่วงอายุที่สูงขึ้น ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกัน

การที่เด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือนสามารถพูดคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวคำว่า ยืน ได้ช้า อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าวเป็นคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนน้อย โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับคำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวอื่นๆ คือคำว่า วิ่ง หรือเดิน (4,53) เด็กจึงพูดคำกริยาคำว่า ยืน ได้ในช่วงอายุที่สูงที่สุดของการศึกษาครั้งนี้ได้

คำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยที่สุดของการศึกษาในครั้งนี้สามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อนคำว่า ดูทีวี ขึ้นมา ขึ้นบันได ยิงปืน เขียนหนังสือ กวาดบ้าน เตะบอล ขันรถ และอ้อมลูก ได้ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับคำว่า

ดู ชี้น ยิง ของกรมวิชาการ 2508 (60) และคำว่า ดู ชี้น ยิง เขียน กวาด เตช ขันรถ และอ้อม ของจุฬามาศ โฆษะปัญญาธรรม (32) แต่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาของ Huttenlocher et al (25), กรมวิชาการ 2509 (61) และ โนมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) โดย Huttenlocher et al (25) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษาอย่างน้อยร้อยละ 25 สามารถพูดคำกริยาคำว่า ride และ write ได้ ส่วนกรมวิชาการ 2509 (61) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า ดู และชี้น ในขณะที่ โนมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) พบว่าเด็กที่ทำการศึกษามากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า ดู ชี้น ยิง เขียน กวาด เตช ขันรถ และอ้อม ได้ การที่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษามีความแตกต่างกัน โดยที่บางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างเด็กที่มีอายุสูงกว่าการศึกษาในครั้งนี้คือ กรมวิชาการ 2509 (61) และ โนมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ซึ่งทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน และ 4 ปี ถึง 5 ปี ตามลำดับ ในขณะที่การศึกษาของ Huttenlocher et al (25) ทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่าการศึกษาครั้งนี้ นอกจากนี้การที่เด็กพูดคำกริยาคำว่า ride และ write ในการศึกษาข้างต้นได้ในระดับอายุที่แตกต่างจากการศึกษาในครั้งนี้ยังเนื่องมาจากเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาที่เด็กพูดได้ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้อีกด้วย

การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงอาการที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อนคำว่า ดูทีวี ชี้นมา ชี้นบนโต๊ะ ยิงปืน เขียนหนังสือ กวาดบ้าน เตชบอล ขันรถ และอ้อมลูก ได้ก่อนในช่วงอายุที่น้อยที่สุดของการศึกษาในครั้งนี้ อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าวเป็นคำที่เด็กมีความคุ้นเคยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งจากกริยาอาการที่เด็กแสดงออกด้วยตนเองคำว่า ดูทีวี เขียนหนังสือ และเตชบอล หรือคำกริยาที่เด็กสามารถสังเกตเห็นจากการแสดงออกของผู้อื่น ซึ่งเป็นบุคคลรอบข้างที่เด็กใกล้ชิดคือ พ่อ-แม่ ได้แก่ว่า กวาดบ้าน ขันรถ และอ้อมลูก ซึ่งปรากฏในเหตุการณ์คือ แมกวาดบ้าน พ่อขันรถ หรือ แม่อ้อมน้อง ตามลำดับ ส่วนคำกริยาคำว่า ชี้นมา และยิงปืน ยังเป็นคำที่เด็กมีความคุ้นเคยจากการเล่นของเด็กเอง ซึ่งปัจจุบันของ

เล่นจำลองต่างๆมากมาย เช่น ม้าโยก หรือปืนเด็กเล่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีส่วนช่วยส่งเสริมในการเล่นของเด็ก และทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ที่จะใช้คำกริยาเหล่านี้ได้อีกด้วย นอกจากนี้คำกริยาคำว่า ขึ้นขึ้นได้ ยังเป็นคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้ง่ายเนื่องจากเป็นคำกริยาที่มีความหมายในทางบวก (35) นอกจากนี้เด็กยังมีความคุ้นเคยเป็นอย่างดีเนื่องจากเป็นคำกริยาที่เด็กกระทำในชีวิตประจำวันอีกด้วย

เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน ได้เพิ่มขึ้นอีก 6 คำ ได้แก่คำว่า เล่น ล้างมือ ตักลง พายเรือ สุนัขเห่า และรดน้ำ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของ Smith (16), กรมวิชาการ 2509 (60) และจุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) โดย Smith (16) พบว่าเด็กที่มีอายุ 2 ปี ถึง 5 ปี พูดคำกริยาคำว่า play ซึ่งมีความถี่มากกว่า 100 ครั้งขึ้นไปได้ ส่วนกรมวิชาการ 2509 (60) พบว่าเด็กก่อนนบาลจำนวนมากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า เล่น ได้ ในขณะที่จุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) พบว่าเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี จำนวนมากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า เล่น ล้าง ตี พาย สุนัขเห่า และรด ได้ แต่ผลการศึกษาที่ได้มีคำกริยาบางคำที่แตกต่างไปจากการศึกษาคำว่า play ของ Huttenlocher et al (26) และ Tomesello and Kruger (58), คำว่า เล่น ของกรมวิชาการ 2509 (61) และคำว่า เล่น ล้าง ตี พาย ของโณมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษามีความแตกต่างกัน โดยบางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุสูงกว่าการศึกษาคำนี้ได้แก่ กรมวิชาการ 2509 (61) และโณมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ซึ่งทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 6 ปี 9 เดือน และ 4 ปี ถึง 5 ปี ตามลำดับ ในขณะที่บางการศึกษาทำในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้คือ Huttenlocher et al (26) และ Tomesello and Kruger (58) ซึ่งทำการศึกษาในเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน และ 1 ปี 3 เดือน ตามลำดับ นอกจากนี้การที่เด็กพูดคำกริยาคำว่า play ในการศึกษาทั้ง 2 ข้างต้นได้ในระดับอายุที่แตกต่างจากการศึกษาในครั้งนี้ ยังเนื่องมาจากเกณฑ์ในการนิยามคำกริยาที่เด็กพูดได้ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้อีกด้วย ผลการศึกษาที่ได้จึงมีความแตกต่างกัน

การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ง่าย และมีความหมายที่ไม่ซับซ้อนคำว่า เล่น ล้างมือ พายเรือ ตีกลอง สุนัขเห่า และรดน้ำ ได้ในช่วงอายุดังกล่าว อาจเนื่องมาจากคำกริยาเหล่านี้เป็นคำที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้ เพิ่มขึ้นจากประสบการณ์ที่เด็กได้รับจากโรงเรียน เช่นคำว่า เล่น และล้างมือ ซึ่งเด็ก เรียนรู้กริยาอาการเหล่านี้จาก การเล่นกับเพื่อน หรือการล้างมือก่อนกินข้าว เป็นต้น นอกจากนี้คำกริยาคำกริยาเหล่านี้ยังเป็นคำที่เด็กเรียนรู้ได้ง่าย เนื่องจากสามารถมองเห็น การกระทำที่ชัดเจนระหว่างผู้กระทำกับวัตถุที่เกี่ยวข้องได้โดยตรง เช่น ตี-กลอง หรือ พาย-เรือ (25) ซึ่งคำนามที่เกี่ยวข้องเหล่านี้เป็นคำที่เด็กเรียนรู้มาแล้วเด็กจึงสามารถใช้คำกริยาที่ประกอบด้วยคำนามดังกล่าวได้ นอกจากนี้เด็กยังมีความคุ้นเคยกับคำกริยา ดังกล่าวได้ดี เนื่องจากเด็กมีโอกาสเห็นบุคคลรอบข้างแสดงกริยาอาการเหล่านี้เป็นประจำ เช่น คำกริยาคำว่า สุนัขเห่า หรือรดน้ำ ที่ปรากฏในเหตุการณ์ พ่อสุนัข หรือแม่รดน้ำ ตามลำดับ

เด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ง่ายและมีความหมายที่ไม่ซับซ้อนได้เพิ่มขึ้นอีก 9 คำ ได้แก่คำว่า ปีนต้นไม้ ลงบันได กัด ดึง เชือก ตัดกระดาษ กิ่งขยช ทาสี นิตยา และตากผ้า ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของโจนเครี อีสรางกูร ณ อยุธยา (31) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี สามารถพูดคำกริยาคำว่า ปีน ลง ดึง ตัด กิ่ง ทาสี นิตยา และตากผ้าได้ แต่ผลการศึกษาที่ได้มีความแตกต่างไปจากการศึกษาของจุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) ซึ่งพบว่า เด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี มากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า ลง กัด ดึง ตัด ทา และตาก ได้ถูกต้อง การที่เด็กสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้นั้นเนื่องมาจาก วิธีการศึกษาและความยาก-ง่ายของคำกริยาที่ทดสอบมีความแตกต่างกัน โดยจุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม (32) ทดสอบคำกริยาด้วยการแสดงท่าทางที่ชัดเจน เช่น การทดสอบคำว่า กัด และทา ผู้วิจัยยกมือขึ้นแล้วกัดหลังมือเบาๆ และถามเด็กว่า "ครูกำลังทำอะไร?" หรือทดสอบคำว่า ทา โดยผู้วิจัยเปิดฝายาหม่อง และแสดงท่ากำสิ่งทา ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำกริยาทั้ง 2 คำนี้เป็นคำกริยาที่เด็กเข้าใจได้ง่าย สามารถเห็นได้ชัดเจน และเด็กมีความคุ้นเคยมากกว่าการศึกษาครั้งนี้ที่ผู้วิจัยทดสอบคำ

กริยาเหล่านี้ด้วยภาพ หมวกัด และทาสี โดยเฉพาะคำว่า ทาสี เป็นคำกริยาที่ยากมากกว่าซึ่งแสดงอาการของบุคคลที่เด็กอาจไม่คุ้นเคยและมีโอกาสเห็นกริยาอาการดังกล่าวได้ไม่บ่อยนัก จึงทำให้เด็กพูดคำกริยาในการศึกษาที่ระดับอายุที่สูงกว่า นอกจากนี้การที่เด็กในการศึกษาข้างต้นพูดคำกริยาคำว่า ลง ได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้อาจเนื่องมาจากภาพและลำดับคำกริยาที่นำเสนอในการทดสอบมีความแตกต่างกัน ซึ่งจุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (32) ทดสอบคำกริยา ลง และขึ้น ด้วยการใช้รูป 2 รูป อยู่ในภาพเดียวกัน ซึ่งคำที่มีความหมายตรงข้ามกันดังกล่าวที่ปรากฏในภาพที่แสดงความแตกต่างกันเช่นนี้อาจเป็นตัวแนะ ให้เด็กสามารถใช้คำกริยาในการพูดได้ถูกต้องจากการกระตุ้นให้เด็กตอบคำถามจากประโยค "ภาพนี้หนูนึกกำลังทำอะไร?" (ขึ้น) ตามด้วย "แล้วตอนนี้นะหนูนึกกำลังทำอะไร?" (ลง) ซึ่งวิธีดังกล่าวส่งผลให้เด็กพูดคำกริยาคำว่า ลง ได้ง่ายขึ้น ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาในครั้งนี้นั้นพบว่าเด็กพูดคำกริยาดังกล่าว ได้ในช่วงอายุที่สูงขึ้น ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากคำกริยาคำว่า ลง ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำว่า ขึ้น เป็นคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้ช้าเพราะมีความหมายในทางลบ (36) ประกอบกับการทดสอบคำกริยาคำว่า ลง ในการศึกษาค้างนี้ผู้วิจัยทดสอบคำกริยาแต่ละคำด้วยภาพเพียงภาพเดียว และไม่นำเสนอคำกริยาที่มีความหมายที่สามารถชี้แนะให้เด็กพูดคำกริยาได้ถูกต้องจากภาพลำดับก่อนหรือหลังคำกริยาที่ทดสอบได้ ซึ่งการทดสอบคำกริยาคำว่า ลง และขึ้น ผู้วิจัยจะแยกการนำเสนอคำกริยาดังกล่าวออกจากกัน เป็นต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผลการศึกษาก็ได้แตกต่างกันไป

การที่เด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อนคำว่า ปีนต้นไม้ ลงบันได กัด ดึง เชือก ตัดกระดาษ ทิ้งขยะ ทาสี ฉีดยา และตากผ้า ได้ในช่วงอายุที่สูงขึ้นนี้อาจเนื่องจากคำกริยาบางคำเป็นคำกริยาเป็นคำที่มีความหมายทางลบซึ่งเด็กจะเรียนรู้ได้ช้า (36) ได้แก่คำว่า ลงบันได ในขณะที่คำกริยาคำว่า ดึง แม้ว่าคำกริยาดังกล่าวจัดเป็นคำกริยาที่มีความหมายทางบวก (36) แต่คำกริยาดังกล่าวเป็นคำที่ยากและมีความหมายซับซ้อนเพิ่มขึ้น เนื่องจากเด็กต้องมีความเข้าใจความหมายและเชื่อมโยงคำกริยาดังกล่าวกับทิศทางอีกด้วย เด็กจึงพูดคำกริยาดังกล่าวได้ในช่วงอายุที่สูงขึ้น นอกจากนี้คำกริยาคำว่า ฉีดยา ทาสี และตากผ้า อาจเป็น

คำที่แสดงกริยาของบุคคลอื่นๆที่เด็กไม่คุ้นเคย รวมไปถึงเด็กที่ไม่มีโอกาสแสดงกริยาตั้งกล่าวได้ด้วยตนเอง (26) ในขณะที่คำกริยาบางคำเป็นคำที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มมากขึ้นจากกิจกรรมหรือการเรียนการสอนในโรงเรียน เช่น ตัดกระดาษ หรือ กิ่งขยช สำหรับคำกริยาคำว่า กัด จากคำว่า หมากัด นั้นแม้ว่า สันนิษ จะเป็นสัตว์ที่เด็กมีความคุ้นเคย แต่อาจเป็นไปได้ที่เด็กอาจไม่มีประสบการณ์ที่ได้เห็นกริยาอาการของสัตว์ดังกล่าวได้บ่อยนัก จึงส่งผลให้เด็กพูดคำกริยาคำนี้อาจได้ในช่วงอายุที่สูงขึ้น

เด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ง่ายและไม่ซับซ้อนได้เพิ่มขึ้นอีก 2 คำ ได้แก่คำว่า จูบ และผูกเชือกกรองเท้า ผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับคำว่า ผูก ของกรมวิชาการ 2508 (50) และคำว่า จูบ และผูกของโอมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) แต่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาของ Tomasello and Kruger (58) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 1 ปี 3 เดือน พูดคำกริยาคำว่า kiss ได้บ่อยที่สุด การที่เด็กพูดคำกริยาคำว่า kiss ในการศึกษาดังกล่าวได้ในระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้ นอกจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาและเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาที่เด็กพูดได้ที่แตกต่างกันแล้ว ยังอาจเป็นเพราะความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยเด็กชาวอังกฤษมีความคุ้นเคยกับคำกริยาคำว่า kiss ซึ่งมักใช้คำกริยาดังกล่าวในการแสดงความรักต่อกัน และได้รับการกระตุ้นด้วยคำพูดประกอบท่าทางเพื่อให้เด็กทำตามบ่อยๆ เช่น "give me a kiss" ดังนั้นเด็กย่อมมีโอกาสแสดงกริยาอาการนี้ได้ด้วยตนเอง และยังมีโอกาสเห็นบุคคลรอบข้างแสดงกริยา kiss ได้บ่อยมากกว่าคำกริยาคำว่า จูบ ของไทย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้เด็กพูดคำกริยานี้ได้ในระดับอายุที่แตกต่างกันไป

การที่เด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่ง่ายและมีความหมายที่ไม่ซับซ้อนคำว่า จูบ และผูกเชือกกรองเท้า ได้ช้าที่สุดในช่วงอายุดังกล่าวอาจเนื่องมาจากคำกริยาคำว่า จูบ เป็นคำที่มีความถี่ในการใช้ต่ำ (36) ซึ่งผู้ใหญ่คุ้นเคยกับเด็กไม่บ่อยในชีวิตประจำวัน โดยส่วนมากเด็กมักคุ้นเคยและได้ยินบุคคลรอบข้างพูดคำว่า หอม บ่อยกว่า คำว่าจูบ เช่น "ให้แม่หอมแก้มทีหนึ่ง" ดังนั้นเมื่อเด็กเห็น

ภาพกริยาคำว่า จุบ เด็กส่วนใหญ่จึงใช้คำว่า หอม แทนคำกริยาดังกล่าว ส่วนคำกริยาคำว่า พุก เขื่อกรองเท้า เป็นคำกริยาที่แสดงอาการที่มีความหมายซับซ้อนเพิ่มขึ้นเด็กต้องสามารถแยกแยะความหมายจากกริยาอาการที่คล้ายคลึงกันระหว่าง คำว่า พุก กับ มัด ซึ่งเด็กจากการศึกษานี้มักสับสนกับการใช้คำกริยาดังกล่าว นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากความถี่ที่เด็กได้ยินบุคคลรอบข้างพูดคำกริยา พุก ได้ต่ำ โดยส่วนมากเด็กมักคุ้นเคยและได้ยินคำว่า ใส่รองเท้า มากกว่า จึงส่งผลให้เด็กพูดคำกริยาทั้ง 2 คำได้ซ้ำ

คำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ ได้แก่ คำว่า ตก ได้ ซึ่งผลการการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาของ Huttenlocher et al (26) และ โนมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) โดย Huttenlocher et al (26) พบว่าเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน อย่างน้อยร้อยละ 25 สามารถพูดคำกริยาคำว่า fall ได้ ในขณะที่ โนมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) พบว่าเด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี มากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยาคำว่า ตก ได้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากความแตกต่างของช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา จึงส่งผลให้ผลที่ได้มีความแตกต่างกันออกไป

การที่เด็กที่มีอายุ 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน พูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำคำว่า ตก ได้ในช่วงอายุดังกล่าว อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าวแม้ว่าจะเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำที่แสดงถึงผลของการเปลี่ยนแปลง ที่เกิดขึ้นแล้ว แต่จะเห็นได้ว่า คำกริยา ตก จากภาพ ฝนตก เป็นเหตุการณ์ที่แสดงถึงผลที่ต่อเนื่องมีความชัดเจน เด็กมีโอกาสเรียนรู้ปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ด้วยตนเอง และอาจได้ยินผู้ใหญ่พูดถึงคำว่า ฝนตก บ่อยๆ เด็กจึงมีความคุ้นเคยและสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้ง่าย

เด็กที่มีอายุ 4 ปี 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำได้เพิ่มขึ้นอีก 1 คำ ได้แก่ คำว่า ขน ซึ่งผลการการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของ โนมศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา (31) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี มากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า ขน ได้ถูกต้อง แต่ผลการการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการ

ศึกษาของจุกามาต โยชะบิโนคาซุมิ (32) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี พูดคำกริยาคำว่า ชน ได้ การที่เด็กในการศึกษาดังกล่าวสามารถพูดคำกริยาได้ในช่วงอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาในครั้งนี้อาจเนื่องมาจากประโยคที่ใช้กระตุ้นการพูดคำกริยาที่แตกต่างกัน โดยจุกามาต โยชะบิโนคาซุมิ (32) ทดสอบคำกริยาดังกล่าวด้วยภาพและถามเด็กด้วยประโยค "รถคันนี้วิ่งเร็วมากจะถึงกำแพงแล้วหยุดไม่ได้รถเป็นอย่างไร?" (ชน) ซึ่งจะเห็นได้ว่าประโยคดังกล่าว ทำให้เด็กสามารถเข้าใจคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำที่เกิดขึ้นและเสร็จสิ้นไปแล้ว ได้ชัดเจนและง่ายขึ้น มากกว่าการศึกษารุ่นนี้ที่ทดสอบคำกริยาดังกล่าวด้วยภาพ โดยใช้ประโยคที่เหมือนกันคือ "จากภาพเป็นอย่างไร?" ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกันไป

การที่เด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน สามารถพูดคำกริยาคำว่า ชน ได้ในช่วงอายุที่สูงขึ้น อาจเนื่องมาจากคำกริยาดังกล่าว เป็นคำที่แสดงผลการกระทำที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงที่เสร็จสิ้นไปแล้ว คงเหลือแต่สภาพที่เกิดขึ้น (26) โดยเด็กส่วนใหญ่ มักยึดติดกับสภาพผลที่เกิดขึ้นภายหลังคือ รถหยุด ซึ่งเด็กบางคนใช้แทนคำว่า รถชน ดังนั้นการที่เด็กมีประสบการณ์หรือเคยเรียนรู้คำกริยาดังกล่าวมาก่อนแล้ว จึงจะสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์และใช้คำกริยานี้ได้ถูกต้อง ด้วยเหตุผลดังกล่าวเด็กจึงพูดคำกริยา ชน ได้ในช่วงอายุที่ค่อนข้างสูง

เด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน พูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำได้เพิ่มขึ้นอีก 1 คำ ได้แก่คำว่า แดก ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของ โนมสกี อีสราจกูร ณ อชุธยา (31) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 5 ปี มากกว่าร้อยละ 75 พูดคำกริยา แดก ได้ถูกต้อง แต่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษาของ Huttenlocher et al (25) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ 1 ปี 11 เดือน ถึง 2 ปี 4 เดือน อย่างน้อยร้อยละ 25 พูดคำกริยาคำว่า break ได้ ซึ่งการที่ผลการศึกษาที่ได้แตกต่างไปจากการศึกษารุ่นนี้ อาจเนื่องมาจากช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาและเกณฑ์ในการพิจารณาคำกริยาที่เด็กพูดได้แตกต่างกันไป นอกจากนี้ผลการศึกษาที่ได้ยังแตกต่างจากการศึกษาของจุกามาต โยชะบิโนคาซุมิ (32) ที่พบว่าเด็กที่มีอายุ

3 ปี ถึง 4 ปี จำนวนมากกว่าร้อยละ 75 สามารถพูดคำกริยาคำว่า แตก ได้ ที่เป็น เช่นนี้ อาจเนื่องมาจากวิธีการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยจุฑามาศ โฆษะปัญญารธรรม (32) ใช้การแสดงท่าทางในการทดสอบคำกริยา แตก ด้วยการเป่าฟองสบู่ แล้วเอานิ้วแตะฟองสบู่ให้แตก และกระตุ้นถามเด็กว่า "พอครูเอานิ้วแตะฟองสบู่แล้วเป็นอย่างไร?" (แตก) ซึ่งจะเห็นได้ว่าวิธีดังกล่าว เด็กสามารถเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากผลของการกระทำ ได้ชัดเจนและต่อเนื่อง จึงเป็นการวางที่เด็กจะพูดคำกริยาดังกล่าวได้ในช่วงอายุที่ต่ำกว่าจากการศึกษาครั้งนี้ที่ทดสอบคำกริยา แตก ด้วยภาพ ลูกโป่งแตก ซึ่งข้อจำกัดของภาพที่เป็น 2 มิติ ส่งผลให้เด็กไม่สามารถเห็นเหตุและผลจากการกระทำได้ชัดเจนจึงเป็นการยากกว่าที่เด็กจะเข้าใจและพูดคำกริยา แตก ได้ ผลการศึกษาที่ได้จึงแตกต่างกัน

การที่เด็กที่มีอายุ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน พูดคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำคำว่า แตก ได้ในช่วงอายุที่สูงที่สุดนี้ อาจเนื่องมาจากคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นแต่สภาพที่คงเหลืออยู่จากการกระทำนั้น ซึ่งเด็กไม่สามารถมองเห็นกริยาอาการได้ชัดเจน โดยเฉพาะการนำเสนอด้วยภาพวาด ซึ่งการที่เด็กจะสามารถพูดคำกริยาดังกล่าวได้เด็กต้องมีความเข้าใจการกระทำและผลที่เกิดตามมาจากการกระทำก่อน คำกริยาคำว่า แตก ซึ่งเป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำจึงเป็นคำที่เด็กเรียนรู้และพูดได้ภายหลังคำกริยาที่แสดงอาการ (19, 20, 26, 27) และเด็กจะใช้คำกริยาดังกล่าวในการพูดได้เมื่อเด็กมีอายุที่มากขึ้น (20) นอกจากนี้การที่เด็กจะพูดคำกริยาดังกล่าวได้ถูกต้องเด็กยังต้องสามารถลำดับเหตุการณ์ และเชื่อมโยงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยประสบการณ์ที่เด็กเคยเรียนรู้มาแล้ว จึงจะสามารถพูดคำกริยาคำว่า แตก ได้ถูกต้อง

๓. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง
ในช่วงอายุเดียวกัน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงทั้ง 4 ช่วงอายุ คือเด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 6 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี ถึง 4 ปี 6 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาได้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) (ดังตารางที่ 15 หน้า 74) ซึ่งผลการศึกษาก็ได้สอดคล้องไปกับการศึกษาของผู้วิจัยที่พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกัน (13,31,32) ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากเด็กชายและเด็กหญิงมีโอกาสได้เรียนรู้และทำกิจกรรมต่างได้ทัดเทียมกันมากขึ้น ประกอบกับปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าด้านวิศวกรรมต่างๆมากมาย เช่น การเผยแพร่ทางโทรทัศน์ วิทยุ การเรียนการสอน และสื่อการสอนต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้ในปัจจุบันมารดาส่วนใหญ่ทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับบิดา เด็กหญิงจึงมีโอกาสที่จะเลียนแบบการพูดจากมารดาน้อยลงอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลให้เด็กชายและเด็กหญิงมีทักษะและความสามารถในการพูดคำกริยาซึ่งจัดว่าเป็นคำศัพท์ประเภทหนึ่งได้ไม่แตกต่างกัน (66)

สรุป

จากผลการศึกษา ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานครในครั้งนี้ สามารถสรุปได้ดังนี้คือ

1. ความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กไทยในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ร้อยละ 75 ขึ้นไป สามารถพูดได้มีทั้งสิ้น 44 คำ ซึ่งสามารถแบ่งคำกริยาที่เด็กพูดได้ออกเป็น คำกริยาที่เกี่ยวข้องและใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า กินข้าว อาบน้ำ หวีผม สระผม และแปรงฟัน คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวชัดเจน จำนวน 10 คำ ได้แก่ คำว่า นั่ง นอน ยืน ไขว่ จ้มมือ จิ้ง ซี่ เดิน ร้องไห้ และยื่น คำกริยาที่แสดงอาการที่ง่ายและมีความหมายไม่ซับซ้อน จำนวน 28 คำ ได้แก่ คำว่า ดูทีวี ซ้อม ขึ้นบันได ยิงปืน เขียนหนังสือ กรวดน้ำมูบ เตะบอล ขับรถ อุ้มลูก เล่น ล้างมือ ตักคลอง นายเรือ สุนัขเห่า รีดผ้า ปั่นต้นไม้ ลงบันได กัด ดึง เชือก ตัดกระดาษ ทิ้งขยะ ทาสี ฉีดยา ตากผ้า จูบ และผูกเชือกรองเท้า และคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำที่ง่ายต่อการเรียนรู้ จำนวน 3 คำ ได้แก่ คำว่า ตก ชน และแตก สำหรับคำกริยาที่ไม่มีเด็กในช่วงอายุใดเลยจำนวนร้อยละ 75 ขึ้นไปสามารถพูดได้มีทั้งสิ้น 36 คำ ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำกริยาที่แสดงผลของการกระทำ จำนวน 3 คำ ได้แก่ คำว่า หก ขาด และหล่น คำกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหวน้อยหรือไม่ชัดเจน จำนวน 13 คำ ได้แก่ คำว่า ใส่รองเท้า เปิดประตู เป่า อ่านหนังสือ เช็ดตัว ปิดประตู กอด ฟังวิทยุ ถอดเสื้อ ยืม เหว หัวเราะ และตบมือ คำกริยาที่แสดงอาการที่มีความหมายซับซ้อนและยาก จำนวน 12 คำ ได้แก่ คำว่า ลือ ข้ามถนน เทน้ำ ทัก กัด ฉีกกระดาษ ผลัก ไขกุญแจ เคาะประตู คลาน ตอกตะปู และเข็น รวมไปถึงคำกริยาที่เด็กไม่เคยในชีวิตประจำวัน จำนวน 8 คำ ได้แก่ คำว่า กระโดดเชือก ขุดดิน ซักผ้า เดิน ว่ายน้ำ รดน้ำต้นไม้ เย็บผ้า และยกน้ำหนัก

2. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาของเด็กในช่วงอายุต่างๆ คือ เด็กในช่วงอายุ 3 ปี ถึง 3 ปี 6 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน และ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน ปรากฏว่าเด็กกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่ามีความสามารถในการพูดคำกริยาสูงกว่าเด็กที่มีอายุหรืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ส่วนเด็กที่มีอายุ 4 ปี ถึง 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

3. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดคำกริยาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในช่วงอายุเดียวกัน ปรากฏว่าเด็กชายและเด็กหญิงทั้ง 4 ช่วงอายุคือ 3 ปี ถึง 3 ปี 5 เดือน 3 ปี 6 เดือน ถึง 3 ปี 11 เดือน 4 ปี 4 ปี 5 เดือน และ 4 ปี 6 เดือน ถึง 4 ปี 11 เดือน มีความสามารถในการพูดคำกริยาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1. ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่ามีคำกริยาอีกหลายคำที่เด็กพูดได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด จึงควรทำการศึกษาต่อไปในช่วงอายุที่มากขึ้น เพื่อหาระดับอายุที่เด็กสามารถพูดคำกริยาแต่ละคำได้

2. จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่ามีคำกริยาบางคำที่แสดงการเคลื่อนไหวซึ่งสื่อได้ด้วยรูปภาพไม่ชัดเจน เช่น คำว่า ตบมือ เปิดประตู หัวเราะ เป็นต้น ดังนั้นนักแก้ไขการพูดควรวางแผนการสอนและกระตุ้นการพูดคำกริยาดังกล่าวในเด็กที่มีความบกพร่องทางภาษาและการพูด ด้วยการให้การแสดงท่าทางจริงประกอบการสอนเพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้คำกริยาเหล่านี้ได้ง่ายขึ้น

3. จากการวิจัยที่ผ่านมาพบว่ามีการวิจัยส่วนหนึ่งที่ทำการศึกษากการพูดคำกริยาในเด็กที่มีระดับอายุที่ต่ำกว่าการศึกษาครั้งนี้ เช่นการศึกษาในเด็กอายุ 1-2 ปี ดังนั้นการศึกษาค้างต่อไป จึงควรทำการศึกษากการพูดคำกริยาในเด็กที่มีระดับอายุต่ำกว่าการศึกษานี้ โดยอาจทำการศึกษาค้างวิธีอื่นๆ เช่น การเก็บคำพูดที่เด็กใช้พูดเอง เพื่อทราบถึงความสามารถในการพูดคำกริยาที่แตกต่างกันออกไปที่เด็กเล็กใช้ในการพูด

4. การศึกษาค้างนี้ เป็นการศึกษาความสามารถในการพูดคำกริยาด้วยแบบทดสอบที่เป็นภาพวาด การศึกษาค้างต่อไปควรทำการศึกษากการพูดคำกริยาด้วยวิธีการหรือสถานการณ์อื่นๆที่แตกต่างกันไป เช่น การศึกษากการพูดคำกริยาด้วยการกระตุ้นการพูดโดยใช้วิดีโอ หรือภาพยนตร์แสดงกริยาอาการที่ทดสอบ การศึกษากการพูดคำกริยาด้วยการบันทึกคำที่เด็กพูดเองในสถานการณ์ธรรมชาติ ขณะเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน หรือใช้การสัมภาษณ์มารดาถึงคำกริยาที่เด็กใช้พูดเองที่บ้าน เป็นต้น เพื่อทราบความสามารถในการพูดคำกริยาที่แตกต่างกันออกไป

5. การศึกษาค้างต่อไปควรศึกษาถึงองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีผลต่อความสามารถในการพูดคำกริยา เช่น จำนวนพี่น้อง ระดับสติปัญญา อาชีพหรือระดับการศึกษาของบิดา-มารดา รวมไปถึงองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมที่อาจมีผลต่อเด็ก เช่น โรงเรียน การเลี้ยงดู ฯ

1. McCarthy D. Language development in children. In: Manual of child psychology, 2nd ed. Edited by Carmichael L. New York: John Wiley and Sons, Inc., 1954.
2. Fraser C, Billugi U, and Brown R. Control of grammar in imitation, comprehension, and production. J Verb Learn Verb Behav, 1963;2: 121-135.
3. Ervin-Tripp S. Discourse agreement: How children answer. In: Cognition and the development of language. Edited by Hayes JR. New York: John Wiley and Sons, Inc., 1970.
4. Bloom L. Reading in language development. New York: John Wiley and Sons, Inc., 1978.
5. Synder LS, Bate E, and Bretherton I. Content and context in early lexical development. J Child Lang, 1980; 8: 565-582.
6. Carrow-Woolfork E, and Lynch JI. An integrative approach to language disorders in children. New York: Grune and Stratton, 1982.
7. Byrne MC. Appraisal of child language acquisition. In: Diagnostic method in speech pathology, 2nd ed. Edited by Darley FL and Spriestersbach DC. New York: Harper and Row, Publishers, Inc., 1978.
8. Kerlin IW, Kerlin DB, and Gurren L. Development and disorders of speech in childhood. Illinois: Charles C Thomas Publisher, 1965.
9. Benedict H. Early lexical development: Comprehension and production. J Child Lang, 1977;6:183-200.

10. Goldin-Meadow S, Seligman MEP, and Gelman R. Language in the 2-year-old. *Cognition*, 1976; 4: 189-202.
11. Berry MF, and Eisenson J. *Speech disorders*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1956.
12. Weiss CE, and Lillywhite HS. *A handbook for prevention and early intervention: Communication disorders*. Saint Louis: The C.V. Mosby Company, 1976.
13. McCarthy D. *The language development of the preschool child*. Minnesota: University of Minnesota, Institute of Child Welfare Monograph, 1930; No. 4: 1-169.
14. Nelson K, Roscorler L, and Grundel J. Early lexicons: what do they mean? *Child Dev*, 1978; 49: 960-968.
15. DeFigh L. Vocabulary development. In: *The reading teacher's reader*. Edited by Causey SO. New York: The Ronald Press Company, 1958: 237-241.
16. Smith ME. *An investigation of the development of sentence and the extent of vocabulary in young children*. Iowa City: University of Iowa Study in Child Welfare, 1926; 3(5):1-92.
17. Bowerman M. The acquisition of word meaning: An investigation into some current conflicts. In: *The development of communication*. Edited by Waterson N, and Snow S. New York: John Wiley and Sons, Ltd., 1978: 263-287.
18. Gentner D. On relational meaning: The acquisition of verb meaning. *Child Dev*, 1978; 49: 988-998.
19. Gentner D. Why nouns are learned before verbs: Linguistic relativity versus natural partitioning. In: *language development (vol 2): Language, thought and culture*. Edited by Kuczaj S. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates, Inc., 1982.

20. Behrend D. The development of verb concepts: Children's use of verbs to label familiar and novel events. *Child Dev*, 1990; 61:681-696.
21. Huttenlocher J, and Lui F. Semantic organization of some simple nouns and verbs. *J Verb Learn Verb Behav*, 1979; 18: 141-162.
22. Clark EV, and Garnica OK. Is he coming or going? On the acquisition of deictic verbs. *J Verb Learn Verb Behav*, 1974; 13: 559-572.
23. Gentner D. Evidence for the psychological reality of semantic components: The verbs of possession. In: Explorations in cognition. Edited by Norman DA, Rumelhart DE and The LNR Research Group. San Francisco: W.H. Freeman, 1975:211-246.
24. Richard MM. Come and go revisited: Children's use of deictic verbs in contrived situation. *J Verb Learn Verb Behav*, 1976; 15: 655-665.
25. Macre AJ. Movement and location in acquisition of deictic verbs. *J Child Lang*, 1976; 3:191-204.
26. Huttenlocher J, Smiley P, and Cherney R. Emergence of action categories in the child: Evidence from verb meanings. *Psychological Review*, 1983; 90(1):72-93.
27. Gropen J, Finker S, Hallender M, and Goldberg R. Syntax and Semantics in the acquisition of locative verbs. *J Child Lang*, 1991; 18:115-151.
28. ลินดา ปิ่นทอง. การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยอายุระหว่าง 3 ปี ถึง 4 ปี 11 เดือน ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (แพทยศาสตร์) สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

29. วรรณภา ทารชุมพล. การฟังเข้าใจภาษาของเด็กไทยอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 6 ปี 11 เดือนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (แพทยศาสตร์) สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.
30. ตารณี อุทัยรัตนกิจ. ความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. แผนกวิชาจิตวิทยา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
31. โฉมศรี อีสรางกูร ณ อยุธยา การรับรู้คำกริยาไทยของเด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. แผนกวิชาประถมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
32. จุฑามาศ ไชยะปัญญาธรรม. ความสามารถในการใช้คำกริยาของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. แผนกวิชาประถมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
33. คลินิกฝึกพูด. โรงพยาบาลรามธิบดี. สมุดรับผู้ป่วยใหม่-เก่า. 2533-2537.
34. Nelson K. Structure and strategy in learning to talk. Monograph of the Social for Research in Child Dev, 1973; 38(1-2, serial no 149): 1-135.
35. Dolch EW. Vocabulary development. In: The reading teacher's reader. Edited by Causey SO. New York: The Ronald Press Company, 1958; 232-237.
36. Clark EV. What in a word? : On the acquisition of semantics in his first language. In: Cognitive development and acquisition of language. Edited by Moor TE. New York: Academic Press, 1973:65-110.
37. Sander DA. Aural rehabilitation. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1971.
38. Seegers JC. Children's experiences in vocabulary development. In: Children and the arts. Edited by Herrick VE, and Jacobs LB. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1955:311-335.

39. Berry MF. Language disorder of children. New York: Meredith Cooperation, 1969.
40. Miller GA. The acquisition of word meaning. Child Dev, 1978;49: 499-1004.
41. Leonard LB, Schwartz RG, Morris B, and Chapman K. Factor influencing early lexical acquisition: Lexical orientation and phonological. Child Dev, 1981;5:882-887.
42. Leonard LB, Nippold MA, Kail R, and Hale CA. Picture naming in language-impaired children. J Speech Hear Res, 1983;26: 609-615.
43. Schwartz RG, and Terrell BY. The role of input frequency in lexical acquisition. J Child Lang, 1983;10:37-64.
44. Bloom L. One word at a time. The Hague: Mouton, 1973.
45. Davis EA. Developmental changes in the distribution of part of speech. Child Dev, 1938;9:309-317.
46. Larrick N. How many words does a child know? In: The reading teacher's reader. Edited by Causey SC. New York: The Ronald press Company, 1958: 213-216.
47. Schwartz RG, and Leonard LB. word, objects and action in early lexical acquisition. J Speech Hear Res, 1983;27:119-127.
48. Clerk EV. Strategies for communicating. Child Dev, 1978;49:953-959.
49. Clerk Ev. Building a vocabulary : Word for objects, actions and relations. In: language acquisition. Edited by Fletcher P, and Garmen M. Cambridge, Eng: Cambridge University Press, 1979: 149-160.
50. Greenfield PM and Smith JH. The Structure of communication in early language development (1976) as cited by Kuczaj s. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates, Inc., 1982.

51. Wood BS. Children and communication: Verbal and nonverbal language development. New Jersey, Englewood Cliffs: Prentice-Hall, Inc., 1976:103-118.
52. Lado R. Language teaching: A scientific approach. London: McGraw-Hill, Inc., 1964:114-130.
53. Bloom L, Lightbown P, and Hood L. Structure and variation in child language. Monographs of the Society for Research in Child Dev, 1975;40(2, serial no 160):1-49.
54. Carrow SMA. The development of auditory comprehension of language structure in children. J Speech Hear Disord, 1968;33:99-111.
55. Carrow E. Test for auditory comprehension of language. The United State of America: Urban Research Group, 1973.
56. Cziko GA, and Koda K. A Japanese children's use of stative and punctual verbs. J of Child Lang, 1987;14:99-111.
57. Abkarian GG. Acquisition lexical contrast: The case of bring-take learning. J Speech Hear Res, 1988;317-326.
58. Tomasello M, and Kruger AC. Joint attention on actions: acquiring verbs in ostensive and nonostensive contexts. J of Child Lang, 1992;19:311-333.
59. Watkins RV. Verb use by language-impaired and normally developing children. First Language, 1993;3:133-143.
60. กองการวิจัย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียนตอนที่ 1 บัญชีคำและความถี่จากการสำรวจ. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ, 2508.
61. กองการวิจัย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. รายงานการสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียนตอนที่ 2 บัญชีคำต่างๆของเด็กวัยเริ่มเรียนในเขตจังหวัดพระนคร. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ, 2509.

62. สิริมา ณ นคร. การศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี ถึง 5 ปี 11 เดือน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(แพทยศาสตร์) สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.
63. จินตนา สุทธิจินดา. พัฒนาการทางภาษาชนิดและสัดส่วนคำของเด็กวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.
64. กาญจนา ไพบูลย์ภาค. การเปรียบเทียบการพัฒนารากภาษาด้านชนิดของถ้อยคำ และชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4 ปี ถึง 7 ปี ในโรงเรียนชุมชนแออัดและโรงเรียนชุมชนไม่แออัด: การศึกษาเฉพาะกรณี หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
65. Petty WT, and Jensen JM. Developing children's language. Boston: Allyn and Bacon, Inc., 1975: 61-72.
66. Johnson RC, and Medinnus GR. Child Psychology: Behavior and development. New York: John Wiley and Sons, Inc., 1969.
67. Meighen M. Vocabulary building. In: The reading teacher's reader. Edited by Causey SO. New York: The Ronald Press Company, 1958: 229-232.
68. Stiwig JW. Exploring language with children. New York: Charles E Merrill Publishing CO., 1974: 353-361.
69. Rice ML, and Woodemall L. Lessons from television: children's word learning when viewing. Child Dev, 1988; 59: 420-429.
70. Illingworth RS. The development of the infant and young child. New York: Churchill livingstone, 1980: 233.
71. Harris C, and Levinson P. Vocabulary Comprehension Scale (1979) In: Evaluation of appraisal technique in speech and language pathology. Edited by Derley Fe. Phillipines: Addison-Wesley Publishing Company, Inc., 1979: 86.

แบบบันทึกผลการทดสอบ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ _____ นามสกุล _____

วัน เดือน ปีเกิด _____ อายุ _____ ปี _____ เดือน

โรงเรียน _____ ชั้น _____

ค่าใช้จ่าาย _____ ต่อเทอม

วัน เดือน ปี ที่ทำการทดสอบ _____ เวลา _____

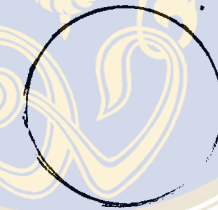
คะแนนที่ได้ _____

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบทางสติปัญญา

อายุที่ทำได้ (ปี)

รูปต้นแบบ

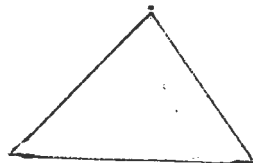
3

4.5

5

ส่วนที่ 3 แบบบันทึกผลการทดสอบความสามารถในการพูดคำกริยา

คำกริยา

คะแนน

คำกริยา

คะแนน

	คะแนน				คะแนน		
	ถูก	ผิด	หมายเหตุ		ถูก	ผิด	หมายเหตุ
1. ต				21. กัด			
2. นั่ง				22. ตก			
3. นอน				23. เช็ดตัว			
4. กินข้าว				24. ดึง			
5. เล่น				25. ล้างมือ			
6. ขึ้นบันได				26. ผูกเชือก			
7. เดิน				27. ยืน			
8. ใส่รองเท้า				28. ตีกลอง			
9. จับมือ				29. ยิงปืน			
10. จับ				30. เขียน			
11. ซึ่ผ้า				31. อุ้มลูก			
12. ปีนต้นไม้				32. ตัดกระดาษ			
13. ถือ				33. ปิดประตู			
14. กระโดดเชือก				34. ข้ามถนน			
15. ร้องไห้				35. พายเรือ			
16. เปิดประตู				36. ชน			
17. ลงบันได				37. ทิ้งขยะ			
18. อาบน้ำ				38. กอด			
19. เป่า				39. ฟังวิทยุ			
20. อ่าน				40. ถอดเสื้อ			

คะแนน

คำกริยา

คชแผน

คำกริยา

คชแผน

41. เหน้

42. ทก

43. ว่าง

44. ขาด

45. แดก

46. พัก

47. ปั้น

48. กวาดบ้าน

49. เตชบอล

50. กต

51. ขุดดิน

52. ทาสี

53. ยิ้ม

54. ไหว้

55. ชี้

56. ซักผ้า

57. ขับรถ

58. ฉีกกระดาษ

59. ทวีต

60. เต็น

61. ผลัก

62. สับหัว

63. เฝ้า

64. ไก่แจ

65. ฉีดยา

66. ว่ายน้ำ

67. หัวเราะ

68. ตบมือ

69. สวม

70. ทกล้ม

71. เคาะประตู

72. แปรงฟัน

73. คลาน

74. ตอกตะปู

75. รดน้ำต้นไม้

76. ตากผ้า

77. เย็บผ้า

78. รีดผ้า

79. ยกน้ำหนัก

80. เข็น

คชแผน

การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการพูดคำกริยาด้วยวิธีการของ Kuder-Richardson ซึ่งมีสูตรดังนี้

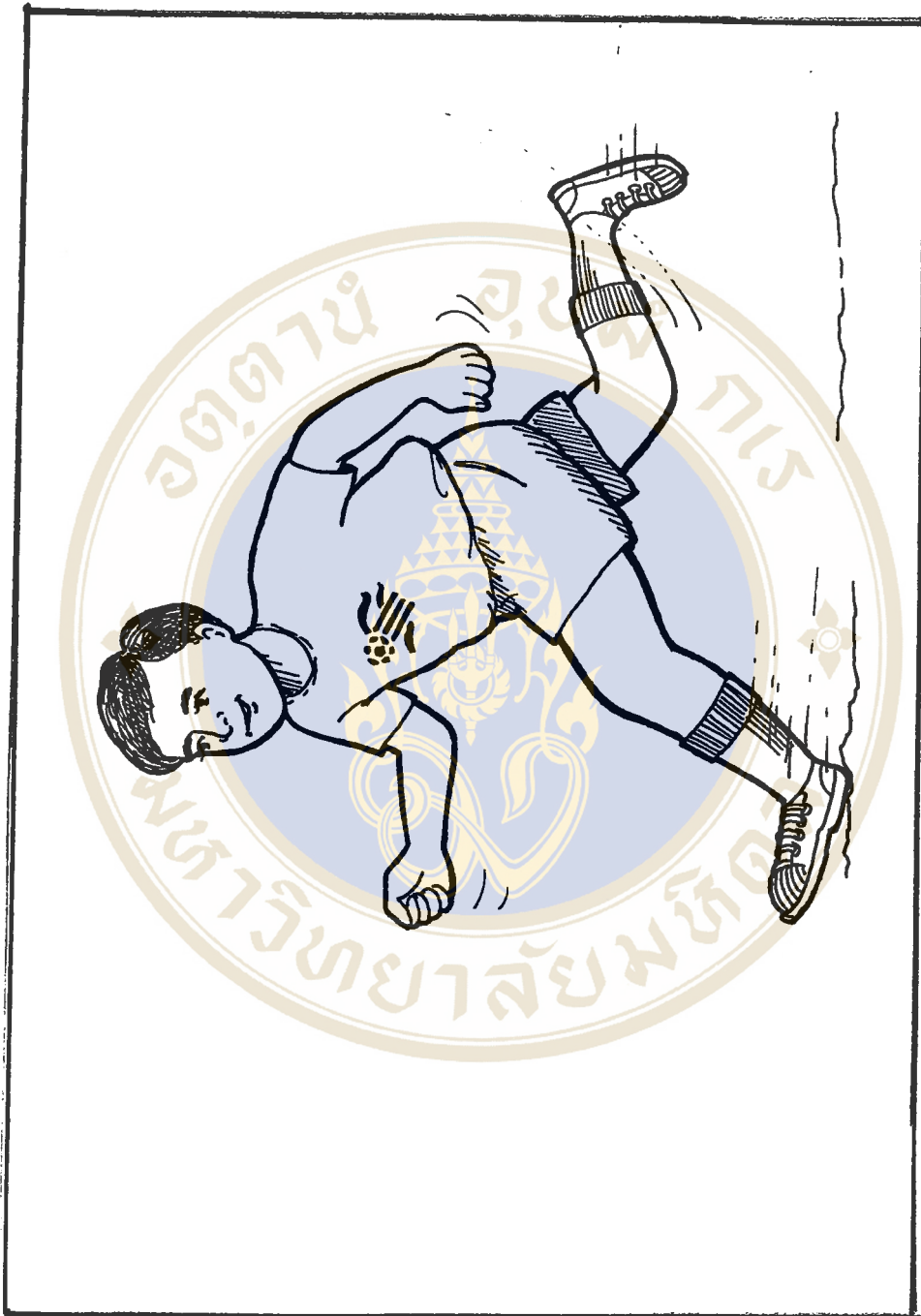
$$r_{KR} = \frac{n}{n-1} \left\{ \frac{\sum x^2 - n(\bar{x})^2}{n\sigma^2} \right\}$$

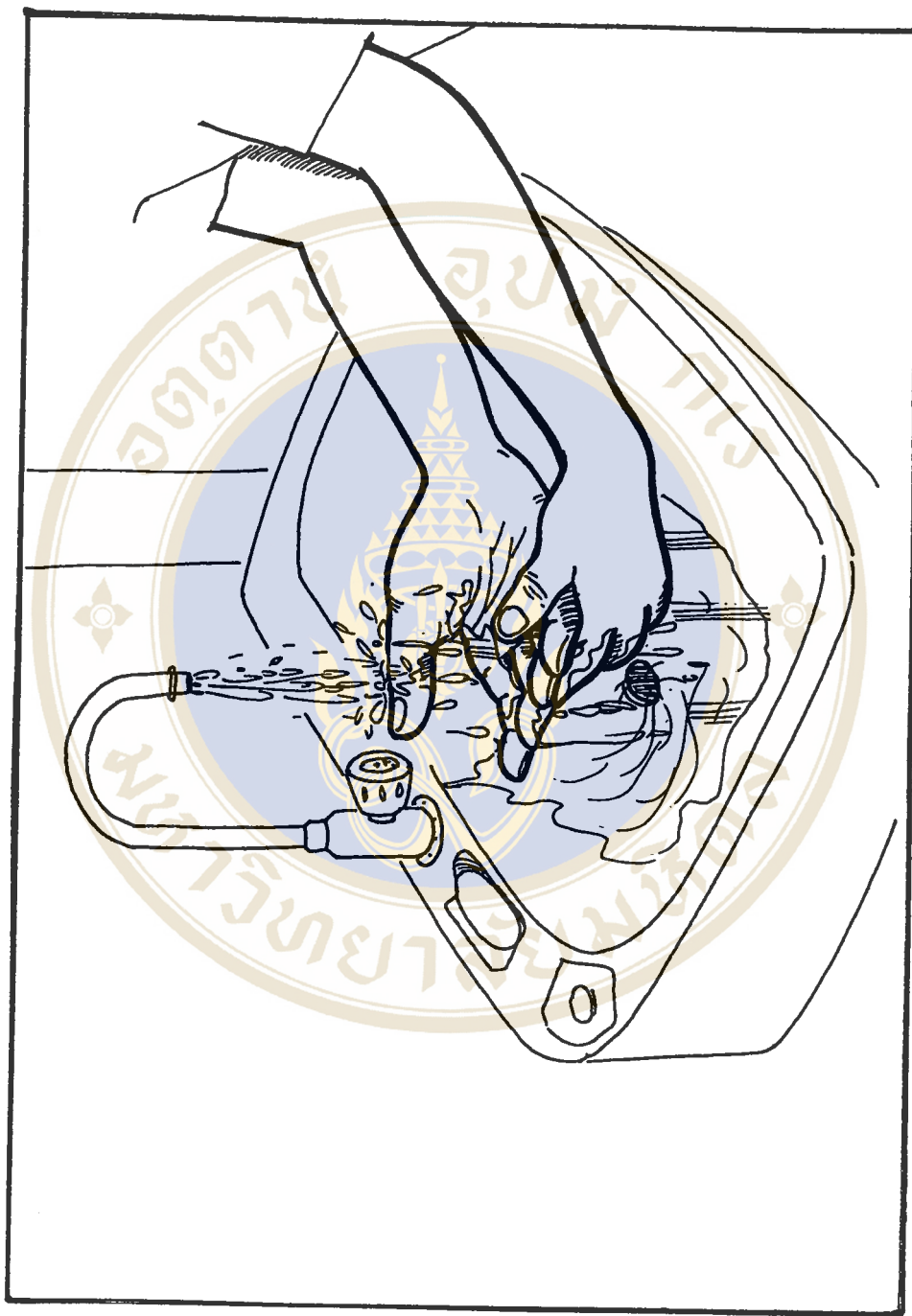
- โดย
- r_{KR} = แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่คำนวณได้จากสูตร K-R21
  - n = แทนจำนวนข้อคำถามของแบบทดสอบทั้งหมด
  - $\sum x^2$ = แทนค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งหมด
  - σ^2 = แทนความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งหมด

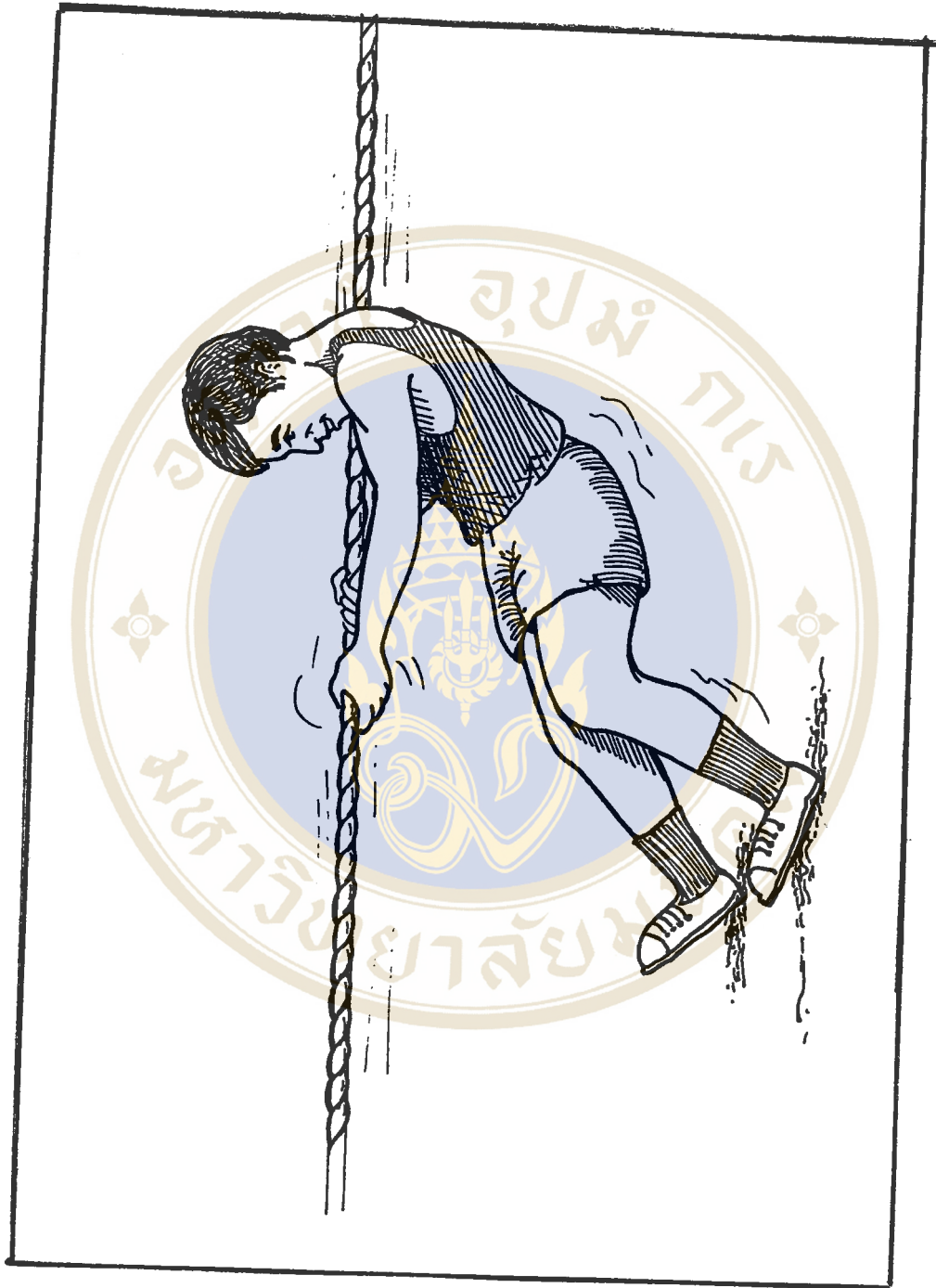
ผลที่ได้จากการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการพูดคำกริยาในการศึกษาครั้งนี้ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.89

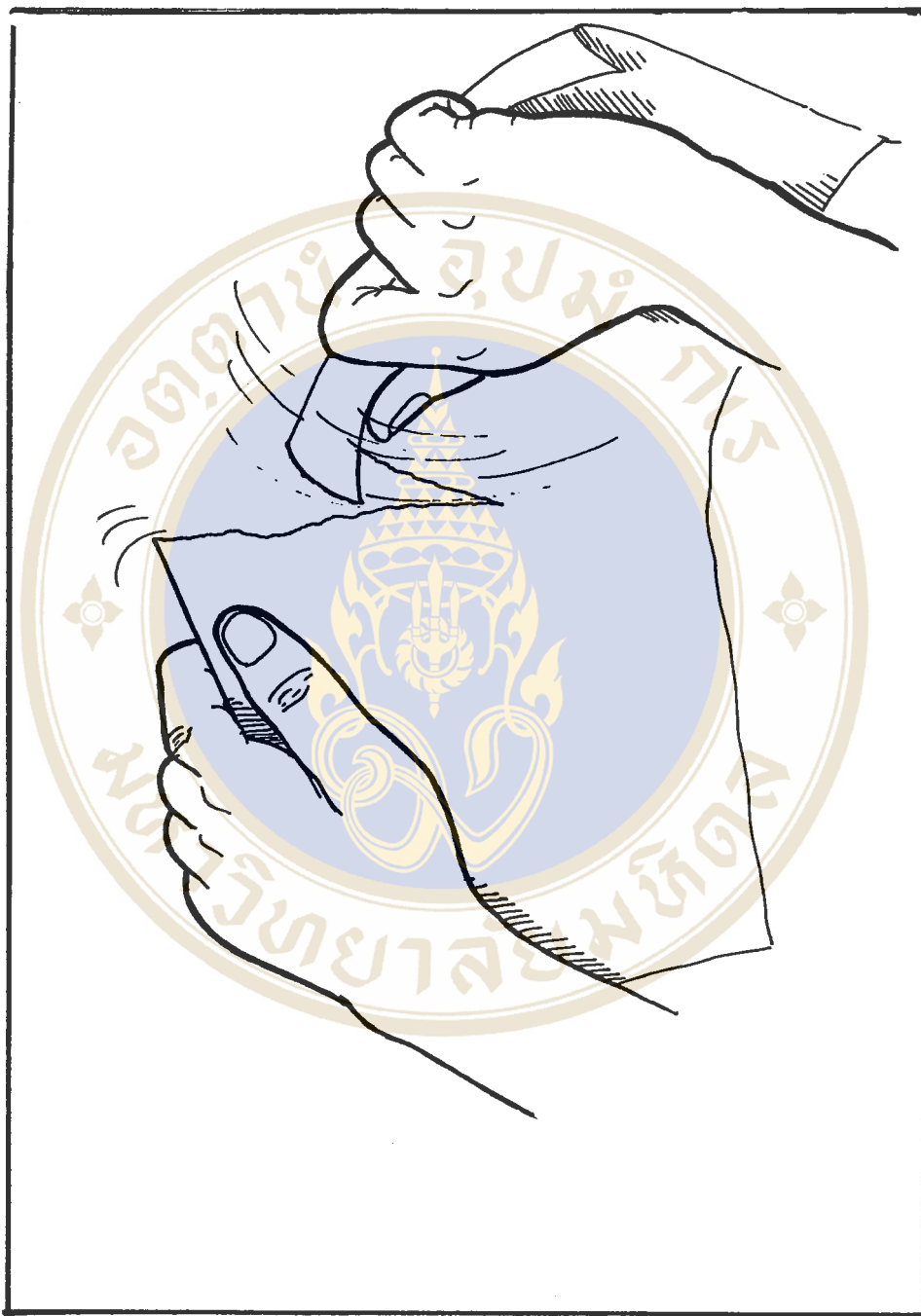

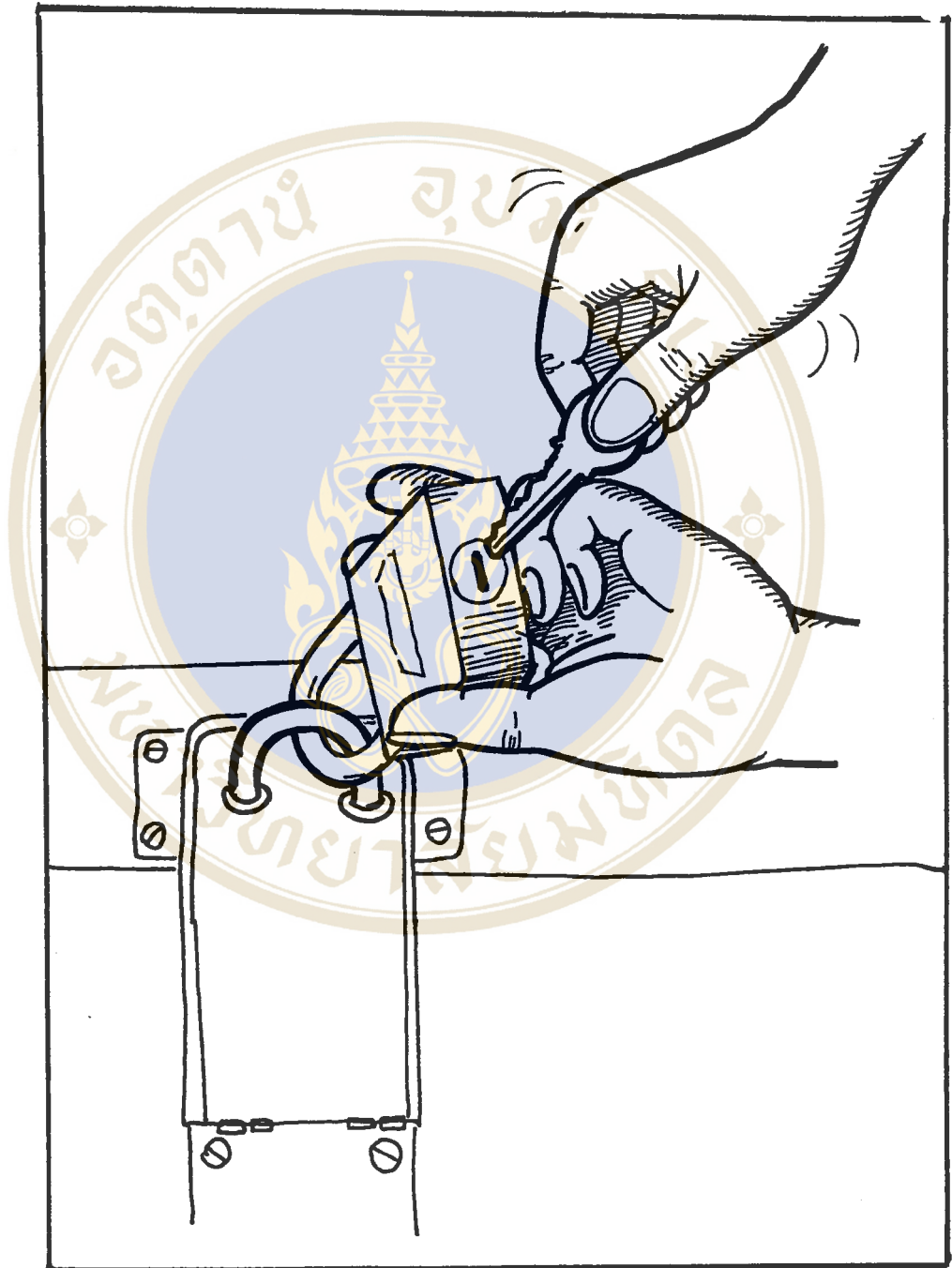

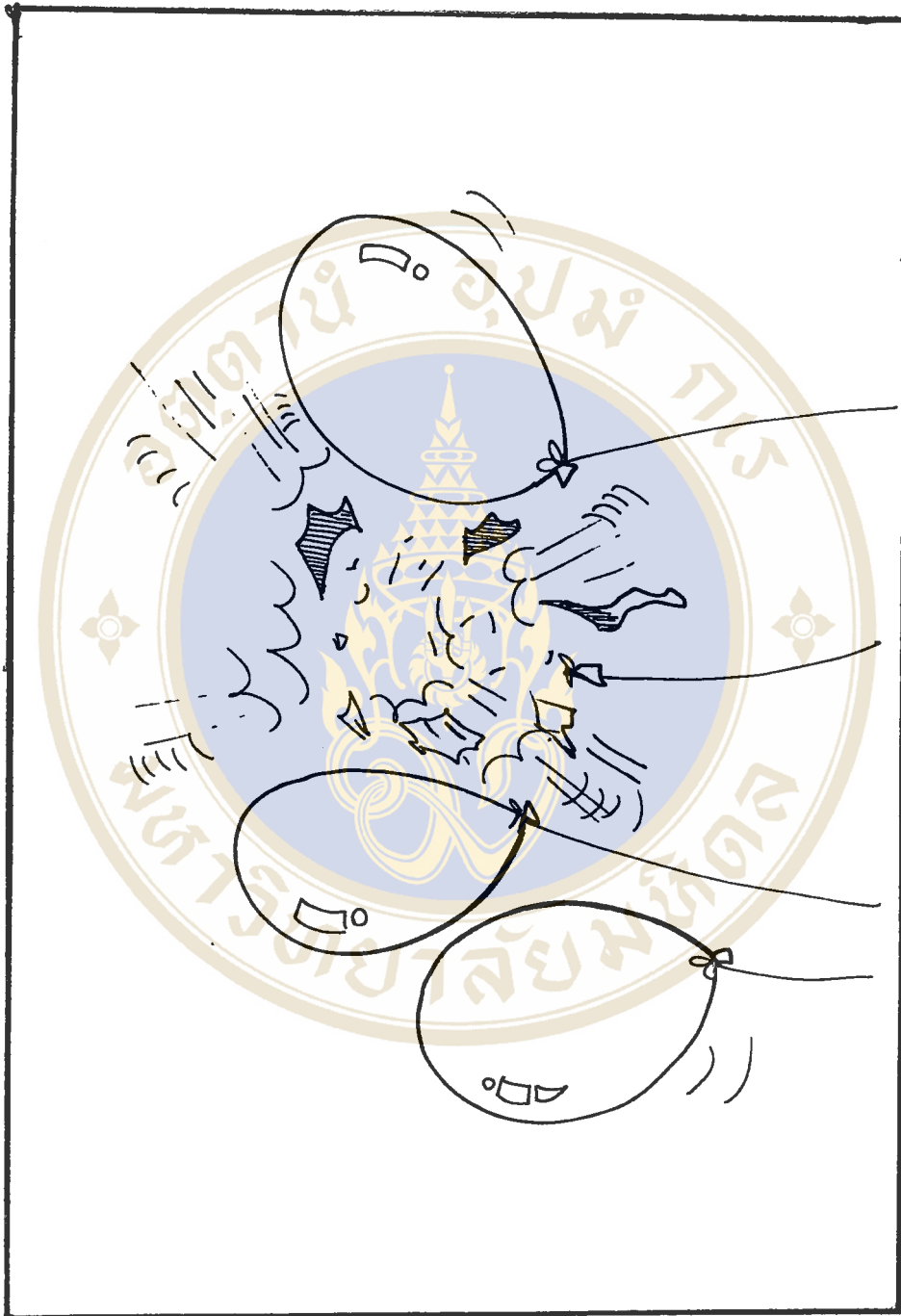

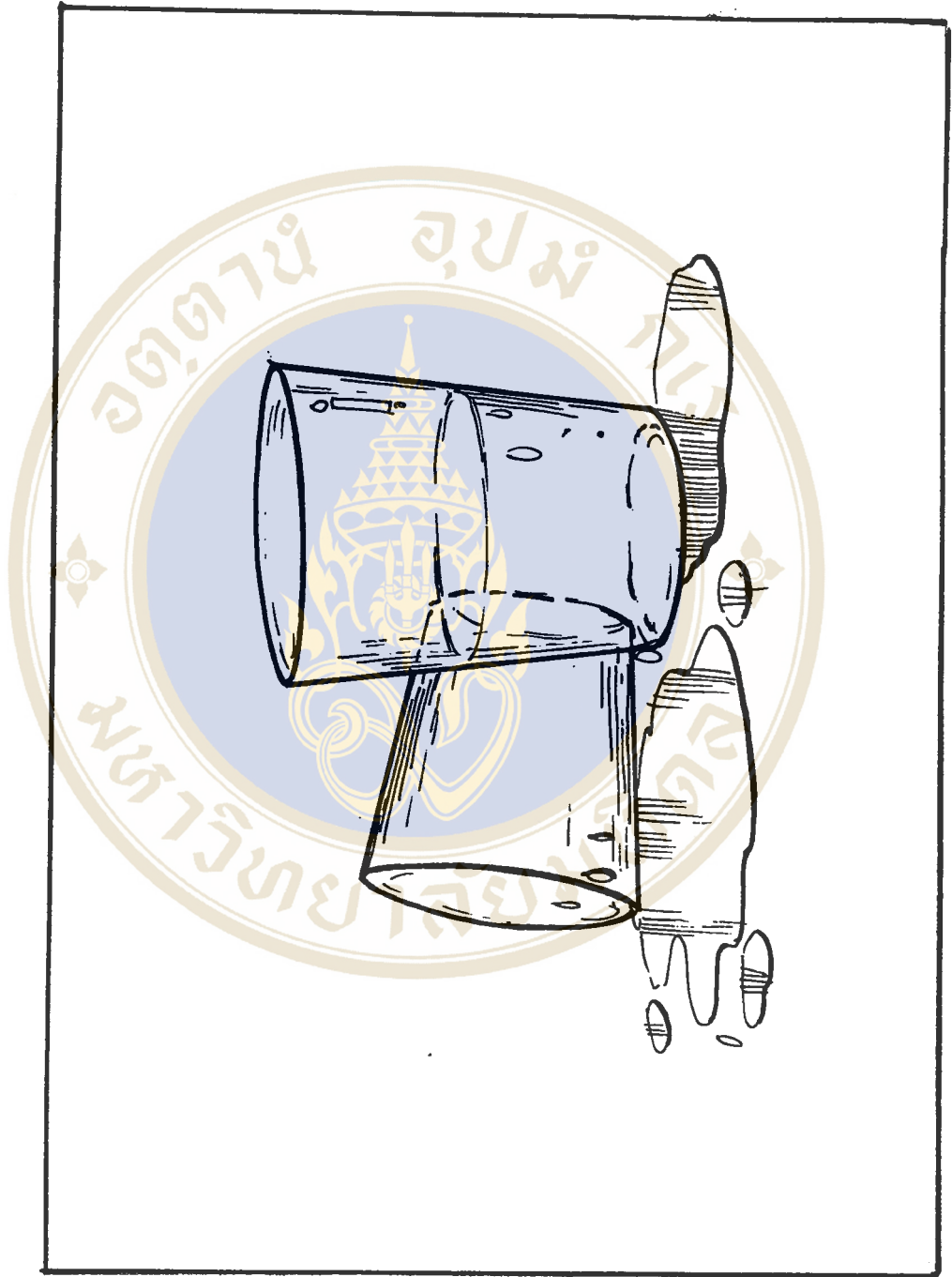

จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

ชื่อโรงเรียน	ช่วงอายุ								รวม
	3/3-3/5		3/6-3/11		4/0-4/5		4/6-4/11		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
1. โรงเรียนอนุบาลคันสนีย์	8	6	3	5	7	6	8	6	49
2. โรงเรียนอนุบาลแสงศึกษา	3	2	5	4	9	10	4	7	44
3. โรงเรียนอนุบาลสุนันทา	2	5	1	3	2	2	3	1	19
4. โรงเรียนอนุบาลสุนทร	4	2	7	5	7	5	3	3	36
5. โรงเรียนอนุบาลสิริอักษร	3	-	9	5	1	1	4	4	27
6. โรงเรียนอนุบาลจงจันต์	-	3	4	4	4	2	3	4	24
7. โรงเรียนอนุบาลบ้านบาตร	7	10	5	7	1	2	3	3	38
8. โรงเรียนอนุบาลศรีสัปดาห์	6	6	1	1	2	4	5	4	29
9. โรงเรียนอนุบาลรุ่งวิทยา	3	3	3	3	4	4	3	5	28
10. โรงเรียนอนุบาลมงคลวรรณ	4	3	2	3	3	4	4	3	26
รวม	40	40	40	40	40	40	40	40	320

ชื่อและสถานที่ตั้งของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

ชื่อโรงเรียน	สถานที่ตั้ง	เบอร์โทรศัพท์
1. โรงเรียนสุรวิทยา *	323/1 ถ.พรานนก แขวงบ้านช่างหล่อ เขตบางกอกน้อย 10700	4111686
2. โรงเรียนอนุบาลคันฉิม	1373 ถ.เจริญนคร แขวงบางลำภูล่าง เขตคลองสาน 10600	4371167
3. โรงเรียนอนุบาลแสงศึกษา	64 ถ.อิสราภาพ ซ.แสงศึกษา แขวงบ้านช่างหล่อ เขตบางกอกน้อย 10700	4129161
4. โรงเรียนอนุบาลสุนันทา	127/1 ถ.สมเด็จพระเจ้าตากสิน ซ.3 แขวงบุคคโล เขตธนบุรี 10600	4669003
5. โรงเรียนอนุบาลสุนรธา	27 ถ.รองเมือง ซ.2 แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน 10330	2145249
6. โรงเรียนอนุบาลสิริอักษร	81 ถ.สุขสวัสดิ์ ซ.12 แขวงบางปรกอก เขตราษฎร์บูรณะ 10140	4683812
7. โรงเรียนอนุบาลบ้านบาตร	124 ถ.บ้านรุ่งเมือง ซ.บ้านบาตร แขวงบ้านบาตร เขตป้อมปราบฯ 10100	2231418
8. โรงเรียนอนุบาลศรีสปีตาท	576 ถ.นครไชยศรี ซ.ศรียาน 1 แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต 10300	2433836
9. โรงเรียนอนุบาลจงจันต์	262/2 ถ.จรัสสิทิววงศ์ ซ.8 (วัดเจ้ามูล) แขวงวัดท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ 10600	4114262
10. โรงเรียนอนุบาลรุ่งวิทยา	29/38 ถ.ลาดพร้าว ซ.23 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร 10900	5130746
11. โรงเรียนอนุบาลสมงคลวรรณ	548/1 ถ.สาธุประดิษฐ์ แขวงบางโพงพาง เขตยานนาวา 10120	2940781

* หมายถึงโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัยนำร่อง

แบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดเติมคำลงในช่องว่างหรือทำเครื่องหมาย ลงในช่องตามความเป็นจริง

1. ชื่อและนามสกุลของเด็ก _____
2. ผู้ตอบแบบสอบถามคือ _____ เกี่ยวข้องเป็น _____ ของเด็ก
3. วัน เดือน ปีเกิดของเด็ก _____ อายุ _____ ปี _____ เดือน
4. เด็กอยู่ในความดูแลหรือในความปกครองของ _____
5. เด็กเป็นบุตรคนที่ _____ ในจำนวนพี่น้อง _____ คน
6. จำนวนสมาชิกในครอบครัว _____ คน
7. ระดับการศึกษาของบิดา-มารดา

ระดับการศึกษา	บิดา	มารดา
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า		
มัธยมศึกษา		
ปวช.		
อนุปริญญา		
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า		

8. อาชีพของบิดา-มารดา

อาชีพ	บิดา	มารดา
รับราชการ		
รับจ้าง		
กิจการส่วนตัว		
เกษตรกรรม		
แม่บ้าน		
อื่นๆ		

9. รายได้เฉลี่ยโดยรวมของบิดา-มารดาต่อเดือน

___ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5000 บาท

___ 5001-10000 บาท

___ 10001-20000 บาท

___ มากกว่า 20000 บาท

10. ภาษาในบ้านที่ใช้พูดกับเด็ก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

___ ไทย

___ จีน

___ อังกฤษ

___ อื่นๆ

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

ตาราง แสดงร้อยละของจำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกในครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2	1	0.30
3	107	33.44
4	98	30.62
5	46	14.38
6	35	10.94
7	13	4.06
8	8	2.50
9	3	0.94
10	7	2.19
12	2	0.63

ตาราง แสดงร้อยละของลำดับการเกิดของเด็ก

ลำดับการเกิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เป็นบุตรคนที่ 1	205	64.06
เป็นบุตรคนที่ 2-5	115	35.94

ตาราง แสดงร้อยละของระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษาของบิดา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับประถมศึกษา	60	19.23
มัธยมศึกษา	97	31.08
ป.ว.ช	7	2.24
อนุปริญญา	59	18.59
เท่ากับหรือสูงกว่าปริญญาตรี	90	28.85

ตาราง แสดงร้อยละของระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับประถมศึกษา	76	24.28
มัธยมศึกษา	101	32.27
ป.ว.ช	7	2.24
อนุปริญญา	52	16.61
เท่ากับหรือสูงกว่าปริญญาตรี	77	24.60

ตาราง แสดงร้อยละของอาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ	34	10.82
รับจ้าง	178	56.69
กิจการส่วนตัว	101	32.16
ครู	1	0.32

ตาราง แสดงร้อยละของอาชีพของมารดา

อาชีพของมารดา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ	39	12.34
รับจ้าง	119	37.65
กิจการส่วนตัว	62	19.62
แม่บ้าน	92	29.11
ครู	4	1.26

ตาราง แสดงร้อยละของรายได้รวมของบิดา-มารดาต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน (บาท)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5000	33	10.44
5001-10000	97	30.78
10001-20000	84	26.58
สูงกว่า 20000	102	32.28

ตาราง แสดงร้อยละของภาษาที่ใช้ในบ้าน

ภาษาที่ใช้ในบ้าน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช้ภาษาเดียว	256	83.10
ใช้มากกว่า 1 ภาษา	54	16.90